Giới thiệu Thẻ Đọc Tâm

Truyện Thẻ Đọc Tâm, một câu chuyện nói về sự chứng minh của khoa học về một tấm thẻ có thể đọc được tất cả suy nghĩ của mọi người, bao nhiêu suy nghĩ bao nhiêu hành động đều có thể nhìn thấu được mọi người đang nghĩ gì, sự thật rất tàn khốc.

Một cô gái được giao nhiệm vụ cầm tấm thẻ đó đi thực nghiệm đối với tất cả những người mà cô có thể quen biết hoặc là mới quen. Cô cầm tấm thẻ trong tay và nhìn thấu được suy nghĩ của từng thật sự rất bất ngờ, co những người vẻ ngoài thì thành thiện nhưng ý nghĩ bên trong lại vô cùng tàn ác và nham hiểm.

Trước mắt cô chỉ là những hình ảnh ảo giác thật chất bên trong lại là một người khác, không thể nào đoán được nếu như cô không phải là người thực hành nhiệm vụ đó thì chắc có lẽ cô cũng sẽ không bao giờ biết được lòng người biến đổi ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trong lòng mỗi người phụ nữ hoàn mỹ đều có một quái thú

1. Dửng dưng xem cuộc sống thay đổi

"Cuộc sống như một bàn trà đầy những chiếc cốc[1]", đây là lời giải thích về cuộc sống phổ biến nhất trong năm 2010.

[1] Ở đây, có cách chơi chữ: "chiếc cốc" (杯具) có phiên âm là "bei ju", đồng âm với từ "bi kịch" (悲剧). Ý của câu này muốn nói, cuộc sống đầy những bi kịch.

Bạch Tiêu không hiểu tại sao mọi người đều có dáng vẻ "bi thương ngược dòng thành sông[2]" như vậy. Vì trên bàn trà cô luôn bày những món điểm tâm thơm ngon, không biết những "chiếc cốc" ấy được đặt ở đâu?

[2] Tên một cuốn tiểu thuyết của Quách Kính Minh, nội dung kể về câu chuyện tình tàn khốc bi thương. Tiểu thuyết Bi thương ngược dòng thành sông (悲伤逆流成河) kéo người ta vào sự u buồn, bức bối, đầy thương cảm.

Thực ra điều mà những người hận đời không muốn tin nhất chính là: một số người có thiên mệnh tốt. Có thiên mệnh tốt mới là người chiến thắng một cách chân chính.

Bạch Tiêu năm nay mười tám tổi, cô mới vào đại học.

Trường của cô chất lượng rất tốt, vào hạng nhất trong nước. Cô cũng chẳng cần cặm cụi ngày đêm, không thèm đổi dân tộc, sửa hộ khẩu, hay khai là có hoàn cảnh ly thương để hưởng điểm ưu tiên, thế mà vẫn thi đỗ ngon lành. Ngoài ra, cô còn có cha mẹ hiền lành, luôn coi cô là báu vật; một gia đình hạnh phúc và không bao giờ xảy ra cãi vã.

Cô có một thế giới ấm áp như mùa xuân, một cuộc sống như hoa như mơ.

Bạch Tiêu rất hài lòng về cuộc sống của mình, gia đình cô có đóng góp rất lớn trong bảng thống kê chỉ số hạnh phúc của toàn dân.

Cuộc sống của cô đã chuyển từ hài kịch sang bi kịch, bước ngoặt ấy bắt đầu từ một buổi chiều mưa. Hôm đó là sinh nhật Bạch Tiêu, cô hẹn bạn bè đến dự tiệc. Ba giờ chiều, Bạch Tiêu từ ký túc đi tới cổng trường để đợi xe. Một chiếc ô tô dưới làn mưa nhỏ, cho dù thiếu một cô gái buồn thì hình ảnh cũng tuyệt đẹp và vô cùng yên tĩnh.

Đến cổng trường, Bạch Tiêu bỗng nhìn thầy một đám người ở phía trước. Cô liền chạy chen vào đám đông đang xúm đen xúm đỏ đó.

Mọi người đang đứng vây quanh một bà lão, xì xèo bàn luận.Một bà lão rất bình thường, khoảng hơn bảy mươi tuổi, tóc bạc, đôi dép cao su lấm đất, chiếc ô cũng bị hất ngược. Bà lão ngả ngửa trên mặt đất. Xe cộ tấp nập, rất đông người đứng vây quanh để xem.

Quần áo của bà lão ướt sũng nước mưa, chiếc quần lấm lem bùn đất dính sát đôi chân khô gầy. Bà ngồi quỳ trên mặt đất kêu rên, mấy lần định đứng lên, nhưng không biết bà bị thương ở đâu, cứ đứng lên lại ngã quỵ. Người già động tác vụng về, cứ một lần bị ngã xuống bùn là bùn đất lại bắn tứ tung.

"Hay là, để em nhặt ô giúp bà ấy, trời mưa càng lúc càng to như thế …", một nữ sinh còn chưa nói hết câu nói đã bị bạn trai ngăn lại.

"Em đừng làm gì, em mà nhặt ô cho bà ấy thì sẽ phá hỏng hiện trường! Hơn nữa, có khi bà ấy còn ăn vạ là bị em xô ngã đấy, lúc đó xem em làm thế nào."

Cô gái vừa bước được mấy bước thì dừng lại.

Bà lão đau khổ kêu than ai oán, cố gắng nói: "Là tôi bị ngã, thực sự là tôi bị ngã, ai đỡ tôi dậy với, giúp tôi cầm ô che mưa cũng được …".

Mọi người xung quanh dần quây kín, một vòng, hai vòng, rồi ba vòng …

Nhưng không ai đưa tay ra giúp đỡ, không ai tiến lên dù chỉ một bước, cũng chẳng có ai đỡ bà lão dậy.

Bởi ai cũng sợ làm việc tốt có khi bị vu oan là người gây ra vụ việc. Tất cả chỉ dửng dưng đứng xem cuộc sống thay đổi.

Bạch Tiêu sau hai phút chen lấn trong đám người, cô quyết định đưa tay ra đỡ bà lão dậy. Bà lão nắm tay Bạch Tiêu như nắm lấy phương thuốc cứu mạng, không ngừng nói: "Cảm ơn cháu gái, cảm ơn cháu!".

Tay bà lão lạnh ngắt, những đường vân hằn sâu và nước mắt cứ thế tuôn rơi. Bạch Tiêu đau lòng đến nỗi đôi mắt rưng đỏ.

Bà lão đứng dậy nhưng gần như không còn sức để đi tiếp, bỗng ngã nhào vào Bạch Tiêu, bùn đất trên quần áo bà dính đầy vào chiếc váy trắng mà cô đang mặc.

Bạch Tiêu nhặt ô lên, rút điện thoại ra gọi 120, trong lúc đợi xe cứu thương, mọi người dần tản đi hết.

Có một cô trung niên với mái tóc đen tuyệt đẹp nói: "Cháu gái, cô cho cháu số điện thoại, khi nào cần, cô sẽ là nhân chứng chứng minh cháu vui vẻ giúp đỡ người khác, chứ không phải là người xô ngã bà lão".

Bạch Tiêu mỉm cười lắc đầu. Cô vốn không tin trên thế gian này lại có nhiều người xấu như thế, từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng gặp ai xấu xa.

Mười lăm phút sau khi bà lão và Bạch Tiêu đến bệnh viện thì một anh chàng tầm hai mươi tuổi đi đến. Anh ta là cháu của bà lão, lại học cùng trường với cô.

Sau khi rối rít cám ơn, anh lưu số điện thoại của Bạch Tiêu. Vì anh muốn trả lại một nghìn nhân dân tệ tiền viện phí mà Bạch Tiêu đã giúp anh thanh toán. Lúc đến đây vì vội quá nên anh không mang theo tiền và thẻ ATM, nên đành nhờ cô trả giúp.

Thành phố đông như thế, đi đi về về đã mất bao nhiêu thời gian rồi, hơn nữa Bạch Tiêu đã hẹn những người bạn học cùng cấp ba đến dự sinh nhật mình, cô cũng không có thời gian ở lại thêm với bà lão. Vì thế, Bạch Tiêu nhận thẻ học viên của anh ta rồi rời đi.

Bên ngoài trời vẫn mưa, Bạch Tiêu cẩn thận bước đi. Bởi cô lo rằng, nếu không cẩn thận mà bị trượt chân ngã thì liệu có người nào tình nguyện đỡ mình đang lấm lem bùn đất dậy không.

Lên xe, Bạch Tiêu lấy thẻ học viên của anh ta ra xem, trên đó viết:

Khuất Sái, học viên cao học Viện Sinh học, khoá 2010.

Bạch Tiêu cầm lấy thẻ học viên đó và vội vàng chạy đến nơi tổ chức tiệc sinh nhật. Hôm đó, cô không vui lắm, vì các bạn sau khi nghe câu chuyện về bà lão trên đường, đều tỏ ra nghi ngờ về chỉ số IQ của cô.

Mang tâm trạng buồn rầu trở về trường học, ngay cả chính những người bạn ở cùng phòng cũng cho rằng Bạch Tiêu đã bị lừa. Có người nói cô đọc sách nhiều quá nên đầu óc mụ mẫm. Chỉ có Phí Nhan bảo Bạch Tiêu nhanh chóng đến Viện Sinh học để xác minh xem có học viên nào tên Khuất Sái không.

Nếu không có tên đó thì phải lập tức đi báo cảnh sát vì đích thực cô đã bị lừa.

Bạch Tiêu nghe mọi người nói như thế cũng thấy hoang mang, cô do dự, im lặng một lúc. Cô không biết mình làm sai điều gì, coi việc giúp người là niềm vui mà cũng bị soi mói. Các bạn cứ thì thà thì thầm với nhau, nhìn Bạch Tiêu bằng ánh mắt khinh thường, giống như đang nhìn sinh vật lạ vậy.

Cuối cùng, vẫn là Phí Nhan đứng lên bênh vực Bạch Tiêu, cô ấy nói: "Bạch Tiêu là người tốt, tại sao các cậu lại nói cậu ấy như thế chứ? Hơn nữa, đáng ra cậu ấy phải được khen thưởng một vạn tệ vì đã làm việc tốt. Chẳng lẽ các cậu không xem thời sự hay sao?".

Bạch Tiêu cảm kích nhìn Phí Nhan. Ở trường học này, Phí Nhan là người bạn tốt nhất và luôn luôn giúp đỡ cô. Bạch Tiêu nghĩ: Lần sau, nếu Phí Nhan bị bắt nạt, mình cũng sẽ đứng lên bênh vực cậu ấy.

Cũng có người nói giọng mỉa mai: "Cũng đúng, nói không chừng cậu cũng giống anh chàng ở Thâm Quyến, được học bổng vì đã ra tay làm việc nghĩa. Giúp người bây giờ đã trở thành nghề có thu nhập cao rồi, giúp một người có thể kiếm được một vạn tệ đấy".

Không khí trong phòng còn pha lẫn sự im lặng ngượng ngùng và những tiếng cười châm biếm khe khẽ.

Đúng lúc đó, điện thoại ký túc đổ chuông phá vỡ không khí ngột ngạt, khó xử này. Bạn trai của Bạch Tiêu – Phạm Sam – gọi đến.

Bạch Tiêu nóng lòng kể sự việc đó cho Phạm Sam nghe, mong anh lên tiếng ủng hộ, cô nói giọng nũng nịu: "Anh nói người ta có làm sai điều gì không, đi mà!".

“Em không làm gì sai cả, chỉ là ngốc nghếch thôi”, Phạm Sam lạnh lùng nói.

Đúng là đôi khi lòng lương thiện có mối quan hệ trăm tơ nghìn mối với sự ngu đần.

Bạch Tiêu không nhận được sự ủng hộ của bạn trai, cô cảm thấy vô cùng thất vọng. Gác điện thoại, cô lại lấy thẻ học viên của Khuất Sái ra, cảm thấy anh ta là người đàng hoàng, không hề có dáng vẻ của một tên lừa đảo.

Nghĩ nhiều cũng không giải quyết được gì, cứ để người khác nghĩ mình là đứa đần độn cũng được. Chẳng qua chỉ là bị tổn thương chút tự tôn mà thôi. Được người ta coi mình là người thông minh quả là đen đủi – nếu bạn thông minh thì luôn bị mọi người đề phòng. Dường như họ cho rằng núi vàng núi bạc của họ bị người thông minh như bạn chiếm mất vậy.

Nghĩ thế, Bạch Tiêu lại vui vẻ lên giường ngủ, không băn khoăn suy nghĩ nữa. Vừa chìm vào giấc ngủ, cô lại nhận được điện thoại của một người lạ.

“Bạch Tiêu, chào em, anh là Khuất Sái. Bà anh đã khoẻ rồi, số tiền một nghìn tệ đó, em xem lúc nào tiện để anh qua trả?”

Bạch Tiêu nhìn đồng hồ, đã chín giờ rưỡi tối rồi. Véo mình mấy cái, cảm thấy đau đau. Hoá ra không phải là mơ.

Khuất Sái lại hỏi dồn: “Bây giờ anh muốn trả tiền cho em, em ở tầng mấy? Anh đang đứng ở sân ký túc”.

“Em ở tầng chín.” Tắt điện thoại, Bạch Tiêu mặc áo khoác, chạy xuống sân để gặp Khuất Sái. Cô đi đôi giày hiệu Hello Kitty màu hồng phấn ôm chặt bàn chân mềm mại.

Thời tiết rất lạnh, gió rét quất vào da thịt như dao cắt. Cái lạnh ở Phương Nam lạnh đến thấu da thấu thịt. Bạch Tiêu co ro đứng ngóng về phía cổng chính của ký túc. Bỗng phía sau có người vỗ nhẹ vai cô.

Một anh chàng dáng người bình thường, tóc xoăn, đứng sau Bạch Tiêu đưa cho cô một phong bì màu trắng, nói: “Bạch Tiêu phải không? Em đợi Khuất Sái à?Đây là bức thư mà cậu ấy nhờ anh gửi cho em”.

Bạch Tiêu nhận lấy phong bì, cô chưa bóc ra vội mà hỏi: “Thế anh ấy đâu?”

“Cậu ấy phải ở bệnh viện chăm sóc bà.”

“À”, Bạch Tiêu tỏ vẻ biết chuyện.

“Em còn chuyện gì muốn nói không? Nếu không thì anh đi trước nhé!”, trông bộ dạng anh chàng tóc xoăn có vẻ đang vội đi.

Bạch Tiêu gật gật đầu rồi vẫy tay nói: “Tạm biệt”.

Mãi đến khi lên tầng, Bạch Tiêu mới chợt nhớ ra là mình vẫn chưa đếm tiền trong phong bì. Phong bì màu trắng, không dày cũng chẳng mỏng, sờ thì có vẻ đủ một nghìn tệ.

Bạch Tiêu vừa đi vừa mở phong bì ra. Bỗng cô dừng bước. Trong phong bì không phải tiền, mà là tệp thẻ phát sáng có viền răng cưa màu vàng và một tờ giấy. Bạch Tiêu thở dài một tiếng chán nản. Đúng là gặp phải tên lừa đảo!

Bạch Tiêu run run rút tờ giấy trong phong bì ra, trên một mặt giấy có viết:

Thẻ đọc suy nghĩ.

Mặt khác của tờ giấy lại viết:

Sử dụng thông minh:

Cảm ơn bạn đã cứu một người máy tên là Nam Kha. Nam Kha là người máy mà Giáo sư Dương Chân Lý ở Phòng Thực nghiệm Tổ B, trường Đại học A của chúng tôi đã nghiên cứu và tạo ra. Người bị thương trên đường hôm đó chính là người máy Nam Kha được tạo hình giống như một bà lão.

Trái tim của con người trên hành tinh này là một khối gồm nhiều góc cạnh, thậm chí nếu nhìn ở các góc độ khác nhau thì màu sắc cũng không giống. Màu sắc và ánh sáng đều có khác biệt rất lớn, sóng điện tim lại càng muôn hình vạn trạng, giống như một quả tim do vô vàn trái tim chắp vá thành. Điều kỳ lạ là, thiết bị khoa học trị liệu bình thường lại không thể kiểm tra được. Trước khi thiết bị y học phổ biến, tim người chỉ là một khối thịt bình thường.

Phòng Thực nghiệm của chúng tôi vì thế đã nghiên cứu ra một thiết bị có thể nhìn thấu suy nghĩ của con người, đem máy đó đặt vào trong cơ thể người máy của Nam Kha, không ngờ Nam Kha chưa thể thích ứng với tình hình giao thông hỗn loạn trên đường phố, vừa ra khỏi phòng thí nghiệm thì đã bị xe đâm vào. Điều khiến người máy càng khó tưởng tượng hơn chính là trong thành phố này, không ai dám đỡ người bị ngã dậy.

Chiều nay, trong một nghìn người đứng vây quanh để xem, bạn là người duy nhất khẳng khái đưa tay ra giúp đỡ.

Bây giờ bạn có thể thay thế Nam Kha để hoàn thành thí nghiệm này. Chỉ cần viết tên của một người nào đó lên Thẻ đọc suy nghĩ, ấn vào nút hơi gồ lên ở giữa tấm thẻ, bạn có thể đọc được suy nghĩ của đối phương. Đây là một phương pháp nhận biết nội tâm thực sự của con người.

Ngoài ra, điều cần phải nói là, may mà bạn chưa kiểm tra xem trong phong bì có tiền không, nếu không thì, chúng tôi sẽ nói là đưa nhầm, sau đó sẽ lấy phong bì đựng một ngàn tệ để thay thế cho phong bì đựng Thẻ đọc suy nghĩ.

Chúng tôi tuyển nhân viên thực nghiệm rất nghiêm ngặt, chỉ có người thực sự lương thiện mới có hành động như thế. Chúc mừng bạn đã nhận được cơ hội này.

Sở Nghiên cứu Phân tích tâm lý con người, Phòng Thực nghiệm Tổ B, trường Đại học A.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Một cuộc thử nghiệm chất lượng

Bạch Tiêu không thể hiểu hết về những tấm Thẻ đọc suy nghĩ này. Trên thế giới, vẫn có những sự thật mà khoa học không thể lý giải nổi sao? Có thiết bị đọc được suy nghĩ của con người thật sao? Tim người không phải chỉ là một khối thịt thôi sao?

Bạch Tiêu thẫn thờ ngồi trước bàn học, nắm chặt phong bì màu trắng, không biết nên giải quyết nó như thế nào.

Phí Nhan đi đến, nhẹ vuốt bím tóc của Bạch Tiêu, dịu dàng hỏi: "Sao thế? Như kiểu mất hồn ý, có chuyện gì không vui nói tớ nghe xem nào".

"Ừm, cậu có chuyện gì buồn chán thì chia sẻ để mọi người cùng vui vẻ một chút chứ!", một cô bạn cùng phòng khác nói chêm vào. Một người sinh ra đã có tính cứ mở miệng là đả kích người khác, nếu không nói những lời khiến người khác buồn thì trong lòng họ sẽ vô cùng bức bối. Bạn cùng phòng của Bạch Tiêu chính là người mắc chứng đó.

Phí Nhan bảo vệ Bạch Tiêu, cô nói: "Mọi người đừng trêu chọc Bạch Tiêu nữa, sao cậu lúc nào cũng nói những lời khó nghe đến thế?". Sau đó cô lay lay tay Bạch Tiêu, ý nói đừng để tâm những lời đó.

Bạch Tiêu cảm kích gật đầu, Phí Nhan luôn đối tốt với mình như thế.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Bạch Tiêu đã nảy sinh ý định thử dùng Thẻ đọc suy nghĩ này áp dụng với Phí Nhan xem sao. Dù gì thì cậu ấy cũng là người bạn tốt nhất của mình, nếu thật sự tấm thẻ này có tác dụng, mình có thể cho cậu ấy mấy tấm! Có thể giúp cậu ấy kiểm tra xem bạn trai có thực lòng không?

Trong tâm trạng bán tín bán nghi, Bạch Tiêu rút một tấm thẻ huỳnh quang lấp lánh ra. Cô cúi gục đầu trên bàn, lén lén lút lút viết tên của Phí Nhan lên đó.

Thực ra, Phí Nhan không chỉ là người bạn tốt nhất của Bạch Tiêu, mà còn là nữ sinh Bạch Tiêu ngưỡng mộ nhất. Vì Phí Nhan rất ưu tú nên có rất nhiều người nhỏ mọn luôn ghen ghét đố kỵ. Cô ấy học giỏi, xinh đẹp, tốt tính, gia cảnh tốt, có phong cách, đúng là "tài nghệ song toàn", xứng đáng là tấm gương sáng để mọi người học tập.

Cô ấy được bạn trai yêu mến, bạn gái ngưỡng mộ. Nếu nói cuộc đời Bạch Tiêu là "thuận buồm xuôi gió", thì cuộc đời của Phí Nhan đúng là "mười phân vẹn mười".

Viết hai chữ "Phí Nhan" lên tấm thẻ, Bạch Tiêu cảm thấy lòng bàn tay mình như bị một luồng điện giật tê tê, dường như còn có âm thanh của những tia lửa bắn ra tứ phía. Mấy phút sau, Bạch Tiêu mới trở lại bình thường. Cô nhìn mấy bạn nữ xung quanh, mọi người đều rất bình thường. Còn Phí Nhan thì đã lên giường chuẩn bị ngủ.

Bạch Tiêu nghĩ, chắc chắn Thẻ đọc suy nghĩ này không hiệu nghiệm, liền bắt chuyện: "Sao đi ngủ sớm thế?".

Phí Nhan vẫn đáp lại với nụ cười như cũ: "Ừ, tớ mệt rồi, sáng mai còn phải đi học nữa, cậu cũng ngủ sớm đi chứ!".

Bạch Tiêu cảm thấy ấm áp bởi sự quan tâm thân thiết ấy. Cô sờ vào tấm Thẻ đọc suy nghĩ trong túi, ấn nút nhỏ gồ lên ở đó. Bỗng nhiên Bạch Tiêu như thấy trên ngực của Phí Nhan bắt đầu xuất hiện từng hàng chữ ngay ngắn sáng như huỳnh quang:

"Bạch Tiêu, ngày nào tớ cũng đi ngủ sớm như thế, đâu có đi ngủ muộn như cậu, thật chẳng khoa học chút nào! Muộn thế này rồi mới về, chắc chắn là đi ăn chơi trác táng với bạn trai đây!"

Bỗng nét mặt của Bạch Tiêu trở nên ảm đạm, miệng nhếch lên được nửa nụ cười.

Sao Phí Nhan lại như thế? Cậu ấy cười thân mật vậy mà trong lòng lại có những suy luận ác độc về mình đến thế sao?

Bạch Tiêu nghi ngờ tấm Thẻ đọc suy nghĩ này là "Thẻ làm buồn lòng", tại sao dùng xong lại khiến lòng người ấm ức như thế? … Phí Nhan trở mình, xoa xoa đầu Bạch Tiêu, lo lắng hỏi: "Lại sao nữa, sắc mặt cậu bỗng rất khó coi, có phải mắc bệnh gì rồi không? Có cần tớ đưa đi bệnh viện không?".

Bạch Tiêu đang định nói không thì bỗng nhìn thấy ở ngực của Phí Nhan lại bắt đầu hiện lên dòng chữ: "Chắc chắn thất tình rồi, bị bạn trai đá nên sắc mặt mới khó coi như thế. Không phải tất cả các cô gái đều giống như mình, có thể khiến nam sinh 'cúi đầu tuân theo', rồi bị mình trêu đùa như trái bóng lăn qua lăn lại".

Bạch Tiêu không nói gì, cô lặng lẽ đi đến bên giường của mình, sờ vào tấm Thẻ đọc suy nghĩ trong túi áo, tâm trạng rồi bời. Hoá ra, đồ chơi này thực sự đọc được suy nghĩ của con người! Hoá ra, trên thế giới này thực sự có kỳ tích! Hoá ra, kỳ tích thực sự xảy ra với mình.

Bạch Tiêu nằm trên giường trằn trọc, nắm chặt những tấm Thẻ đọc suy nghĩ còn lại trong phong bì, không sao ngủ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Một buổi sáng bình thường

Sáng hôm sau, mọi người đều dậy khá muộn.

Mấy cô gái tay chân luống cuống sắp xếp sách vở để chuẩn bị đến trường. Phí Nhan thân mật nắm tay Bạch Tiêu đi đến cổng chính của ký túc. Hôm nay Phí Nhan ăn mặc không quá trau chuốt; cổ áo có một dây đeo màu hồng, bên ngoài là chiếc áo khoác liền mũ màu đen, quần bò, trang điểm bình thường nhưng vẫn toát lên vẻ tươi trẻ. Nhìn cô ấy ăn mặc phong phanh hơn những người khác.

Trên con đường rợp bóng mát, những chiếc lá ngô đồng bị gió lạnh thổi rơi xào xạc, Bạch Tiêu quan tâm hỏi: "Cậu lạnh không? Hôm nay có không khí lạnh tăng cường đấy!".

"Không, tớ còn thấy ấm ấy!", Phí Nhan khoác chặt cánh tay Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu lại ấn Thẻ đọc suy nghĩ lần nữa, rồi nhìn ngực Phí Nhan. Trong tim cô ấy hiện dòng chữ: "Tớ sắp lạnh chết đây! Nhưng vì đẹp, vì để nổi bật hơn cậu nên tớ phải mặc phong phanh một chút. Mặc những bộ đồ gợi cảm thì mới khiến những nam sinh kia mê tớ. Nhìn cậu ăn mặc như gói bánh chưng thế kia vừa ngốc vừa xấu, sống thì phải biết làm thế nào để mình nổi trội chứ".

Bạch Tiêu bỗng cảm thấy buồn hơn bao giờ hết, cô luôn coi Phí Nhan là người đáng tin cậy và là bạn tốt nhất của mình thời đại học. Còn trong lòng Phí Nhan lại chỉ viết hai chữ: nổi trội. Đúng lúc ấy, có một nhóm nam sinh từ ký túc nam đi ra, họ đi về hướng phòng học. Phí Nhan một tay ôm chặt cánh tay của Bạch Tiêu cho ấm, tay kia kéo khoá áo xuống khoảng mười milimet, để lộ làn da vùng cổ trắng nõn và cổ áo với chiếc dây màu hồng, vô cùng gợi cảm.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiêu biết được thế nào là "Phải nhờ trang phục để trở thành mỹ nhân mưu trí".

Hoá ra đấy chính là mỹ nhân mưu trí, mặc bộ đồ đó vào, nhìn rất bình thường và kín đáo, cũng rất nhiều chi tiết "thấp thoáng".Tất cả sự đẹp đẽ và mê hoặc ấy đều phải có tính toán trước.Cho dù chỉ là những bộ trang phục bình thường, nhưng ai nhìn thấy những chi tiết tưởng như tự nhiên đó cũng nảy sinh lòng thèm muốn.

Trước đây, Bạch Tiêu chưa hề có cảm giác Phí Nhan tốn nhiều công sức để mưu tính cho cách ăn mặc và trang điểm, thậm chí cô còn luôn cho rằng, cái đẹp không nằm ở vẻ bề ngoài; Phí Nhan không mê đồ hiệu, cũng rất ít khi trang điểm, cô ấy có vẻ đẹp tự nhiên trời phú như sen trên mặt nước, nên được nhiều nam sinh để ý đến.

Giờ Bạch Tiêu mới biết, Phí Nhan chú trọng việc trang điểm hơn bất cứ ai, có điều không quá lộ liễu mà thôi. Cô ấy rất thích hấp dẫn các chàng trai, và thường phải nghĩ cách như thế …

Bạch Tiêu cảm thấy, mình thật giống như một chiếc bánh chưng, cô buồn chán đi vào lớp học. Hôm đó, lớp cô học môn Triết học, thầy giáo tên là Đồng Hạ Bân, là thầy giáo trẻ tuổi đẹp trai nhất trong tường. Vì đẹp trai nên được rất nhiều nữ sinh thầm yêu. Bạch Tiêu cũng có cảm tình với thầy, bởi dù sao thì số tiết của môn này cũng cao hơn hẳn các môn học khác. Phí Nhan không nói không rằng liền kéo Bạch Tiêu ngồi xuống bàn đầu tiên trong dãy giữa của lớp học, gần như mặt đối mặt với thầy Đồng Hạ Bân.Trong suốt tiết học, Phí Nhan cực kỳ nghiêm túc, mắt cứ dính vào thầy Đồng mãi không rời, thỉnh thoảng cô ấy mới chơi trò xoay bút hoặc nhẹ nhàng kéo khoá áo lên lên xuống xuống.

Môn Triết học thực sự rất khô khan, nếu học được chút ít thì chẳng đủ kiến thức để ứng phó với cuộc đời, còn khi đã đạt đến mức độ tinh tuý thì lại cảm thấy đời người chẳng có ý nghĩa gì. Thế mà vì sao Phí Nhan lại say sưa nghe giảng như thế chứ?

Bạch Tiêu thực sự không tin nổi, cô lại đút tay vào túi áo, sau đó nhìn lên ngực Phí Nhan. Phí Nhan tỏ vẻ chăm chú nghe giảng như thế, nhưng thực chất cô ấy đang nghĩ: "Phải quyến rũ thầy Đồng … Xinh đẹp chính là sức mạnh trong những cuộc cạnh tranh, không uổng công mình ăn mặc phong phanh trong tiết trời giá lạnh thế này. Lát nữa mình phải tìm thầy để hỏi đề thi cuối kỳ mới được".

Bạch Tiêu lắc đầu nhìn thầy Đồng. Thầy có đôi mắt sáng, ánh nhìn đứng đắn, có vẻ không hề để tâm đến sự tồn tại của Phí Nhan. Khi đó cô mới cảm

thấy thoải mái hơn.

Giờ ra chơi, Phí Nhan đi đến trước mặt thầy Đồng. Cô ấy khom người, cúi đầu, hỏi thầy Đồng về bài học. Thầy Đồng có chút căng thẳng, người hơi ngả về phía sau để khoảng cách với Phí Nhan xa hơn một chút.

Hai người đã nói chuyện được mười phút, Bạch Tiêu nhìn hai người họ có vẻ đang nghiêm túc bàn luận về các thuật ngữ Triết học. Cô lại nghi ngờ ấn nút trên Tấm thẻ đọc suy nghĩ. Thực ra trong suốt câu chuyện, trước ngực của Phí Nhan luôn hiển thị câu: "Mau nói cho em những phần trong đề thi đi, mau nói cho em những phần trong đề thi đi …" . Cuối cùng, trước ngực của Phí Nhan lại hiển thị: "Thành công lớn rồi! Haizzz, chỉ cần bỏ ra chút công sức, đến cả thầy giáo cũng khó tránh được ma lực của mình! Lần này biết trước được thầy ra đề gì rồi, nhất định mình sẽ có thành tích cao nhất lớp".

Phí Nhan nở nụ cười bí ẩn, vô cùng hài lòng đi về chỗ ngồi.

Bạch Tiêu hỏi: "Cậu vừa nói với thầy Đồng về vấn đề gì thế?"

Phí Nhan nói: "Tớ với thầy thảo luận về Triết học nhân sinh quan của Quách Mỗi Mỗi. Tin hay không tuỳ cậu, còn tớ tin".

Bạch Tiêu không nói gì nữa, Phí Nhan không muốn nói trọng tâm của đề thi cho người khác biết.

Suốt buổi học, Bạch Tiêu cứ nghĩ ngợi lung tung. Trong lòng cô đầy nghi hoặc: Vì sao sau khi dùng Thẻ đọc suy nghĩ, mình không thấy Phí Nhan là người bạn tốt nữa nhỉ? Lẽ nào Thẻ đọc suy nghĩ lại biến người ta thành một người hoàn toàn khác.

Nghi hoặc trong lòng cô chưa được giải toả thì tiếng chuông hết tiết học vang lên. Phí Nhan khoác tay Bạch Tiêu đi đến quán ăn ngoài cổng trường.

Đi qua một tiệm bánh ga tô nhỏ, Phí Nhan chỉ một chiếc có hình rừng cây màu đen, cao hứng nói: "Loại ga tô rừng cây màu đen của cửa hàng này ăn rất ngon, bọn mình mua hai chiếc nhé!".Nói xong liền kéo Bạch Tiêu đi vào tiệm bánh, chọn có hai chiếc mà làm gãy mất một chiếc.

Bước đến trước quầy thu tiền, Phí Nhan lục đi lục lại cặp sách, rồi tỏ vẻ chán nản quay sang nói với Bạch Tiêu: "Tớ quên mang ví tiền rồi, cậu trả giúp tớ nhé, về ký túc tớ sẽ trả cậu sau!".

Không biết đã bao nhiêu lần Phí Nhan đi mua đồ cùng Bạch Tiêu mà "quên mang ví tiền" như thế rồi. Lần nào Bạch Tiêu cũng trả giúp, nhưng Phí Nhan chưa bao giờ nhớ trả lại cô.

Bạch Tiêu đang để tay trong túi áo, cô không rút ngay mà lại lần nữa ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ.

"Lợi dụng một chút thì làm gì được nhau", Phí Nhan có khuôn mặt như thiên sứ, đôi mắt mở to đáng yêu, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ thô thiển như thế.

Bạch Tiêu quay đi, không muốn rút tiền ra. Cô rất muốn nói: "Tớ cũng có mang ví tiền đâu!"

Nhưng Bạch Tiêu không mở lời được, cô cảm thấy xấu hổ, vì nghĩ rằng mình giống như kẻ nhìn trộm có tấm kính thần kỳ, có thể nhìn thấy mọi điều bí mật. Hình ảnh mà tấm kính phản chiếu dơ dáy như thế, khiến người ta phải đỏ mặt vì xấu hổ.

Bạch Tiêu nén tiếng thở dài trong cảm giác oan ức, lặng lẽ rút tiền trả.

Trên đường, Phí Nhan hớn hở khoác tay Bạch Tiêu, cười cười nói nói. Cô ấy nở nụ cười rực rỡ, tươi đẹp như ánh mặt trời, dịu dàng, trong trắng như hoa bông. Ừm … giống như một cô gái xinh đẹp trẻ trung làm người ta si mê trong tưởng tượng của các chàng trai.

Nhưng Bạch Tiêu lại muốn khóc.

Hai người trở về ký túc, Phí Nhan cắt bánh ga tô chia cho các bạn trong phòng. Họ đều tươi cười với Phí Nhan: "Ôi, cậu thật tốt quá, khi nào ăn đồ ăn ngon cũng nhớ mang phần về cho bọn tớ!".

Nhưng Phí Nhan không hề nói rằng đó là do Bạch Tiêu mua về. Còn Bạch Tiêu vẫn im lặng như mọi khi, không hề tranh cãi.

Đây là một buổi sáng hết sức bình thường, hai nữ sinh ở cùng phòng ký túc, cùng đến trường, cùng tan học và cùng đi ăn trưa. Đây cũng chỉ là cách ứng xử bình thường nhất của Bạch Tiêu và Phí Nhan. Cũng là sự đối đãi bình thường nhất giữa những người bạn thân.

Nhưng Bạch Tiêu từ trước tới nay không hề biết rằng, người bạn tốt nhất trong lòng mình lại không coi mình ra gì như thế.

Không coi mình là bạn, mà là một người làm nền cho cậu ấy.

Biết được đề thi mà không nói cho mình, bởi cậu ấy muốn đạt kết quả đứng đầu lớp.

Đến cả ăn một chiếc bánh nhỏ, cũng nghĩ cách lợi dụng mình.

…

Bạch Tiêu đang lúc buồn rầu thì điện thoại trong phòng đổ chuông, người gọi điện là một chàng trai, anh ta hẹn Phí Nhan đến một quán bún bò bên ngoài

trường học để cùng ăn tối. Đó là quán bún bò nổi tiếng trong thành phố, nghe nói món bún bò ở đó được chế biến từ năm mươi hai nguyên liệu khác nhau.

Bạch Tiêu nghĩ đến món bún bò với đầy đủ hương vị, màu sắc ấy mà nhỏ cả nước miếng.

Phí Nhan cầm ống nghe, dịu dàng nói: "Bún bò? Món đó cay lắm. Gần đây cổ họng tớ đang có vấn đề, để lần khác nhé!".

Bạch Tiêu cảm thấy Phí Nhan đang nói dối, cổ họng của cô ấy có bị sao đâu. Cô lại ấn nút trên Thẻ đọc suy nghĩ trong túi áo, quả nhiên, những điều Phí Nhan đang nghĩ là: "Một bán bún bò thì có ai là chưa từng ăn đâu chứ! Còn cần anh mời tôi đi ăn sao? Đúng là có ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga. Muốn hẹn hò với mình mà mời mình đi ăn món đó? Nhưng có một vài tên cóc ghẻ như thế cũng chẳng sao cả, dù sao thì cũng đủ đầy tớ để bồn cô nương sai khiến".

Bạch Tiêu nghĩ: Mình chẳng qua cũng chỉ là một nô bộc của nữ sinh mắc bệnh công chúa này thôi.

Cô bỗng có cảm giác chán ghét Phí Nhan, mặc dù hôm qua tình bạn của bọn họ vẫn thắm thiết keo sơn, cô còn cảm thấy Phí Nhan là người bạn đối xử với mình tốt nhất.

Giờ nghỉ trưa đã đến, mọi người lục tục đi ngủ, thả mình vào những giấc mơ. Bạch Tiêu lại trở mình liên tục, không sao ngủ nổi.

Người ta nói, những thứ được phản ánh trong giấc mơ của con người, mới là những suy nghĩ sâu kín, chân thành, mới là cái tôi chân thực nhất.

Vậy Phí Nhan đang nghĩ gì trong mơ nhỉ?

Bạch Tiêu lại ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ. Một lúc sau, Bạch Tiêu ngượng chín mặt vì giấc mơ hiện lên ngay trước mặt mình.

Giấc mơ của Phí Nhan thật dâm dục. Đối tượng là thầy Đồng.

Chẳng phải Phí Nhan luôn gắn lên mình cái mác là ngây thơ trong sáng sao?

Mỗi khi nhìn thấy cảnh ôm hôn trên màn hình vi tính, Phí Nhan đều lấy tay che mắt, ngại ngùng nói: "Trời ơi, phim ảnh ngày nay chẳng trong sáng gì cả, cảnh nào cũng lộ liễu!". Thậm chí cô ấy còn hỏi Bạch Tiêu: "Diễm chiếu môn[3] là gì? Có phải là một cánh cửa được ánh mặt trời chiếu sáng không? Có phải trẻ con được sinh ra từ rốn của người mẹ không?"

[3] 艳照门: Nghĩa là những bức ảnh khiêu dâm.

Bạch Tiêu cảm thấy Phí Nhan giống một diễn viên, còn mình lại là một kẻ ngốc.

Hai người là bạn thân bao lâu như thế mà bây giờ lại như hai người xa lạ vờ thân thiết nhau như vậy.

Buổi chiều trống tiết, Phí Nhan nói với Bạch Tiêu:

"Chiều nay phải đi học môn tự chọn, tớ đi trước nhé."Lần này thì Phí Nhan không muốn Bạch Tiêu làm kẻ hầu của mình.

Phí Nhan mặc áo sơ mi trắng, không cài ba cúc gần cổ mà thắt một chiếc nơ đáng yêu, mặc một chiếc gi lê cùng với váy xếp nếp siêu ngắn, trang điểm rất giống với diễn viên Nhật Bản.

Kỳ thực thì đó là đồng phục của trường Bạch Tiêu. Nhưng khi mặc lên Bạch Tiêu trông giống như nhân viên phụ vụ trong nhà hàng, còn Phí Nhan thì lại y sì một cô gái tiêu biểu của nước Nhật Bản.

Nguyên nhân chính là Phí Nhan luôn có thói quen buông hơn hai cúc áo gần cổ, váy cũng kéo rõ cao.

Những nam sinh mới nhìn thì không nhận ra suy tính của Phí Nhan, họ chỉ bàn luận vì sao lại có cô gái mặc đồng phục của trường trong gợi cảm đến thế.

Bạch Tiêu đưa mắt nhìn Phí Nhan đã đi xa cách mình, cô ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ nhưng nhân vật mục tiêu đã cách xa phạm vi của thẻ. Bạch Tiêu cảm thấy mình thật phung phí của Trời, một báu vật tốt như thế mà không thể tận dụng hết khả năng của nó, thật đáng tiếc.

Tám giờ tối, Phí Nhan mới trở về.

Thẻ đọc suy nghĩ đó được sử dụng sắp qua hai mươi bốn tiếng rồi, Bạch Tiêu rất muốn biết rút cuộc Phí Nhan đang nghĩ gì. Cô liền nhìn Phí Nhan và ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ.

"Lẽ nào thầy Đồng là GAY!", một câu nói trong dòng suy nghĩ của Phí Nhan.

Vì sao Phí Nhan lại nghĩ như thế? Bạch Tiêu kinh ngạc, bị kích động đến mức ngón tay không ngừng ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ.

Kỳ tích đã xuất hiện.

Một lần ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ thì có thể đọc được lúc đó nhân vật mục tiêu đang nghĩ gì.

Tiếp tục ấn mạnh vào Thẻ đọc suy nghĩ, có thể biết đầu đuôi ngọn ngành của sự việc mà nhân vật mục tiêu đang nghĩ đến.

Cứ như thế, tiếp tục ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ thì có thể đọc được ký ức sâu sắt nhất trong lòng họ.

Từng đoạn ký ức cứ như thế xuất hiện trước ngực Phí Nhan. Chiều nay cô ấy đi quyến rũ thầy Đồng Hạ Bân, tiếp theo đó là dòng ký ức:

Đồng Hạ Bân => người đàn ông xấu xa => quyến rũ => trả thù => mẹ …

Bạch Tiêu sững sờ vì kinh ngạc, hoá ra phía sau mỗi người đều có một câu chuyện.

Bởi thế, sau khi có được Thẻ đọc suy nghĩ, câu chuyện đầu tiên mà Bạch Tiêu đọc được chính là quá khứ của Phí Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Ánh sáng soi chiếu quá khứ của mỗi người

Thực ra, cha của Phí Nhan đã qua đời năm cô ấy mười hai tuổi.

Mẹ Phí Nhan là một diễn viên kịch nói, tên là Lý Phi Ảnh.

Phí Nhan cảm thấy mẹ của mình là một diễn viên quê mùa nhất trên thế giới. Hát thì ê a ê a chẳng theo giai điệu, khuôn mặt sau khi trang điểm và cả quần áo đều lỗi thời.

Nhưng cha cô lại cảm thấy Lý Phi Ảnh có vẻ đẹp mê hồn, ông hết mực yêu thương vợ con, gia đình.

Đáng tiếc, người đàn ông hoàn hảo đó lại yếu mệnh. Cha Phí Nhan lâm bệnh qua đời năm ba mươi bảy tuổi. Khi đó Phí Nhan mới mười ba.

Trước khi qua đời, ông nói với Lý Phi Ảnh: "Mấy năm nữa, em hãy chọn cho mình một người thích hợp, nhất định không được đày đoạ làm khổ bản thân".

Lý Phi Ảnh nước mắt lưng tròng, nắm tay chồng thật chặt, nức nở thề thốt: "Em nhất định sẽ không tái giá. Cho dù có khổ sở thế nào, em cũng sẽ nuôi nấng Phí Nhan nên người".

Nghe lời thề thốt chân tình của người vợ xinh đẹp, cha Phí Nhan đã nhắm mắt trong niềm vui mừng thanh thản.

Lúc anh sống, ngày nào cũng cùng em nói những lời ngọt ngào.

Khi anh ra đi, những lời nói ngọt ngào ấy cũng theo người đi mất.

Ba tháng sau, Lý Phi Ảnh có quan hệ tốt với Chu Đại Nhĩ – nhân viên phụ trách trang phục diễn xuất.

Nhưng Phí Nhan không hề có cảm tình với Chu Đại Nhĩ.

Chẳng ai có tên giống như tên của Chu Đại Nhĩ. Đúng như quan niệm: nhìn người đoán tên, chú ấy giống như một con lợn béo trắng, mỡ màng, mặt phính, tai to.

Lúc hút thuốc, chú ấy cũng nói rất nhiều. Tay thì kẹp điếu thuốc, còn miệng cứ oang oang không ngừng, thậm chí tàn thuốc rơi lả tả khắp nơi, hệt như bã mía để lâu ngày.

Điều đáng ghét nhất là, Chu Đại Nhĩ còn có tật xấu – thích vỗ vỗ vào mặt của Phí Nhan.

Vả lại, Phí Nhan xinh đẹp ghét nhất cách biểu đạt được coi là thân thiết ấy. Cô cảm thấy sự thể hiện này có xu hướng thô bạo. Đôi má trắng trẻo của Phí Nhan vừa bị Chu Đại Nhĩ vỗ vỗ vào một cái đã ửng đỏ lên, giống như đổ mực đỏ đang còn nóng lên tờ giấy trắng vậy.

"Khuôn mặt con thật đẹp, khiến chú cứ muốn vỗ lên đó!".

"Phiền chết đi! Tránh ra!", Phí Nhan luôn bực bội đánh vào tay của Chu Đại Nhĩ.

"Nhan Nhan, sao con lại ăn nói với chú Chu Đại Nhĩ như thế?", Lý Phi Ảnh rất chú trọng trong việc rèn luyện tính cách thục nữ cho Phí Nhan.

Phí Nhan bực bội quát lớn: "Vỗ vào cái mặt lợn của chú ấy".

Điều đáng buồn là, cho dù Phí Nhan có không thích Chu Đại Nhĩ thế nào đi chăng nữa, cô vẫn không thể ngăn cản quan hệ của hai người kia. Vì Lý Phi Ảnh thích tính cách xa hoa của Chu Đại Nhĩ.

Trở thành goá phụ, Lý Phi Ảnh yên bản thân nhất, sau đó là đàn ông và cuối cùng mới là con gái.

Khi đi siêu thị, Chu Đại Nhĩ luôn đi theo sau Lý Phi Ảnh và Phí Nhan, cứ khi nào hai mẹ con cô nhi quả mẫu băng khoăn lưỡng lự trước bộ quần áo hay chiếc túi xách có giá tiền quá cao thì Chu Đại Nhĩ lại quyết định dứt khoát: Mua!

Lý Phi Ảnh đã không còn là người phụ nữ chung tình nữa. Khi quyết định lấy Chu Đại Nhĩ, bà nói với Phí Nhan: "Con còn nhỏ, không biết rằng những người đẹp trai thì không thể là người mà ta có thể nương nhờ vào họ. Đẹp trai thì có ăn được không? Nhiều anh chàng rất đẹp trai, nhưng đến năm ba mươi tuổi là trở nên béo phì và xấu xí!".

Lần đầu tiên Phí Nhan cảm thấy khoảng cách của hai mẹ con đã dần xa. Cô đang ở độ tuổi trăng tròn, cũng là thời kỳ cảm nhận rằng đẹp trai mới là một điều kiện tốt của nhân vật anh hùng.

Đáng tiếc, cho dù có phản đối như thế nào thì Chu Đại Nhĩ vẫn trở thành cha dượng của Phí Nhan.

Thực ra, Chu Đại Nhĩ luôn đối tốt với Phí Nhan, thậm chí nhiều lần còn khiến cô cảm động, điều này suýt chút nữa thì trở thành một truyền thuyết đẹp của quan hệ cha con không cùng huyết thống: Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai [1] .

[1]: Ý là tình cảm chân thành có thể làm cảm động tới trời đất, khiến cho sắt đá cũng phải rạn nứt.

Sự sụp đổ của truyền thuyết, bắt đầu trong một đêm mùa hạ.

Đêm tối ẩm thấp và nóng rực, cả thành phố như biến thành một hồ cá, khiến cho những người không biết bơi có ảo giác bị rơi vào dòng nước sâu và sắp ngạt thở trong đó.

Hôm đó, Phí Nhan phải đến trường thi, lòng dạ rối bời, cứ trằn trọc mãi. Cô lén lút mở ngăn kéo, lấy ra một điếu thuốc, rón ra rón rén đi đến ban công của phòng khách, rồi "phụt" một tiếng châm thuốc.

Phí Nhan không phải là cô gái hư, nhưng cô không nhớ từ lúc nào mình bắt đầu lén lút hút thuốc.

Ban công của phòng khách rất thoáng gió, có thể mau bay hết mùi khói, vì thế nếu ở nhà, sau khi hút cha mẹ đã ngủ, Phí Nhan lại lén lút ra đó hút thuốc. Như thế, cho dù bị phát hiện, thì cũng có thể tiện tay vứt điếu thuốc xuống lầu, tiêu huỷ chứng cớ.

Hôm đó, đang thong thả hút thuốc, Phí Nhan nghe thấy mẹ và dượng Chu Đại Nhĩ đang lời qua tiếng lại trong phòng ngủ.

Phòng ngủ của họ vẫn sáng đèn, chỉ cách ban công của phòng khách một bức tường. Thành phố về đêm rất tĩnh lặng, vì thế Phí Nhan nghe thấy tiếng cãi nhau của họ.

"Theo em, nếu anh Phí còn sống, liệu anh ấy có phát hiện ra quan hệ của chúng ta, rồi chủ động đề xuất ly hôn để tác thành cho quan hệ của hai ta không?"

"Em nghĩ không đâu, chẳng phải chúng ta đã rất cẩn thận sao? Hơn nữa anh Phí là người cố chấp, không đời nào chủ động ly hôn đâu."

Hoá ra, mẹ và dượng Chu Đại Nhĩ đã yêu nhau lâu rồi.

Hoá ra, khi cha còn sống, hai người họ đã là tình nhân.

Hoá ra, mẹ và dượng Chu Đại Nhĩ luôn gạt bố, phụ lòng bố.

…

Tàn của điếu thuốc cháy hết rơi xuống làm ngón tay Phí Nhan bỏng rát nhưng cô không hề hay biết vì quá đau lòng. Vào chính giây phút này, thế giới của cô đã hoàn toàn sụp đổ.

Hồi ức về tất cả những câu chuyện, những tình tiết nhỏ về tình yêu, về sự ấm áp ấy bỗng chốc bị rơi vào vũng đầm lầy, trở nên vô cùng ô uế.

Mùi thuốc trở nên khó chịu như thế cũng giống như tuổi thơ năm cô mười ba tuổi. Hoá ra sự thất vọng lớn nhất chính là một loại đau khổ cùng cực.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cô gái không được tin tưởng thì cũng sẽ không tin tưởng vào thế giới này

Từ đó về sau, Phí Nhan đã thay đổi, cô lạnh nhạt với mẹ, nhìn Chu Đại Nhĩ bằng ánh mắt thù hằn.

Từ năm mười ba đến mười bảy tuổi, điều quan trọng nhất trong cuộc sống của cô chính là đấu tranh với Chu Đại Nhĩ. Cô nghĩ mình còn rất trẻ, còn có rất nhiều thời gian để khai trừ Chu Đại Nhĩ ra khỏi cuộc sống của mình.

Sự đấu tranh bước đầu chính là nhìn Chu Đại Nhĩ bằng ánh mắt lạnh nhạt, tìm cơ hội mỉa mai châm chọc.

Ví như, ngày nào cũng nói là muốn ăn tai lợn. Cô vừa ra sức cắn tai lợn, trong lòng vừa đay nghiến: Cắn chết ông đi!

Ví như, quanh năm suốt tháng không trò chuyện với Chu Đại Nhĩ, không bao giờ tươi cười với ông ta.

Ví như, tìm cách làm Chu Đại Nhĩ hao tốn tiền bạc, phá hỏng những món đồ mà ông ta mới mua, làm hỏng xe …

Những chuyện này luôn bị Chu Đại Nhĩ phát hiện.

Lòng nhẫn nhịn của mỗi người đều có giới hạn.

Chu Đại Nhĩ cảm thấy lấy lòng một cô bé vị thành niên khó khăn hơn rất nhiều so với lấy lòng phụ nữ trưởng thành. Nếu đã bị thiếu nữ ghét thì cho dù có cho một khoản tiền lớn thì cô ấy vẫn ghét bạn. Dần dần ông ta cũng trở nên lạnh nhạt với Phí Nhan.

Một ngày thu năm đó, Chu Đại Nhĩ tắm gội xong, phát hiện ví tiền trong túi áo gió của mình hình như đã bị chuyển từ túi bên trái sang bên phái.

Thực ra ông ta cũng không nhớ rõ, không biết ví tiền có bị đổi vị trí không.

Nhưng khi đếm lại thì ông chắc chắn rằng ví tiền của mình bị thiếu, vốn dĩ là ba mươi hai tờ một trăm tệ giờ chỉ còn ba mươi tờ.

Chu Đại Nhĩ đi đến phòng ngủ, gọi Lý Phi Ảnh dậy và hỏi: "Có phải gần đây Phí Nhan muốn em mua đồ gì đó mà em vẫn chưa mua không?".

"Sao?", Lý Phi Ảnh sững sờ một lúc.

"Con lớn rồi, rất nhiều thứ cần dùng đến tiền, sau này nếu con bé xin tiền thì em cho nó, tránh để con bé có những tật xấu", Chu Đại Nhĩ bật máy lửa châm một điếu thuốc, nói vẻ như không có chuyện gì.

Lý Phi Ảnh hiểu ra vấn đề rất nhanh, lập tức nhảy từ trên giường xuống, phi thẳng vào phòng ngủ củùa Phí Nhan, nặng lời trách mắng: "Có phải con lấy trộm tiền của dượng không?"

"Tiền gì ạ? Con không lấy", Phí Nhan đang nằm trên giường nghịch điện thoại liếc nhìn mẹ một cái, hờ hững nói.

Lý Phi Ảnh cầm cặp sách trên bàn học, lục loạn lên mới tìm ra ví tiền màu hồng phấn lấp lánh, khám xét một lượt quả nhiên trong đó có bốn tờ tiền màu hồng phấn. Lý Phi Ảnh bỗng sa sầm mặt mày: từ trước tới nay không bao giờ mình cho Phí Nhan tiền để trong ví vượt quá một trăm tệ. Tại sao lại có bốn trăm tệ trong ví con bé? Chắc chắn là tiền con bé lấy trộm của anh Đại Vĩ rồi.

Sự thực rành rành đây thì hết đường chối cãi, Lý Phi Ảnh ném cặp sách về phía Phí Nhan, bắt đầu quát mắng: "Con tuổi còn nhỏ, học gì tốt không học, lại học cách ăn trộm tiền sao? Tiền thì có điểm nào tốt hả?".

Phí Nhan ngồi dậy, cô vốn định giải thích: "Đây thực sự không phải tiền con ăn trộm, tiền trong ví là khoản lãi mà con bán đáp án thi cho các bạn kiếm được!".

Nhưng giây phút ấy, cô ôm đầu vì bị cặp sách ném trúng, cảm thấy tất cả lời giải thích đều không có ý nghĩa.

Cho dù nói thế nào, làm những gì mình cũng là người không được người khác tin tưởng.

Phí Nhan oán hận và nhìn mẹ bằng con mắt coi thường, nói: "Có nhiều tiền rất tốt, điều này mẹ rõ hơn con mà, nếu không vì sao mẹ lại lấy người đàn ông ngu xuẩn mập ú ấy?".

Lý Phi Ảnh mím chặt khoé miệng, không thể nghĩ ra được lý do thích hợp nào để chối cãi.

Sự gia trưởng của cha mẹ thể hiện ngay từ khi những đứa con còn nhỏ, muốn đánh thì đánh. Lý Phi Ảnh bước đến phía trước, cho Phí Nhan một cái bạt tai.

Phí Nhan sờ lên vết hằn đỏ, nóng rát trên mặt, lòng đã kết thành băng đá, ngay cả hô hấp cũng bị đóng băng toàn bộ.

Chu Đại Nhĩ vội chạy vào can ngăn, "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, có chuyện gì thì từ từ nói chuyện".

Phí Nhan hét lớn: "Cút! Ông cút ngay! Ông không được phép vào phòng tôi!".

Chu Đại Nhĩ liền kéo Lý Phi Ảnh sắc mặt tái xanh ra ngoài. Phí Nhan nhảy xuống giường, đóng cửa cái "rầm" rồi khoá trái lại.

Cô bắt đầu khóc không thành tiếng, nước mắt giàn giụa, nước mắt rơi gột rửa những đau thương trong lòng. Cô cảm thấy:

Cả thế giới đều đối đầu với cô.

Cả thế giới đều bỏ rơi cô.

Cả thế giới đều không tin tưởng cô.

Cả thế giới đều làm tổn thương cô.

Con người trên thế giới đều dối gian.

Bởi mẹ cô chính là một trong những người giả tạo nhất trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhanh chóng trưởng thành thì sẽ mau hư hỏng

Cái bạt tay ấy đã khiến Phí Nhan trưởng thành rất nhanh.

Mau chóng trưởng thành thường đi kèm với sự tuyệt tình, lạnh nhạt, ương ngạnh và độc ác.

Cũng giống như thực vật, từ nụ hoa sau một đêm đã nở mà chưa trải qua ánh nắng, sương mưa thông thường, khó tránh có những tính bất thường.

Phí Nhan quyết định: từ nay về sau nhất định mình sẽ không để cho mẹ và lão Chu Đại Nhĩ đó có những tháng ngày hạnh phúc. Hai người không cho mình vui vẻ thì mình cũng sẽ khiến họ phải nếm đau thương. Đây chính là nguyên tắc xử thế của Phí Nhan.

Sự lạnh nhạt và chửi đổng đối với Chu Đại Nhĩ lúc đầu chỉ là của một đứa trẻ quyết không vứt bỏ quyền lợi vốn thuộc về mình. Cáu giận chính là một biểu hiện khác của nũng nịu để đối phương nhượng bộ, chấp nhận, nếu được như thế thì cơn cáu giận cũng tan biến. Thật sự là tâm trạng thất vọng tới mức độ nhất định thì sẽ không cần cáu giận với đối phương nữa.

Bây giờ Phí Nhan biết rằng, không ai chấp tính trẻ con của mình, vì thế cô phải dùng phương thức đại nhân để đối mặt.

Phương thức đại nhân là gì? Nghĩa là tôi đối với bạn tốt, chắc chắn ẩn chứa một mục đích. Nếu tôi đối xử bạn không tốt, thế thì biểu hiện phải giả tạo, nhìn thì có vẻ vẫn là đối tốt với bạn.

Phí Nhan cũng không tỏ thái độ ra mặt với Chu Đại Nhĩ, lúc cáu giận cũng không ra sức ăn tai lợn nữa.

Cô cung kính gọi ông ta là chú Chu. Thậm chí đôi khi vẻ mặt còn mang theo nụ cười mỉm phóng túng thẹn thùng, như kiểu thật sự hối lỗi vậy.

"Đúng là có công mài sắt, có ngày nên kim", Lý Phi Ảnh nhìn cô con gái hiểu chuyện nên sự áy náy vì cái bạt tai đó cũng sớm tiêu tan. Thực ra đó là lần đầu tiên bà đánh con gái, tâm trạng cũng không thoải mái gì, trái lại, còn vô cùng bứt rứt. Cuộc sống của bất cứ ai cũng không dễ dàng, ai mà chẳng ép mình.

May mà cái bạt tai ấy lại khiến con gái ngoan ngoãn nghe lời, hiền lành, không gây chuyện.

Phí Nhan không dằn vặt, trải qua những tháng ngày đẹp đẽ, thuận hoà cùng gia đình.

Lý Phi Ảnh và Chu Đại Nhĩ lao vào kiếm tiền làm giàu cho gia đình, còn Phí Nhan thì học hành ngày càng tiến bộ.

Ăn cơm tối xong, cả nhà cùng nhau xem thời sự, cuối tuần nếu thời tiết tốt thì sẽ tổ chức đi picnic. Rất nhiều gia đình mong muốn có hạnh phúc hài hoà như thế, có thể gọi đó là bản mẫu của cuộc sống.

Thậm chí đã nhiều lần khu phố tặng cờ "gia đình văn hoá" cho gia đình Phí Nhan để cảm ơn sự cống hiến nhỏ nhoi của họ vì sự hài hoà của xã hội.

Gia đình hoà thuận, con cái ngoan ngoãn, Lý Phi Ảnh và Chu Đại Nhĩ ngày càng yêu thương nhau, hai người thậm chí còn nóng lòng muốn sinh thêm một đứa con trái luật nữa, để Phí Nhan có thêm em gái hoặc em trai cùng mẹ khác cha.

Phí Nhan ngoài mặt thì đồng ý, nhưng trong lòng thì rất hận.

Cô thậm chí còn cảm thấy, có thể cha bị chính hai người họ hại chết. Chẳng phải chuyện như thế trong phim ảnh có rất nhiều hay sao? Gian phu dâm phụ tính kế giết chồng.

Nhưng Phí Nhan liền dập tắt suy nghĩ này khi nó vừa xuất hiện, vì điều đó quả thực đáng sợ, quá ghê tởm. Cô chỉ cần nghĩ đến điều này thì lập tức tim đập nhanh dữ dội.

Nhưng bây giờ mẹ và Chu Đại Nhĩ hình như thật sự định sinh thêm một thằng nhóc nữa. Hơn thế: Chỉ cần mình còn sống thì nếu họ sinh con sẽ là trái pháp luật vì Chu Đại Nhĩ và vợ trước đã có hai con, thế thì liệu họ có nghĩ cách hại chết mình không? Có thể không cho mình ăn cơm, để mình chết vì đói; không cho mình mặc quần áo, để mình chết vì xấu hổ; giết chết bằng thuốc độc; hay dùng tay bóp chết … Nghĩ đến như thế, Phí Nhan lại run cầm cập.

Cô đối với thế giới đầy sự hoài nghi và không hề có cảm giác an toàn.

Những ảo tưởng vừa đáng sợ vừa không thực tế ấy đủ để khiến cô sợ hãi trong từng giây từng phút.

Không được, không thể giả vờ ngoan mãi được, phải bắt đầu hành động thôi.

Nhất định phải chia rẽ mẹ và lão mặt lợn đó

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quyến rũ

Đó là một buổi tối cuối tuần của tháng Mười.

Lý Phi Ảnh phải đi diễn, chỉ có Chu Đại Nhĩ và Phí Nhan ở nhà.

Phí Nhan vẫn như thường lệ, trốn ở phòng mình để làm bài tập, viết nhật ký, lên mạng.

Đến hơn chín giờ, Chu Đại Nhĩ giục Phí Nhan tắm rửa đi ngủ sớm. Phí Nhan lẳng lặng cầm quần áo vào nhà tắm.

Ánh sáng trong phòng tắm vừa đủ mà ấm áp, giống như ánh mặt trời.

Phí Nhan nhìn mình trong gương, sự bi thương như lan toả khắp không khí, ẩm ướt mà nhức mắt.

Cô mở vòi hoa sen, trong lúc hoảng hốt, cô không xoay được vòi về vị trí nước nóng.

Dòng nước lạnh ngắt như kim châm bỗng chốc đâm vào da thịt Phí Nhan.

Phí Nhan vội quấn khăn tắm quanh mình, như bị nước lạnh làm sực tỉnh, bỗng loé lên một ý nghĩ.

Phí Nhan không mở nước nóng ngay, mà nói vọng ra phòng khách: “Bình nóng lạnh hỏng rồi, sao chỉ vặn được nước lạnh thôi ạ?”.

Khi Chu Đại Nhĩ đi đến cửa phòng tắm, Phí Nhan đã hé cửa.

Cô đứng nép vào phía sau cửa phòng tắm, nắm chặt khăn tắm, che cơ thể nhỏ bé, run lẩy bẩy, dưới ánh đèn mờ ảo, cô như mầm non đang cựa quậy chồi lên mặt đất trong tiết trời ngày xuân.

Chu Đại Nhĩ như bị điện giật, đứng đó bất động.

Thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu.

Thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu.

Thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu.

Sự quyến rũ của thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu.

Sự quyến rũ của thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu là một tội ác đẹp đẽ.

…

Thời gian ngưng lại mười phút.

Phí Nhan cúi đầu, cô đỏ mặt, thật sự đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên trong đời cô mặc ít như thế trước một người khác giới.

Chu Đại Nhĩ vội đóng cửa, nói cô mặc quần áo vào và đi ra, sau đó ông vào sửa bình nóng lạnh.

Phí Nhan lau khô người rồi mặc áo choàng tắm đi ra ngoài.

Đã rất lâu rồi mà vòi nước nóng vẫn chưa được sửa xong.

Phí Nhan biết rõ, tâm lý ông Chu Đại Nhĩ không ổn định.

Rõ ràng là cô chỉ mở công tắc nước lạnh mà thôi.

Trong tình hình này, bình thường bước đầu tiên chính là kiểm tra xem có phải mở nhầm hướng công tắc hay không.

Nhưng Chu Đại Nhĩ không làm thế, ông ta đi ra cùng với bình nóng lạnh, tâm trạng có phần hoảng loạn, chân tay luống cuống, bất an.

Suy nghĩ tà ác luôn khiến những người không có lương tâm cảm thấy hoảng loạn.

Trước mắt Chu Đại Nhĩ luôn xuất hiện cơ thể nhỏ bé của Phí Nhan ẩn sau lớp khăn tắm.

Càng cảm thấy phải né tránh, càng mê mẩn trong lòng.

Thái độ của Chu Đại Nhĩ đối với Phí Nhan đã thay đổi.

Những khi Phí Nhan làm bài tập xong đã là tối muộn, Lý Phi Ảnh lại làm bữa ăn khuya cho cô, Chu Đại Nhĩ đang nằm xem ti vi trên giường sẽ chủ động nhảy xuống và nướng cho Phí Nhan loại bánh Nguyên Tiêu mà cô thích ăn.

Khi trời lạnh, Phí Nhan không thích uống sữa quá nóng, Chu Đại Nhĩ sẽ chủ động thổi cho sữa nguội bớt rồi bưng vào để lên bàn học cho cô.

Những việc này, trước đây Chu Đại Nhĩ chưa từng làm, nhưng việc được coi là ông ta đối đãi tốt với mẹ con cô, chính là hào phóng chi tiền, nhưng bây giờ thì khác, ông ta bắt đầu chăm chút từng tí cho hai mẹ con.

Có một lần, Phí Nhan học môn Mỹ thuật, cần một số tiêu bản bươm bướm, ở nhà cô nói bâng quơ vài tiếng, Chu Đại Nhĩ kiếm về cho cô một bộ.

Hôm cầm tiêu bản đó về, vừa hay Chu Đại Nhĩ có cuộc hẹn đi nhậu, khi ông uống đến mức say bí tỉ, không nhớ mình là ai, còn không quên lảm nhảm:

"Tiêu bản, đừng để tôi đánh rơi mất tiêu bản bươm bướm".

Sau đó, sự việc này được người ta kháo nhau, đến tai Lý Phi Ảnh, tìm ở đâu ra người cha dượng tốt như thế!

Phí Nhan thích ăn loại dâu tây rất hiếm là những quả mới lớn giống như những thiếu nữ đang độ tuổi trăng tròn. Dâu tây trong cửa hàng hoa quả đa phần đã chín mọng, trái nào trái nấy to như quả táo nhỏ, xấu xí và không thơm. Mấy tuần liền, Chu Đại Nhĩ đều lái xe đến những vườn dâu ở ngoại thành để hái về.

Trong một đêm mưa lớn, Phí Nhan bị sốt, Chu Đại Nhĩ cõng cô đến bệnh viện. Ông ta béo như thế, lên cầu thang cứ hổn hà hổn hển, lại còn phải cõng cô xuống lầu rồi chạy tới bãi đỗ xe của khu chung cư, đến bệnh viện lại tiếp tục cõng cô lên lên xuống xuống. Đợi đến khi Phí Nhan yên lặng nằm trên giường châm cứu, ông ta mới kêu la: "Cánh tay mỏi rã rời rồi, mỏi quá".

Nếu bạn hỏi Chu Đại Nhĩ làm cha dượng tốt đến mức khiến cả đất nước Trung Quốc cảm động, vậy liệu Phí Nhan có cảm động không?

Không, Phí Nhan từ đầu chí cuối chưa hề có phút giây nào cảm động.

Phí Nhan chính là người tuyệt tình như thế. Thẻ đọc suy nghĩ ghi chép về toàn bộ tâm tư của cô, không hề phát hiện được giây phút nào cô cảm động, đây là từ vốn không tồn tại trong cuộc đời cô.

Có khi, Phí Nhan cảm thấy mình đúng là một đứa con hư hỏng. Cô nhất định thuộc loại người "nhân chi sơ, tính bản ác". Chu Đại Nhĩ đối tốt với cô như thế, mà cô lại ngày ngày nguyền rủa cho ông ta sớm chết đi, ngày ngày nghĩ cách làm thế nào để Chu Đại Nhĩ và mẹ mình không hạnh phúc.

Quả nhiên, cuối cùng Phí Nhan cũng đợi đến một cơ hội.

Tối hôm đó, Lý Phi Ảnh phải đi diễn, khi Chu Đại Nhĩ về nhà là khoảng chín giờ, người toàn mùi rượu.

Phí Nhan nhìn đồng hồ, nếu như không phát sinh chuyện gì thì khoảng chín rưỡi là mẹ về tới nhà.

Cô nhìn Chu Đại Nhĩ đầy căm ghét, hỏi: "Có cần cháu lấy cho chú một cốc nước để tỉnh rượu không?"

Chu Đại Nhĩ tuy say tuý luý nhưng nghe thấy câu nói đó, ông vô cùng cảm động, liền kích động đưa bàn tay với những móng dài ra nắm tay Phí Nhan biểu thị cảm ơn.

Phí Nhan nhẫn nhịn để ông ta nắm tay mình.

Vài giây sau, Chu Đại Nhĩ bắt đầu ruột gan nôn nóng, không ngừng nói yêu mẹ con Phí Nhan, ông rất muốn hai mẹ con cô cảm thấy hạnh phúc … Nói đến mức cảm động, suýt chút nữa thì rơi nước mắt.

Phí Nhan không cảm động. Cô hờ hững như đang nghe thời sự. Thậm chí cô hy vọng Chu Đại Nhĩ kích động hơn nữa, cuối cùng chết trong men rượu, như thế mới gọi là đúng người đúng tội.

Chu Đại Nhĩ sau khi say rượu đã thực sự cảm kích, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Phí Nhan trợn mắt nhìn ông ta rồi đi về phòng ngủ bưng ra một cốc Sprite.

Sau đó lấy bột ngọt rắc vào đó.

Cốc Sprite trong vắt gợn lên như từng lớp sóng.

Phí Nhan bưng cốc xuân dược tự pha chế với công thức được lưu truyền trên mạng đến đặt "phịch" trước mặt Chu Đại Nhĩ, lạnh lùng nói: "Uống chút nước cho tỉnh rượu".

Thấy "con gái" bưng nước cho mình, Chu Đại Nhĩ cảm động đến nỗi rơi nước mắt. Ông ta cầm lên uống một hơi hết sạch, không hề có cảm giác cốc nước Sprite này có vị lạ.

Nhìn cốc nước đã được uống cạn, tim Phí Nhan bắt đầu đập dữ dội.

Lão ta thật sự sẽ không cợt nhả mình chứ?

Nếu phương thuốc này không quá mạnh, liệu có khiến lão ta chảy máu não không?

Lão ta sẽ không phát hiện ra mưu mô của mình chứ?

…

Trong khi Phí Nhan thấp thỏm bất an, Chu Đại Nhĩ đã có phản ứng – ông ta nằm trên sô pha ngủ khì.

Hoá ra, Sprite pha thê, bột ngọt lại vô hiệu. Cách lừa đảo trên mạng thật hại chết người ta.

Phí Nhan nhìn Chu Đại Nhĩ nằm ngủ giống như một con lợn chết, thở phào một hơi, rồi thấy thất vọng: Lẽ nào kế hoạch hôm nay của mình đổ xuống sông xuống biển hết sao?

Cô không cam lòng.

Nhìn đồng hồ, đã chín giờ hai mươi phút rồi, chỉ mười phút nữa thôi là mẹ sẽ về.

Phí Nhan nghĩ, đâm lao thì phải theo lao, cô trốn trong phòng ngủ của mình, xé rách quần áo ra rồi làm cho chăn gối trên giường thật bừa bộn.

Cô lặng lẽ nằm trên giường, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đúng chín giờ rưỡi, Lý Phi Ảnh về.

Vừa đặt túi xách xuống, bà đã thấy Chu Đại Nhĩ say khướt nằm ngủ trên sô pha, trong lòng thở dài một tiếng rồi mệt mỏi la mắng. Sau đó bà lại đi về phòng Phí Nhan theo thói quen, lắng nghe xem con gái đã ngủ chưa, đang nghe nhạc gì, nói chuyện điện thoại với giọng điệu như thế nào và nội dung câu chuyện ra sao.

Phí Nhan không cho phép cha mẹ tuỳ tiện vào phòng cô. Lý Phi Ảnh đã phải bao lần khom lưng bên cửa nghe ngóng thế giới khép kín của con gái.

Tối đó, Lý Phi Ảnh nghe thấy con đang khóc, kêu la trong nước mắt: "Mẹ ơi!".

Bà kinh ngạc đẩy cửa bước vào.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lý Phi Ảnh sững sờ, cô con gái quần áo xộc xệch, nằm cuộn tròn, run lẩy bẩy ở góc giường, đầu tóc rối bời, hai con mắt đỏ au.

Thấy Lý Phi Ảnh bước vào, Phí Nhan khóc lóc kêu lên: "Mẹ!" rồi bổ nhào vào lòng mẹ, khóc lóc thảm thiết.

"Lúc chú Chu về, con thấy chú say rượu nên đi lấy cho chú một cốc nước để dã rượu, không ngờ chú kéo tay rồi ấn con xuống sô pha, định hôn …"

Phí Nhan khóc lóc thảm thiết như diễn viên chuyên nghiệp.

Lý Phi Ảnh đứng ở trước giường, bà sững sờ, nhìn con gái đáng thương đang rơi lệ, bỗng hai mắt đỏ hoe, bà tức giận xông ra phòng khách, kêu gào "Phải cho Chu Đại Nhĩ mấy cái bạt tai để ông ta tỉnh dậy".

Phí Nhan kéo tay Lý Phi Ảnh lại, nói vẻ hiểu chuyện: "Mẹ, mẹ đừng hỏi lão ta, mẹ có hỏi thì lão ta cũng không thừa nhận đâu. Chuyện này không phải hôm nay lão ta mới làm, lần nào mẹ không có nhà, lão ta cũng đến gần con dụ dỗ, thậm chí việc như thế không chỉ dừng lại ở một, hai lần, thực sự con không còn mặt mũi nào để nói với mẹ".

Nhìn mặt con gái đẫm nước mắt, nỗi hổ thẹn và uất hận trong lòng bà như nghiêng sông đổ núi.

Lý Phi Ảnh không hề nghi ngờ lời nói của Phí Nhan, bà đã sớm cảm thấy Chu Đại Nhĩ tâm địa gian xảo. Giờ đã có chứng cứ, hoá ra ông ta thực sự thích người phụ nữ khác, cho dù người đó là ai. Lý Phi Ảnh trong lòng khó chịu và căm hận vô cùng.

Kiểu quan hệ theo pháp luật của vợ chồng hoá ra vẫn có sự thiếu sót, bất cứ vấn đề nào được phóng đại lên đều sẽ dẫn đến tai nạn cho mối quan hệ này.

Mà con cái thường được cho là phương thuốc vạn năng duy nhất, có thể chữa khỏi bất cứ khuyết điểm nào dù là nhỏ nhất trong quan hệ này.

Tiếc là, đứa con ấy phải là con ruột.

Nếu đứa con không cùng huyết thống thì sẽ biến phương thuốc vạn năng thành độc dược.

Phí Nhan chính là loại độc dược đã thành công trong việc kích thích chứng bệnh.

Vì suy nghĩ cho thể diện của con gái và chồng, Lý Phi Ảnh không làm lớn chuyện này lên. Nhưng thái độ của bà đối với chồng ngày càng khác biệt, quan hệ của hai người từ lạnh nhạt dần dần trở nên tồi tệ và chia tay, quãng thời gian đó chỉ mất nửa năm.

Lý Phi Ảnh lại một lần ly hôn. Lần này biểu hiện của bà rất kiên quyết, không cần tiền bồi thường của Chu Đại Nhĩ, chỉ cần căn phòng mà hai người đã mua chung sau khi lấy nhau. Nó không lớn, chỉ là một trong rất nhiều căn phòng của Chu Đại Nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thể Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Kết cục là mãi mãi không có bên thắng

Thế giới không tan chảy như những gì chúng ta tưởng tượng, trình độ văn minh cách mộng tưởng của chúng ta rất xa. Bởi thế, một người quả phụ hay đã ly hôn đang nuôi nấng con mình, khó tránh khỏi sẽ bị người khác lời ra tiếng vào, cho rằng bản thân người đó có vấn đề. Huống hồ, Lý Phi Ảnh rất xinh đẹp, chỉ mấy chữ "thiếu phụ xinh đẹp ly hôn" thôi là đã khiến người khác thổi phồng ra biết bao câu chuyện sau lưng người đó rồi.

Nhưng đối với đàn ông, đó chính là người phụ nữ không thích hợp trong hôn nhân.

Phí Nhan sau bao lần ngầm gây trở ngại cho mẹ đã có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với đàn ông.

Giấc mộng tái hôn của Lý Phi Ảnh cứ lần lượt thất bại.

Một thời gian lâu sau đó, Lý Phi Ảnh hoàn toàn tuyệt vọng với chuyện tái hôn.

Nhưng bà là phụ nữ, trong sinh hoạt rất cần có một người đàn ông. Dần dần, Lý Phi Ảnh đã có rất nhiều tình nhân.

Có được quan hệ từ ông A, giúp Phí Nhan dễ dàng được vào trường điểm.

Có được tin tức từ ông B, bà đầu tư và kiếm được khoản tiền lớn.

Có được tình cảm mãnh liệt từ ông C, bà giữ gìn sự cân bằng nội tiết hoocmôn để nhan sắc thanh xuân không phai nhạt.

Có được mối quan hệ từ ông D, bà đã tổ chức lớp bồi dưỡng nghệ thuật của mình.

Người ngoài nhìn vào thì thấy Lý Phi Ảnh không hề có khuyết điểm gì, là quả phụ luôn được bù đắp tinh thần trong cuộc sống.

Nhưng khi một mình suy nghĩ, bà cảm thấy cuộc sống của mình thật tồi tệ. Bà nhớ lại lần đầu quen biết cha Phí Nhan. Bà mặc áo diễn, sóng mắt đong đưa, lấp lánh, khi đó ông ngồi dưới khán đài với dáng vẻ si mê ngây dại; nhớ cả cuộc sống gia đình hạnh phúc năm đó nữa.

Hạnh phúc của Lý Phi Ảnh là hạnh phúc trong mắt người khác, khiếm khuyết của bà thì chỉ mình bà mới biết.

Phí Nhan biết những chuyện của mẹ mình. Cô là cô gái quá ư mẫn cảm, lại sớm am hiểu tình yêu nam nữ. Nhưng cô thà như thế còn hơn là tiếp nhận một người đàn ông khác vào gia đình mẹ con cô, đảm nhiệm vai trò cha dượng. Trong trái tim cô, cha đã chết và mãi mãi không thể thay thế.

Phí Nhan cảm thấy mình không sai. Vì khuôn mẫu gia đình và cuộc sống đều diễn ra theo ý đồ của cô.

Cho dù mẹ có hy sinh thế nào, thì cũng không phải là chuyện mà Phí Nhan quan tâm hay hiểu được.

Thế giới của Phí Nhan chỉ có riêng mình cô.

Phí Nhan muốn thế giới này chiều theo ý nguyện của mình mà phát triển. Nếu như không thể, cô sẽ giở mọi thủ đoạn để xoay chuyển sự tình.

Đây chính là nguyên tắc sống của cô.

Bởi thế sau khi lên đại học, nếu thi mà không chắc chắn đứng vị trí đầu bảng thì cô sẽ nghĩ cách để biết được đề thi trước kỳ hạn.

Nếu không có cách nào biết trước đề, cô sẽ nghĩ cách để quyến rũ thầy giáo.

Nếu thầy giáo không để ý đến, cô sẽ cho rằng thầy bị đồng tính và tin tức này sẽ lan truyền khắp nơi.

Sau nửa năm, trong trường học có một câu chuyện như sau:

"Tôi có một người bạn, ở trong một quán bar dành cho người đồng tính, nhìn thấy cả thầy Đồng Hạ Bân nữa …"

Tin tức nhỏ nhặt này nhanh chóng bay đi khắp nơi trong trường, Đồng Hạ Bân bị mọi người trong trường xa lánh mà không biết nguyên do thế nào, cũng không biết vì sao ai cũng nói mình là đồng tính. Ban ngày giảng dạy, tối là cầm thú …

Không ai biết đến kết cục bi thương này, ngọn nguồn đầu tiên là: một cô gái nhỏ lén hút thuốc trong đêm khuya thanh vắng.

Bạch Tiêu nhìn toàn bộ tiến trình tâm lý của Phí Nhan, cô bất ngờ, sợ hãi đến mức tay run rẩy. Cô không thể tưởng tượng được rằng Phí Nhan lại là con người như thế và sau khi Phí Nhan trưởng thành, bước vào xã hội sẽ gian ác như thế nào.

Cô ngẩng đầu nhìn Phí Nhan giống như thiên sứ trước mặt mình mà toàn thân ớn lạnh.

Bạch Tiêu đã dùng Thẻ đọc suy nghĩ lần đầu tiên: Cô nhìn thấy một thiếu nữ ma quỷ đội lốt thiên sứ.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chàng trai chỉ yêu bản thân

Bạch Tiêu tìm phong bì trắng ở dưới giường.

Mở phong bì ra, nhìn chín tấm Thẻ đọc suy nghĩ còn lại, cô do dự không biết có nên dùng nốt chúng. Đọc được suy nghĩ của người khác, có vẻ như chẳng phải là chuyện vui vẻ gì.

Khi Bạch Tiêu đang ngây người ra cầm phong bì trắng thì điện thoại đổ chuông, là bạn trai của cô – Phạm Sam – gọi đến.

Phạm Sam nói ngon ngọt: "Anh muốn gặp em, bé cưng đáng yêu của anh, xuống luôn cưng nhé! Anh đang đợi em ở dưới lầu!"

Gác điện thoại, Bạch Tiêu suy nghĩ một lúc rồi cầm một tấm Thẻ đọc suy nghĩ, vội vàng chạy xuống.

Qua lại với Phạm Sam đã được hai tháng rồi, anh ấy là bạn trai đầu tiên của cô, nhưng cô luôn hoài nghi rằng Phạm Sam không thực sự yêu mình. Vì cô cảm thấy mình cũng không yêu Phạm Sam như thế. Cảm giác tình yêu không trọn vẹn ấy luôn vấn vít suy nghĩ của Bạch Tiêu.

Cơ hội cuối cùng cũng đến. Có tấm Thẻ đọc suy nghĩ trong tay, bạn đang đợi gì, hay đang sợ gì, còn không mau hành động!

Bạch Tiêu xuống lầu, Phạm Sam đang đứng ở bên bồn hoa ngoài khu ký túc, hai tay đút túi, tai đeo máy nghe nhạc, một chân hơi gác lên bệ bồn hoa, dáng điệu rất anh tuấn.

Phạm Sam dáng người cao, da trắng, mắt một mí, tóc hơi xoăn, ăn mặc lịch sự nhưng cũng không quá mức thời thượng, nhìn anh rất giống với minh tinh Hàn Quốc, là chàng trai mười phân vẹn mười, là loài kỳ hoa dị thảo của trường học.

Bạch Tiêu đi đến vườn trường, lòng cô vô cùng căng thẳng.

Phạm Sam nhìn Bạch Tiêu đi đến, anh đứng đó lặng lẽ nhìn cô, mỉm cười, giống như một diễn viên đi ra từ trong vở kịch nổi tiếng.

Bạch Tiêu rất dễ bị nụ cười đó mê hoặc. Đừng chất vấn mê lực của các chàng đẹp trai, cũng đừng chất vất mê lực của các chàng trai có nụ cười như phóng điện, trừ phi bạn chưa từng gặp.

Bạch Tiêu vừa nhìn thấy Phạm Sam mỉm cười liền cảm thấy choáng váng như bị chấn động lớn.

Một giây trước khi sự kích động biến thành hành động, Bạch Tiêu bỗng nhớ ra một vấn đề: Vì sao lần nào Phạm Sam nhìn thấy mình cũng mỉm cười như thế? Vì sao anh ấy lại cười?Vì sao anh ấy lại nở nụ cười mê hoặc người khác đến vậy?

Đây là một vấn đề mà Bạch Tiêu nghĩ không thông. Cô đã đưa ra rất nhiều giả thiết:

Anh thấy cô rất xinh nên cười nên cười để biểu thị sự yêu thích vẻ đẹp của cô.

Anh thích dáng vẻ của cô khi chạy lại bên mình nên cười để thể hiện niềm vui.

Anh có một tin vui muốn nói với cô, nên cười để thể hiện sự mừng rỡ và bí mật.

May mà giờ Bạch Tiêu có Thẻ đọc suy nghĩ, tất cả mối nghi ngờ đều có thể hoá giải …

Chân tướng chỉ có một!

Bạch Tiêu ấn vào tấm thẻ trong túi.

Lồng ngực Phạm Sam ánh lên dòng chữ:

“Anh biết em thích nụ cười của anh. Tất cả con gái đều thích nụ cười của anh, nói anh cười như mặt trời toả nắng. Tạo dáng tốt thì con gái mới chết mê chết mệt. Em phải biết là ngày nào anh cũng soi gương để luyện cười đấy! Phải luyện hết các cách nhếch miệng sao cho nụ cười mê hồn …”

Đọc được dòng chữ ấy, cô bỗng dừng bước.

Cô chầm chậm đi tới trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn một Phạm Sam điển trai mê hoặc lòng người, cảm giác thật xa lạ.

Phạm Sam dường như không nhìn ra tâm trạng Bạch Tiêu đã thay đổi. Anh vòng tay ôm lấy cô, lại đặt lên trán cô một nụ hôn có tính tượng trưng. Cô lại đọc được lời nói: “Anh đứng đây đợi em, nở nụ cười thật đẹp để tất cả nữ sinh đi qua đều quay lại nhìn anh”.

Bạch Tiêu ngẩng đầu nhìn Phạm Sam, bỗng lời nói tắc nghẹn trong cổ họng, anh đẹp trai, rất đẹp trai, nhưng anh có cần phải phô bày vẻ đẹp trai của mình như vậy không?

Phạm Sam tiếp tục dương dương tự đắc: “Em thấy chiếc áo khoác trắng mới mua này của anh có đẹp không? Có phải làm nổi bật làn da trắng không? Haizzz, em đừng sờ vào nó, nếu không màu trắng sẽ thành cháo lòng mất!”.

Bạch Tiêu nghẹn họng buông tay xuống.

“Mai là cuối tuần, chúng mình đi núi Thạch Lan du lịch nhé”, Phạm Sam ôm vai Bạch Tiêu, cuối đầu hỏi.

Không hiểu sao, Bạch Tiêu lập tức có suy nghĩ rất không trong sáng: Rất nhiều cô gái đều phát sinh quan hệ với bạn trai trong chuyến đi du lịch. Khu du lịch chính là nơi nguy hiểm khiến ta đánh mất tấm thân cao quý.

Trong cảnh sơn thuỷ hữu tình, có bao nhiêu người thật sự say sưa với cảnh sắc? Đặc biệt là những đôi nam nữ cùng đi du lịch, chẳng phải đều có ý đồ xấu xa sao?

Cái gọi là du ngoạn trong suy nghĩ của đàn ông không phải để ở nơi sơn thuỷ, mà là khoảng thời gian ở với nhau trong đêm tối.

Suy nghĩ không hợp với thiếu nữ trên khiến Bạch Tiêu lập tức đấm đầu bùm bụp.

Cô còn chưa hôn bạn trai lần nào cơ mà.

Phạm Sam nói: "Em yên tâm đi, không phải chúng ta đi riêng hai người, mà lớp anh có ba bạn nữ và một bạn nam cũng muốn đi núi Thạch Lan. Bây giờ là mùa xuân tươi đẹp, rất thích hợp để đi du lịch. Phong cảnh núi Thạch Lan rất đẹp, ai đến đó cũng hết lời khen ngợi".

Bạch Tiêu ngẩng đầu nhìn Phạm Sam, cô không hiểu thực chất ý đồ của việc anh hẹn mình đi du lịch là gì, vì thế cô ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ. Suy nghĩ của Phạm Sam chính là: "Mùa xuân thích hợp với việc đi du lịch".

Xem ra mình nghĩ quá nhiều rồi, không phải tất cả con trai đều có quá trình bài tiết hoocmôn mạnh.

Từ khi Bạch Tiêu có Thẻ đọc suy nghĩ, cô có suy nghĩ tất cả đều xấu xa, đều nhơ nhớp bẩn thỉu.

Điều này đáng để người ta bực bội.

Bạch Tiêu mang theo sự day dứt nói với Phạm Sam: "Được, thế thì chúng ta cùng đi".

Hai người ăn tối xong, Bạch Tiêu quay về ký túc sắp xếp đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ý nghĩa của chuyến du lịch

Sáng hôm sau, một đoàn sáu người, bốn nữ và hai nam đi đến bến xe, ngồi trên chuyến xe khách xuất phát lúc chín giờ.

Lộ trình đến núi Thạch Lan mất năm tiếng.

Sáu người thấy buồn chán, may mà còn có thể chơi bài.

Tú lơ khơ là một phát minh vĩ đại, là kết tinh của trí tuệ nhân loại. Nó rất tiện mang theo, cách chơi đơn giản, đủ gây cảm hứng, còn có thể kiểm chứng được nhân phẩm, tính cách, thành tích toán học của người chơi, nghe nói đánh tú lơ khơ còn là một con đường làm giàu.

Hiệu quả của năm mươi tư quân bài rất nhanh chóng thể hiện.

Phạm Sam chỉ thua chứ không thắng, khiến Bạch Tiêu không khỏi hoài nghi trí tuệ của anh ta.

Ngoài ra, Phạm Sam còn không hiểu rõ khả năng của năng của mình, không ngừng dùng những lời lẽ đùa cợt để phê phán Bạch Tiêu: "Em có biết đánh bài không đấy? Nếu không biết thì tránh sang bên nghỉ ngơi đi! Thật đần độn".

Pha trò mà chẳng buồn cười chút nào, Phạm Sam nói đi nói lại những mấy lần, Bạch Tiêu trong lòng không vui, đặt quân bài xuống:

"Em không chơi nữa. Anh chị chơi đi."

Tính cách của một người như thế nào nhất định sẽ biểu hiện khi anh ta chơi bài.

Đánh bài giỏi thì trí tuệ cao, tính cách không vội vã cũng chẳng nóng nảy.

Sợ nhất chính là loại người như Phạm Sam. Bản thân đã không có khả năng mà còn so đo từng tí. Nguyên nhân anh ta thua bài liên tiếp chung quy lại chính là: Bạn gái mập sẽ không biết đánh bài, bạn gái gầy thì không biết liên kết, bạn gái có mái tóc vàng thì hoàn toàn không có suy nghĩ logic, còn mỹ nữ mắt to và anh chàng Trâu Bác thì cứ liếc ngang liếc dọc, có ý gian dối.

Điều càng gay go chính là Phạm Sam khất lần trong vấn đề tiền nong:

"Ván sau, ván sau tớ sẽ đưa."

Hoặc nói: "Khi nào thua đến một trăm tệ thì tớ sẽ trả các cậu một thể mà!".

Thậm chí còn nói: "Chúng mình đã nói là chơi ăn tiền sao? Mọi người là sinh viên thì lấy đâu ra tiền!", đủ loại hành động tiểu nhân của Phạm Sam bị người khác khinh thường tới n lần.

May mà nam nữ thanh niên không hay chấp nhặt nên vẫn chơi với anh ta.

Bạch Tiêu lặng lẽ ngồi bên, nhìn họ ầm ĩ, trong lòng càng lúc càng khó chịu: Sao mình lại tìm bạn trai như thế? Lẽ nào chỉ vì anh ta đẹp trai?

Nhưng, nhìn thấy những cô gái cao, thấp, béo, gầy đều vừa đánh bài vừa dán mắt vào Phạm Sam đẹp trai, cô lại cảm thấy có bạn trai như thế cũng đáng tự hào. Chí ít là cũng có được cái ngoại hình đẹp, đủ để mãn nguyện thói chuộng hư vinh, nghĩ như thế, lòng cô cũng dịu lại.

Chọn bạn trai, có phải giống như mua đồ đạc?

Con gái ở trong siêu thị tình yêu, đã cuồng càng cuồng, chọn lựa kỹ càng, nhưng mãi mãi không mua được sản phẩm mà mình hoàn toàn hài lòng. Vì thế, cuối cùng thường tuỳ cơ chọn một rồi tiến đến hôn nhân.

Mà tuổi thanh xuân chính là chi phí đắt đỏ cho sự chọn lựa kỹ càng đó.

Bỗng cánh tay phải của Bạch Tiêu đau nhói như bị kim châm – cô bị Phạm Sam cấu một cái.

Bạch Tiêu chau mày, hất cánh tay Phạm Sam ra nhưng lại bị anh ta bịt chặt miệng.

Trong hoảng hốt, sự sợ hãi càng gia tăng.

Một anh chàng khoảng hai mươi tuổi đang đứng trong khoang xe, mặc bộ đồ thể thao cũ rích, bẩn thỉu, nhìn mà chẳng biết nó vốn màu gì nữa. Hắn ta gầy guộc, tóc hơi dài, gần như che cả đôi mắt.

Tướng mạo bình thường, quê mùa, nghèo khổ.

Nhưng điều bất thường là: Hắn ta đang cầm một con dao nhọn.

Dao dài khoảng bốn mươi centimet. Lưỡi dao sắc nhọn, phá tan sự yên tĩnh trong xe.

Cướp!

Đây là từ mà cô vẫn thường đọc được trong các tin tức xã hội.Cuối cùng thì không hề báo trước, hắn đi đến trước mặt cô gái Bạch Tiêu mới chỉ mười tám tuổi.

Bạch Tiêu vô cùng sợ hãi. Cô sợ đến mức như ngạt thở, thậm chí còn cảm thấy mình đang trong cơn ác mộng.

Bình tĩnh, bình tĩnh, chỉ là giấc mơ thôi mà, làm sao có thể gặp cướp được?

Nhưng thời gian không cho cô nghĩ nhiều như thế.

Tên tóc dài cầm dao đã đi đến, cách chỗ cô ngồi chỉ ba ghế.

Bạch Tiêu nghe thấy tên tóc dài nói bằng tiếng phổ thông không chuẩn lắm: "Đưa tiền cho tao, mau lên!".

Hắn ta giơ con dao lên rất cao. Lưỡi dao sáng loáng, không biết là do xe tròng trành hay tại mũi dao đang bị đưa qua đưa lại.

Bạch Tiêu run rẩy nép vào lòng Phạm Sam.

Nhưng ngay sau đó cô phát hiện, Phạm Sam cũng đang run run. Hai người nhìn nhau, chỉ thấy sự sợ hãi trong đáy mắt.

Bạch Tiêu hỏi nhỏ: "Chúng mình có đưa tiền không?"

"Có", Phạm Sam nói giọng kiên định.

"Cấm nói chuyện, đứa nào nói chuyện, tao sẽ đâm chết!", tên tóc dài nghe thấy tiếng xì xèo bàn tán ở phía cuối xe liền vung dao, hăm doạ.

Bạch Tiêu thấy câu nói đó của tên tóc dài hướng thẳng vào mình. Nhưng ánh mắt của hắn ta đã bị mái tóc dài che lấp, không dám nhìn thẳng cô.

Chỉ bằng động tác né tránh ánh mắt người khác như thế thôi, Bạch Tiêu cũng nhận ra: Đây là tay mới vào nghề, một tên cướp nhát gan, một tên tội phạm non nớt.

Bạch Tiêu nhìn tay của tên đó không ngừng run rẩy, bắt đầu nghĩ: Chẳng phải nói đoàn kết tạo nên sức mạnh sao? Nếu lúc này, tất cả mọi người trên xe đều đồng loạt xông lên thì liệu tên cướp miệng còn hôi mùi sữa này còn đường sống nữa không?

Nhưng cô lập tức bác bỏ suy nghĩ này, chí ít thì bản thân không thể làm được.

Mình không thể làm được việc anh hùng như thế.

Mình không thể giáng bàn tay bát quái xuống được, không thể dùng một nắm đấm mà đánh chết tên khốn đó được, cũng không thể hiên ngang lại gần, nếu không đánh thắng thì phải ra sức cào cấu tên khốn đó, mình không thể sử dụng thuật giẫm đạp được!

Không thể tỏ ra anh hùng hư thế, Bạch Tiêu đành an ủi bản thân rằng cô không có trái tim dũng cảm, đốm lửa nhỏ của lòng đấu tranh vì chính nghĩa của cô đã lụi tàn rồi.

Cô quay đầu nhìn người bên cạnh, Phạm Sam rất bình tĩnh.

Mỹ nữ mắt to trừng trừng nhìn tên vô lại tóc dài.

Trâu Bác thu khoé miệng, xem ra cũng đang muốn thừa cơ nhảy qua cửa xe giống mình.

Ai cũng yên lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng thở và tiếng tim đập.

Nhiều người rất bình tĩnh lấy ví tiền, rút tờ nhân dân tệ màu hồng ra đưa cho tên tóc dài đang lăm lăm con dao trong tay.

Hắn ta một tay vung con dao, một tay giật lấy tiền, định đút vào túi áo theo thói quen nhưng phát hiện mình đang cầm dao bên tay trái, lại lẩy bẩy đút tiền vào túi phải.

Bạch Tiêu lặng lẽ nhìn hắn ta, cô thấy: Người này thật sự là lần đầu tiên đi cướp.

Lòng tham của hắn không lớn, ngay cả túi đựng tiền cũng không mang.

Mọi người đều nói phụ nữ dùng bít tất để chinh phục đàn ông, đàn ông dùng bít tất để đi cướp ngân hàng. Nhưng hắn ta không chụp chiếc bít tất nào lên đầu, ngay cả dụng cụ cơ bản cũng không có mà lại đi cướp. Thật sự quá sỉ nhục người khác rồi …

Bạch Tiêu còn nhận thấy hắn ta thuận tay trái, khả năng phòng ngự của tay phải rất yếu. Nhưng phân tích điểm ấy cũng chẳng có tác dụng gì. Bạch Tiêu không phải Hoàng Dung[1], không biết võ công, càng không có thuốc linh đan để chết đi sống lại, bảo hiểm cũng chẳng mua nổi, làm điều nghĩa khí mà bị thương thì cũng chẳng biết tính toán đến việc mua bảo hiểm cho những tình huống nguy hiểm bất ngờ thế nào. Hiện thực thê lương đã nhiều lần chứng minh một đạo lý – nguy hiểm của việc ra tay làm điều nghĩa là rất lớn.

[1] Hoàng Dung (黄蓉) là nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung.

Kết cục của những anh hùng trong nhân loại chính là bị cắt xé từng chút từng chút một như thế.

Tên cướp cuối cùng cũng đi xuống hàng ghế cuối, chỉ thẳng dao vào Bạch Tiêu.

Đang lúc Bạch Tiêu rút trong túi ra năm trăm tệ ra đưa cho tên cướp tóc dài thì bỗng Trâu Bác dùng một tay túm lấy cổ tay trái của hắn, rồi lại dùng một chân đá trúng khuỷu chân hắn.

Bất ngờ, tên trộm vứt dao quỳ rạp xuống.

Khi đó, như vừa từ giấc mộng bừng tỉnh, trong xe phút chốc huyên náo trở lại, thi nhau đấm đá tên cướp.

"Đi, đi đá cho hắn một cái!", Phạm Sam kéo tay Bạch Tiêu đi lên phía trước.

Đi gần đến nơi, Bạch Tiêu cúi đầu nhìn thấy tên trộm bị cả đám người phẫn nộ đấm đá cho không còn hình người nữa, hắn ôm đầu, miệng không hề phát ra những tiếng kêu ôi ôi, á á.

Hắn kêu lên: "Mẹ ơi!", rồi lại gào thét "Mẹ ơi …".

Bạch Tiêu không nhìn rõ nét mặt của hắn, chỉ nghe thấy tiếng trong âm thanh kìm nén đó có một nỗi thống khổ tột cùng, giống như lưỡi dao, từng nhát từng nhát đâm vào trái tim cô.

Việc cuối cùng mà những người anh hùng trên xe muốn làm, chính là xếp thành hàng, anh một đấm, tôi một đá.

Tên cướp đau khổ bò trên sàn xe, ôm lấy đầu lăn lộn.

"Thật đáng thương, hắn bị đánh sắp chết rồi!", lòng Bạch Tiêu dấy lên nỗi thương cảm, buột miệng nói.

"Liên quan gì đến cô sao? Không phải cô là đồng bọn với hắn chứ? Cướp của thì đáng bị đánh chết! Cô còn nói nhiều nữa là bị đánh giống hắn ta đấy!", một anh chàng vô cùng vạm vỡ trong đám đông đó nghiêm túc cảnh báo Bạch Tiêu.

Phạm Sam không nói gì, thậm chí còn ý thức lùi về phía sau một bước để cách Bạch Tiêu một chút.

Trong khi đó, Trâu Bác nghe thấy liền nói: "Cậu nói gì thế? Cô ấy là bạn học của tôi!"

Bạch Tiêu khó chịu trong lòng, thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài không rõ lắm bởi cô bị tiếng kêu gào "Mẹ ơi, mẹ ơi" của tên cướp đang nằm trên sàn xe thu hút.

Bạch Tiêu bỗng nghĩ: Vì sao hắn lại kêu gào như thế nhỉ? Vì sao nhìn mặt hắn còn non nớt mà lại đi cướp nhỉ? Nhìn bộ dạng thì hắn quả thực là người mới vào nghề.

Vừa rồi do quá lo lắng, sợ hãi, cô đã quên mất trong túi mình còn có tấm Thẻ đọc suy nghĩ.

Bạch Tiêu rút tấm thẻ ra, nhân lúc mọi người trong xe đang tỏ vẻ anh hùng, cô vội ngồi xuống, định viết tên của tên cướp lên tấm thẻ.

Bỗng, cô nhớ ra mình không biết tên của hắn.

Thế thì chỉ có thể viết tên cướp tóc dài, có được không nhỉ?

Cô ấn vào tấm thẻ, rồi lại chạy đến chen chúc vào đám đông.

Tên cướp đau đớn kêu gào, miệng không ngừng gọi mẹ.

Ngực hắn đã bắt đầu rớm máu, dần dần hiện ra dòng chữ sáng như vàng, giống như có một đôi tay thần ký đặt lên trên một bàn phím, gõ ra từng chữ từng chữ một.

Hắn đang nghĩ đến người mẹ ở trong bệnh viện.

Hắn hối hận vì đã đi cướp của.

Hắn đang nghĩ: Nếu năm vạn tệ của mình không bị trộm trên xe khách thì mình cũng không phải cướp bóc thế này làm gì.

Hắn lo cho mẹ mình không thể chờ đợi được nổi phí phẫu thuật, chỉ có thể nằm giường bệnh trắng toát, lặng lẽ rời xa thế giới này.

Hắn nghĩ mẹ mình …

Đọc được từng dòng tâm sự đó, cuối cùng Bạch Tiêu cũng hiểu rõ được người thiếu niên để tóc dài lấp mắt, toàn bộ trở thành một vết thương dài.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đôi lúc người ta cũng nói xuôi theo số phận

Tên cướp tóc dài mười tám tuổi, tên là Đơn Hải Kinh.

Mười tám năm về trước, cậu ta được sinh ra tại một bệnh viện ở thành phố ven biển.

Cũng trong phòng sản, trong ngày hôm đó, có một bé trai khác ra đời, tên là Lục Hậu.

Một tuần sau, hai sản phụ đều được xuất viện.

Đơn Hải Kinh cùng đôi vợ chồng nông dân trở về vùng ngoại ô thành phố.

Lục Hậu trở về trung tâm thành phố với đôi vợ chồng làm quán ăn.

Ba tháng sau, Đơn Hải Kinh bị bệnh, đó là bệnh về máu bẩm sinh, chức năng tạo máu có vấn đề. Còn Lục Hậu vẫn khỏe mạnh.

Sau đó, cứ cách một tháng, Đơn Hải Kinh lại phát bệnh một lần, mỗi lần phát bệnh là mặt bỗng nhợt nhạt rồi ngã nhào xuống. Cậu không được vận động mạnh, không thể để mình bị thương, cậu cần quý trọng mỗi giọt máu của mình.

Mỗi lần đến bệnh viện, mẹ đều là người truyền máu cho cậu, mãi đến năm mười lăm tuổi, máu trong huyết quản của cậu gần như được thay đổi hoàn toàn, lượng máu được giữ lại đều là máu của mẹ cậu – Vệ Lam. Nhưng nỗi khổ lớn nhất của cậu là không biết mình còn sống được bao lâu nữa.

Từ nhỏ, bác sĩ đã nói với Đơn Hải Kinh là căn bệnh này có thể cướp đi sinh mạng của cậu bất cứ lúc nào.

Còn cậu bé Lục Hậu được sinh cùng ngày với cậu lại rất hạnh phúc. Cậu ta được sống trong vòng tay yêu thương của cha – Lục Thủy – và mẹ – Liêu Tiễn, vui vẻ hưởng thụ những năm tháng ấu thơ.

Nỗi phiền não lớn nhất của Lục Hậu là cô bé Ban Hoa mà cậu thích nói cậu béo như lợn và không muốn trò chuyện cùng.

Đây là hai cậu thiếu niên hết sức bình thường, có cuộc sống khác biệt nhau.

Vận mệnh là do Trời sinh, Đơn Hải Kinh từ nhỏ đã không oán hận gì số mệnh của mình. Cậu nghĩ, tuy sinh ra trong gia đình nghèo khó, tuy mắc chứng bệnh bẩm sinh, tuy không biết đến ngày nào ông Trời sẽ đón mình lên thiên đường, nhưng cậu thấy may mắn vì có người mẹ vĩ đại. Bà Vệ Lam chưa bao giờ bỏ rơi con mình, yêu thương cậu như một báu vật hoàn mỹ nhất.

Lục Hậu đương nhiên cũng không ca thán gì về số phận tốt của mình. Ví như, thích chiếc điện thoại Iphone của cậu bạn cùng học, cậu liền nói cha mua cho mình một chiếc, nhưng ông Lục Thủy nói trẻ con không nên dùng điện thoại quá tốt, nếu không thì trên lớp con sẽ không chịu nghe giảng. Bởi thế, lúc ở trước mặt cha mẹ, Lục Hậu làm rớt chiếc Nokia xuống nền nhà vỡ tan.

Thậm chí, lúc Lục Hậu làm hỏng di động, cậu ta còn nghĩ rằng – vì sao mẹ mình chỉ lái chiếc xe con màu đỏ bình thường đến đón mình, còn mẹ của cậu bạn ngồi cùng bàn lại lái chiếc xe đua màu đỏ đến. Mà hơn nữa màu đỏ của chiếc xe đua ấy lại vô cùng đáng yêu và bắt mắt, ngay cả Ban Hoa cũng thích chiếc xe ấy.

…

Nếu Lục Hậu biết: mười chín năm về trước, mình và Đơn Hải Kinh bị hoán đổi thì cậu có nghĩ như vậy nữa không?

Cuộc sống đôi khi còn khoa trương hơn cả tiểu thuyết.

Đúng thế, mười chín năm trước, Đơn Hải Kinh bị cha mẹ ruột của mình là ông Lục Thủy và bà Liêu Tiễn vứt bỏ, đánh tráo với cậu bé Lục Hậu. Bởi con cái họ sinh ra đều mắc bệnh bẩm sinh. Đơn Hải Kinh là con trai thứ ba của nhà họ, họ sợ cơn ác mộng lại một lần nữa xuất hiện. Bởi thế, ngày đầu tiên khi con trai ra đời, ông Lục Thủy đã nhân lúc mọi người không để ý, hoán đổi hai đứa bé với nhau.

Từ đó, Lục Hậu trở thành tiểu thiếu gia được ăn sung mặc sướng.

Đơn Hải Kinh thân mang trọng bệnh, trở thành con cái của một gia đình nghèo khổ.

Nhưng điều may mắn là, họ không biết đối phương để đem cuộc sống ra so sánh với nhau, không cảm thấy mình hạnh phúc hay bất hạnh đến nhường nào.

Đến một ngày sự việc bị bại lộ, đó là năm Đơn Hải Kinh mười tám tuổi.

Có một hôm, một người phụ nữ lạ mặt bỗng tìm đến gõ cửa, đưa cậu đến bệnh viện xét nghiệm, sau đó hỏi cậu có thể hiến thận cho Lục Hải – anh họ của cậu không.

Đơn Hải Kinh đã hiểu.

Người phụ nữ lạ mặt đó chính là Liêu Tiễn, bà nước mắt giàn giụa nói với Hải Kinh sự thật: Bà mới là mẹ ruột của cậu.

Khóc thì có tác dụng gì? Khóc có thể ngăn chặn được báo ứng sao? Lúc làm việc xấu, ngẩng lên trời xanh cười lớn thì phải dự tính đến một ngày bản thân sẽ bưng mặt mà khóc lóc thảm thiết chứ?

Hóa ra, nhà ông Lục Thủy có lịch sử bệnh bẩm sinh nối đời, gene di truyền không tốt, cơ thể luôn phát bệnh. Đến đời họ thì bệnh tình đã vô cùng nguy kịch, toàn bộ người trong dòng tộc đều không sinh hạ được những đứa con bình thường, trừ cháu trai của ông Lục Thủy – Lục Hải. Lục Hải là cậu bé duy nhất trong nhà họ Lục được sống khỏe mạnh.

Tất cả mọi người đều coi Lục Hải là báu vật.

Đã là báu vật thì đều rất mỏng manh yếu đuối.

Năm mười tám tuổi, Lục Hải bị mắc chứng bệnh nhiễm trùng đường tiểu.

Tóm lại, tất cả những chứng bệnh nan y trên thế giới đều giáng xuống nhà họ Lục.

Họ không thiếu kinh phí để chạy chữa nhưng lại thiếu phương thuốc cứu chữa. Lục Hải cần thay thận nhưng không thể tìm được người có thận phù hợp.

Khi đó, từ trong thâm tâm họ nghĩ, tiền có thể giải quyết được mọi việc. Vấn đề không phải là tiền, mà là không có cơ hội tiếp tục sống.

Nhà họ Lục cả ngày khóc lóc nghĩ cách giải quyết, kéo nhau rồng rắn đến bệnh viện làm xét nghiệm, xem có khả năng cứu được mầm sống duy nhất của dòng tộc không. Nhưng, đáng tiếc, thận của ai cũng không hợp với Lục Hải.

Suy đi tính lại, họ thử đi tìm đứa con bị hoán đổi.

Họ đã tìm thấy. Người có tiền muốn tìm người trong một thành phố nhỏ là chuyện vô cùng dễ dàng, chỉ cần họ có thật sự muốn tìm không mà thôi.

Họ rất kinh ngạc khi biết đứa bé đó vẫn còn sống. Hơn nữa năm nay nó đã mười tám tuổi và trở thành một người khỏe mạnh.

Vì sao thằng bé lại không bị bệnh di truyền? Vì sao nó vẫn còn sống? Nó đã được chữa trị thế nào? Chắc chắn những câu hỏi "vì sao" này luôn lẩn quất trong suy nghĩ của nhà họ Lục.

Kỳ thực là không có gì đáng kinh ngạc cả, từng giây từng phút luôn có kỳ tích xuất hiện.

Yêu và hận, đều là nguồn động lực để phát sinh kỳ tích trên thế giới. Chỉ là cuộc sống của phần lớn con người trên thế giới đều không tràn ngập tình yêu và lòng hận thù như thế, bởi họ hoài nghi rằng kỳ tích là chuyện bịa đặt. Thực ra, kỳ tích là điều mình sáng tạo, cuộc sống tầm thường và vô vị cũng do chính bản thân mình tạo nên. Kỳ tích là giấy thông hành của người kỳ tích, tầm thường chính là tấm bia mộ của kẻ tầm thường.

Bà Lục xoa lên má đứa con mình đứt ruột sinh ra, nước mắt lưng tròng, nói: "Con của mẹ, con vẫn sống, mẹ không nỡ rời xa con. Lần này chỉ có con mới cứu được gia đình ta…", sau đó bà lại bình tĩnh, kể lại việc hoán đổi con hồi nhỏ mà không hề hổ thẹn.

Đơn Hải Kinh suy sụp, sao cuộc sống lại có thể bi thương đến thế?

Nhìn người mẹ lạ lẫm trước mặt, người phụ nữ đã không hề do dự vứt bỏ mình, theo bản năng, Đơn Hải Kinh đã từ chối yêu cầu của vợ chồng Lục Thủy. Cậu thậm chí còn vô cùng phản cảm với cha mẹ ruột trong bộ quần áo sang trọng. Cậu liếc nhìn chiếc nhẫn có gắn viên ngọc quý lớn trên ngón tay bà Lục, lại nắm chặt lấy bàn tay khô đen của mẹ nuôi Vệ Lam, vô duyên vô cớ tức giận, cậu hận không thể dùng bàn tay của bà Vệ Lam cho mẹ đẻ một cái bạt tai.

Đơn Hải Kinh kiên quyết nói: "Không được".

Sau bao lần van nài khổ sở, người nhà họ Lục bắt đầu hống hách lăng mạ Đơn Hải Kinh là người bất lương.

Thật nực cười.

Trên thế giới này, vốn không có nhiều người tâm địa hiền từ như thế.

Nếu không thì đạo đức mẫu mực sao có thể biểu lộ rõ được chứ? Những người làm xúc động cả Trung Quốc vì sao lại khiến chúng ta rơi lệ?

Bởi thế, sao có thể tha thứ cho một người đã bỏ rơi mình?

Sao có thể tha thứ cho người cha người mẹ mà chưa một lần có trách nhiệm với mình?

Sao có thể dâng hiến sinh mệnh quý báu của mình, cắt bỏ một quả thận cho một người mà mình chưa một lần gặp gỡ?

Sao có thể? Đơn Hải Kinh cũng chẳng phải là vị Bồ Tát đại từ đại bi cứu nạn cứu khổ.

Vợ chồng Lục Thủy nài nỉ mãi, Đơn Hải Kinh liền đẩy họ ra cửa.

Cậu nắm chặt tay người mẹ nuôi của mình là Vệ Lam, nói: "Mẹ, đừng quan tâm đến họ! Con không quen họ. Con và họ chẳng có quan hệ gì cả. Con chỉ có một người mẹ mà thôi".

Hôm đó, sau khi ông bà Lục về, Đơn Hải Kinh đã một mình chạy đến một cánh đồng cách nhà cậu rất xa, men theo những bờ ruộng nhỏ, cứ thế đi, đi mãi. Nhưng cậu phát hiện, cứ đi như thế thì cũng chỉ vẽ ra một hình chữ điền giống nhau mà thôi.

Cho dù đi như thế nào thì cuộc đời vẫn thế, cho dù đến đâu thì đều có thể rơi vào vũng bùn lầy của khu ruộng ấy.

Đây chính là cuộc sống trăm sông đổ về một biển.

Bạn đang đọc truyện *Thể Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cuộc sống có thể ép tuổi đời mười tám đến bước đường cùng

Ông Trời có lúc rất thích biểu dương chính nghĩa, rõ ràng nhiều người đều tự cao tự đại về đạo đức của mình.

Đơn Hải Kinh không đồng ý cho người anh họ của mình một bên thận để cứu vớt gia tộc nhà họ Lục, cậu đã không thực hiện đạo đức mẫu mực thì ông Trời sẽ phạt mẹ nuôi của cậu là bà Vệ Lam bị ung thư vú.

Đứng trước tình yêu thương thì mối hận trở nên nhỏ bé!

Đơn Hải Kinh và người anh họ mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu đó đã làm xét nghiệm. Cậu đồng ý cho người anh họ hống hách của mình một bên thận. Nhưng yêu cầu của cậu là: Phải đưa cho cậu hai mươi vạn tệ.

Một bên thận đã làm tăng thêm nỗi hận ở tuổi đời mười tám, cả đời mang theo mình nỗi đau thương vì bị cha mẹ vứt bỏ, hai mươi vạn tệ cũng chẳng có giá trị gì.

Đơn Hải Kinh cần hai mươi vạn tệ để lo tiền phẫu thuật và chữa trị cho bà Vệ Lam.

Lục gia lập tức đồng ý và đưa trước cho Đơn Hải Kinh năm vạn tệ.

Năm vạn tệ, lần đầu tiên Đơn Hải Kinh nhìn thấy số tiền lớn đến thế. Cậu ôm tiền trước ngực, khóc khi nghĩ mẹ mình sẽ được cứu. Sau đó cậu mang theo sự bi phẫn lẫn vui mừng đi đến phòng phẫu thuật.

Cuộc phẫu thuật rất thành công, cũng không có phản ứng lạ nào.

Nhưng Đơn Hải Kinh vẫn chưa lấy được nốt mười năm vạn tệ còn lại.

Thế giới này, có lẽ người vô sỉ không nhiều như bạn nghĩ, nhưng họ luôn trơ tráo hơn những gì bạn tưởng tượng.

Lục gia đã lật mặt, nói rằng không quen biết cậu.

Cha của người anh họ sống dở chết dở đó cũng chính là bác trai của Đơn Hải Kinh đã nói với cậu khi cậu đến đòi tiền rằng: "Mày còn dám đòi tiền nữa sao? Tao nói cho mày biết, mày làm như thế là buôn bán nội tạng đấy! Buôn bán nội tạng, mày hiểu không? Đó là vi phạm pháp luật! Mày mà không cút đi hả, mày có tin là tao sẽ tống mày vào tù không?".

Đơn Hải Kinh vẫn là một thiếu niên, vẫn chưa thể hiểu được rằng việc mình làm có phải là buôn bán nội tạng hay không, nhưng cậu sợ ngồi tù. Nếu bị ngồi tù, cậu sẽ không được nhìn thấy mẹ Vệ Lam nữa.

Huống hồ, mẹ vẫn đang nằm ở bệnh viện trong thành phố, đang rất cần tiền phẫu thuật.

Đơn Hải Kinh đã hỏi bác sĩ, năm vạn tệ đủ cho một lần phẫu thuật. Bác sĩ yêu cầu phải tiến hành phẫu thuật gấp rút vì bệnh ung thư vú phát triển rất nhanh.

Đơn Hải Kinh đành ôm số tiền năm vạn tệ ngồi chờ xe buýt đường dài suốt hai tiếng đồng hồ, đem số tiền đó từ nơi thôn dã đi đến thành phố phồn hoa để trả tiền cứu tính mạng cho mẹ.

Nhưng, cậu đã quá mệt. Cả ngày không dám chợp mắt, bây giờ thực sự cậu không thể chịu nổi nên đã ngủ quên năm phút.

Lúc tỉnh dậy, cậu phát hiện túi tiền đã bị mất.

Cậu nói xe dừng lại và yêu cầu mọi người không được xuống xe, sau đó nói bác tài lái xe đến thẳng Cục Cảnh sát.

Yêu cầu của một người yếu đuối thật nực cười. Hiện thực tàn khốc nói cho chúng ta biết rằng: Người yếu đuối nếu sống trong thế giới này thì cần có sự phục tùng vô điều kiện, không nên có bất cứ yêu cầu gì.

Huống hồ, có bao nhiêu người sẽ đồng ý làm theo yêu cầu của cậu thiếu niên mười tám tuổi chứ? Có bao nhiêu người đồng ý vì một cậu thiếu niên mười tám tuổi mà lãng phí thời gian đây? Mọi người đều bận như thế, bận đi du lịch, bận đi thăm người thân, bận về nhà, bận kiếm tiền, chút thời gian ấy đối với họ là dài vô hạn.

Trong hỗn loạn, có người bực mình nhảy xuống xe, sau đó mọi người lần lượt kêu ca và đi xuống.

Cậu thiếu niên này ngồi khóc trên chuyến xe buýt đường dài cả ngày trời. Cậu không biết làm thế nào, không biết có còn biện pháp nào để gom góp tiền phẫu thuật cho mẹ không.

Cuối cùng, cậu nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định khiến cho những kẻ xấu xa ấy "nợ máu phải trả bằng máu".

Đơn Hải Kinh cầm số tiền hai mươi tệ còn thừa trên người, mua một con dao leo lên một chiếc xe khách.

Đơn Hải Kinh định cướp lại số tiền năm vạn tệ đã bị mất trước. Sau đó cậu sẽ cầm dao đến tìm ba mẹ ruột, người bác cùng anh họ của mình, nếu họ không trả nốt số tiền mười năm vạn tệ còn lại, cậu sẽ cầm dao đâm chết họ.

Dù sao bản thân đã vô cùng xui xẻo rồi, dù sao ông Trời cũng luôn ép cậu đến bước đường cùng rồi, thế thì chẳng bằng tranh đấu lần cuối cùng để tìm thêm mấy người tuẫn táng với mình.

…

Không phải tất cả những người ở độ tuổi mười tám đều được sống dưới ánh mặt trời.

Tuy tất cả những thiếu niên mười tám tuổi, trên đầu đều có mặt trời chiếu rọi, nhưng nhất định sẽ có người mỉm cười vui vẻ trong ánh mặt trời, có người lại khóc thê lương dưới những bóng râm.

Thế giới vốn là như thế. Có bao nhiêu ánh mặt trời thì cũng có bấy nhiêu bóng râm được tạo nên bởi chính ánh mặt trời ấy.

Chúng ta đã tô son điểm phấn quá nhiều, đánh bóng thế giới và làm bóng chính bản thân mình. Hãy đứng trước gương và nhìn cuộc sống trên thế giới này. Thực ra, gương soi chỉ có thể phản chiếu lại hình bóng hư vô mà thôi, nó đem đến cho chúng ta cảm giác không đủ ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau trong gang tấc

Bạch Tiêu đọc được những tâm sự ấy nhờ Thẻ đọc suy nghĩ, những giọt nước mắt rơi xuống làm ướt đôi má. Trước khi xông lên, cô không ngừng lôi những người khác ra và nói: "Đừng đánh nữa, cậu ấy sẽ chết thật đấy, đến khi đó thì mọi người không chịu nổi trách nhiệm đâu".

"Trách nhiệm" là điều mà rất nhiều người sợ phải hứng chịu. Vừa đề cập đến vấn đề "không chịu nổi trách nhiệm", mọi người đều thôi không đánh nữa.

Cuối cùng cảnh sát cũng đến.

Đúng vào giữa trưa, mặt trời chiếu rọi vào cậu thiếu niên Đơn Hải Kinh đang trong hơi thở yếu ớt.

Trâu Bác là người đầu tiên ra mặt khống chế tên cướp nên cũng phải đi tới Sở Cảnh sát.

Phạm Sam không muốn đi, nói rằng anh ta đã đặt trước chuyến du lịch qua mạng rồi, nếu không đến thì số tiền đã thanh toán đó sẽ không cánh mà bay.

Ngoài ra có mấy nữ sinh nữa cũng muốn đi du lịch cùng Phạm Sam.

Còn Bạch Tiêu, cô biết được nội tình của toàn bộ sự việc nên không hề do dự cùng Trâu Bác đi đến Sở Cảnh sát, mặc dù cô không biết mình có thể giúp đỡ được người thiếu niên đó không.

Viên cảnh sát có khuôn mặt thanh tú, tướng mạo ưa nhìn dẫn họ tới một phòng nhỏ để ghi chép về sự việc. Trong tưởng tượng của rất nhiều người, anh hùng thì phải giống như Tiêu Phong[1]: nét mặt đau khổ ôm mối thù lớn, nói năng hùng hồn, coi trọng chính nghĩa, dẹp tình cảm riêng tư sang một bên.

[1] Tiêu Phong (Kiều Phong): là nhân vật chính bi tráng, đầy hào khí trong Thiên long bát bộ của Kim Dung.

Nhưng anh hùng Trâu Bác này rõ ràng là nói năng rất tùy tiện. Anh ta nói năng thì bắn đầy mưa xuân, chân tay khua khoắng, mặt mày hớn hở, miêu tả cảnh mình khống chế tên cướp cho viên cảnh sát nghe mà cứ sống động như thật.

Trâu Bác dùng tay minh họa, hí ha hí hửng nói: "Này nhé, khi đó hắn cầm dao, tất cả những người trên xe đều không dám cử động, tôi nghĩ Ta đây cuối cùng cũng đợi được cơ hội để ra tay hào hiệp rồi! Nhân lúc hắn không chú ý, tôi nhảy lên đạp vào cánh tay hắn làm con dao rơi xuống...".

Bạch Tiêu hỏi nhỏ Trâu Bác: "Lúc ấy anh có sợ không?".

Trâu Bác nhướn mày nói: "Không, đứng trước mặt một cô gái, sao có thể nói mình sợ hãi gì chứ? Em mau mau gọi điện về trường học, bảo thầy hiệu trưởng chuẩn bị trao cho anh huy chương đấu tranh vì chính nghĩa đi! Mà phải huy chương to vào đấy, nếu không thì có khác gì giấy chứng nhận kết hôn đâu".

Bạch Tiêu gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm lớp kể về sự việc bất ngờ này.

Vừa gọi điện thoại xong thì có tiếng gõ cửa.

Viên cảnh sát mở cửa đi ra. Hai phút sau, anh ta với vẻ mặt nghiêm nghị đi đến trước mặt Trâu Bác, nhìn Trâu Bác bằng ánh mắt nặng nề, nói: "Tên cướp đó bỗng bị choáng và ngã vật ra đất, bây giờ đang phải đưa đi bệnh viện cấp cứu".

Dường như có một tia sét đánh thẳng xuống đầu mọi người.

Trâu Bác trong phút chốc bỗng sững lại.

Bạch Tiêu cũng cúi đầu không dám nhìn nhân viên cảnh sát.

"Cậu có khẳng định mình là người ra tay để làm rơi con dao của hắn không?", viên cảnh sát nghiêm túc hỏi.

“Vâng... Chắc chắn là thế”, Trâu Bác do dự một lúc, nhưng vẫn quả quyết nói hai từ “chắc chắn”.

“Cậu có chắc rằng chính cậu là người đá vào cổ tay của hắn không? Chắc chắn rằng cú đã đó không làm hắn bị thương và cũng không ảnh hưởng đến các bộ phận khác không?”, viên cảnh sát tiếp tục hỏi.

“Chắc chắn, thật sự là tôi chỉ đá vào cổ tay của hắn. Sao có thể sau một tiếng đồng hồ mà hắn bỗng bị ngất đi như thế chứ?”, Trâu Bác rõ ràng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Điều đó chẳng phải rất rõ rồi sao? Phải xem kết quả kiểm tra của bác sĩ cũng như kết quả cấp cứu cuối cùng mới biết được.”

“Có phải tên cướp bị bệnh bẩm sinh nào khác không?”, Bạch Tiêu cũng rất lo lắng.

“Không rõ nữa, phải đợi điện thoại của bệnh viện đã”, viên cảnh sát thở dài.

Đồng hồ cứ tích tắc tích tắc kêu như dòng nước chảy, giống như có một bàn tay ma quỷ bỗng làm cho nỗi bi thương và vui mừng đan xen, đen trắng đảo lộn, chỉ có thời gian là không thể quay lại.

Mấy phút trước thôi, Trâu Bác còn gọi điện về thông báo với cha mẹ và các bạn học là mình vừa làm một việc anh hùng, ra tay vì điều nghĩa, anh minh thần vũ, đánh gục được tên du côn, vô cùng anh dũng! Những phần thưởng đang đợi cậu chính là hoa tươi, sự vinh dự, ngưỡng mộ và những tràng pháo tay.

Mấy phút sau, Trâu Bác lại lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế gỗ lạnh lẽo, trong lòng đầy nỗi phiền não.

Tại sao mình lại ra tay? Tại sao mình lại muốn làm anh hùng? Thà cứ tát nước theo mưa, cứ đưa cho hắn hai trăm tệ thì chẳng phải mọi chuyện đã yên ổn rồi sao? Thậm chí anh còn oán trách tên cướp: Hắn ta sức khỏe yếu ớt mà cũng đòi đi cướp, đi cướp mà lại không quan tâm đến điều kiện bắt buộc là sức khỏe, hằng ngày cũng chẳng tập thể dục, cơ thể đã như cây giá đỗ ấy mà còn bày đặt hành nghề nguy hiểm! Mình chỉ đá cho có hai cái thôi mà đã bất tỉnh nhân sự rồi!

Bỗng chốc đấng anh hùng lại có thể bị biến thành kẻ sát nhân.

Điều gì đang đợi mình? Là tai họa ngục tù sao?

Nghĩ thế, Trâu Bác ôm chặt lấy đầu.

Bạch Tiêu không dùng Thẻ đọc suy nghĩ. Cô nhìn Trâu Bác đau khổ mà tinh thần bất an, cũng đoán ra được tâm sự của anh: thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau trong gang tấc.

Bạch Tiêu không ngừng nói đi nói lại với viên cảnh sát:

“Thực sự là Trâu Bác chỉ đã vào cổ tay của hắn thôi, nhưng có rất nhiều hành khách trên xe cũng giận dữ xông vào đấm đá cho tên cướp đó một trận.”

Viên cảnh sát mặt mày thanh tú nhún vai: “Ai có thể chứng minh được rằng không phải Trâu Bác mà là người khác đá tên cướp một cước chí mạng chứ? Ai có thể thừa nhận rằng anh ta làm việc anh hùng, sau khi tên cướp ngã vật ra đất thì lại đá cho hắn một cú thừa sống thiếu chết chứ?”.

Bây giờ chỉ có thể cầu cho tên cướp ấy phúc to mạng lớn, nhất định không được chết vì mấy cú đạp ấy.

Ba tiếng sau, tên cướp Đơn Hải Kinh mười tám tuổi đó cuối cùng cũng tỉnh lại. May mà cậu ta chỉ sợ quá đến mức ngất đi thôi, chứ không phải bị đám người xung quanh tức giận và tràn đầy chính nghĩa kia đánh đập cho trở thành người thực vật.

Nhưng sau khi tên cướp tỉnh dậy, đối với cậu ta mà nói, kết quả tốt nhất chính là bị vấn đề về thần kinh, ở một mức độ nào đó sẽ tránh được xử phạt hình sự, nhưng chắc chắn rằng cậu ta không thể có được tờ giấy giám định ấy.

Đang lúc quan trọng, không phải ai cũng có khả năng chứng minh được rằng mình mắc bệnh tâm thần.

Một tháng sau, bà Vệ Lam qua đời vì bệnh nặng.

Đơn Hải Kinh ở trong tù, cậu mơ thấy mình chết.

Kết quả đúng như thế!

Thực ra, rời xa thế giới này, đối với Đơn Hải Kinh mà nói, điều đó không phải là một chuyện buồn. Cuộc đời tàn khốc và thực tế như thế cũng không có gì đáng để Đơn Hải Kinh phải luyến tiếc.

Chết đi, lên thiên đường cũng rất tốt. Nơi đó không có chuyện ỷ mạnh hiếp yếu, không có chuyện bỏ rơi, phản bội, không có bệnh tật, đau khổ, không có gì là không tốt đẹp. Nơi đó không có sự tàn nhẫn như ở thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Anh hùng trở lại

Còn Trâu Bác, lại là một câu chuyện khác.

Trâu Bác lại một lần nữa có sự chuyển biến tốt đẹp về mặt hình tượng, từ nghi phạm giết người đã trở thành một anh hùng ra tay vì nghĩa vô cùng nổi tiếng, bỗng toàn thân như được khảm vàng, hào quang muôn trượng.

Nhà trường biết được chuyện, liền vui mừng phái một vị chủ nhiệm đích thân đến đón anh hùng về trường.

Bạch Tiêu và Trâu Bác cùng về trường, đã nhận được sự tiếp đón nhiệt tình của các vị lãnh đạo. Nhà trường còn tổ chức một cuộc họp thông báo tin tức rầm rộ.

Các đầu báo toàn thành phố đều đưa tin về sinh viên Trâu Bác hành động vì nghĩa, còn đăng lên một tấm ảnh đẹp nhất của Trâu Bác, giống như Ngô Tôn vậy...

Trong tất cả những bài báo, đều viết tên cướp mười tám tuổi Đơn Hải Kinh là một tên côn đồ không tội ác gì là không làm, lấy hình tượng sinh viên Trâu Bác cũng ở độ tuổi mười tám mà anh dũng bắt cướp, hào khí ngút trời.

Viết như thế nên hiệu quả của các bản tin rất tốt, càng đọc càng có cảm giác thích thú.

Tin tức này được truyền đi nhanh chóng, Trâu Bác đã trở thành nhân vật chính của các bản tin.

Rất nhanh chóng, phòng ký túc của Trâu Bác nhận được đầy hoa tươi và những bức thư tỏ tình.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiêu nhìn thấy thư tỏ tình của các cô gái.

Các cô gái đúng là quá điên cuồng, hình tượng anh hùng thật sự giống như một ngọn lửa hừng hực, đốt cháy trái tim của vô số cô gái.

"Em yêu anh, từ trước tới nay em luôn cảm giác mình là một công chúa bị ma quỷ giam cầm, chờ đợi bạch mã hoàng tử đến cứu, mãi đến khi nhìn thấy anh trên báo...", đây là những dòng thư của một cô gái mắc bệnh hoang tưởng.

"Anh chỉ cần một cú đá thôi mà đã có thể làm rơi con dao của tên cướp, khiến em kính phục vô cùng. Em muốn cùng anh luyện tập võ thuật, nếu em đánh ngã được anh thì anh thuộc về em. Nếu em bị anh đánh gục thì em thuộc về anh...", đây là bức thư tỏ tình của một người học Taekwondo thắt đai đen.

"Tưởng tượng một chút, nếu những ngón tay trắng mịn của em lướt trên khuôn ngực rắn chắc của anh thì sẽ có cảm giác tuyệt vời như có một luồng điện chạy qua...", kèm theo đó là một bức ảnh bán khỏa thân để lộ nửa bộ ngực đầy đặn. Đây là bức thư của một cô gái viết trong tình trạng uống phải liều xuân dược.

"Trong cuộc đời này, nhất định chúng ta đã quen biết, đó là thời Thanh, anh là quan lớn của miền Giang Nam, còn em là cô gái Giang Nam sẽ chờ đợi anh suốt đời", đây là bộc bạch của một cô gái thích đọc tiểu thuyết xuyên không.

Bạch Tiêu đọc được hơn một trăm bức thư tỏ tình, giúp Trâu Bác kiểm tra hơn bốn trăm nick QQ, cuối cùng phát hiện: Hóa ra những cô gái mạnh mẽ đó có trí tưởng tượng phong phú hơn cô nhiều.

Trong thế giới của các anh chàng xuất sắc, điều đó đúng là: Biển rộng thì có cá nhảy, trời cao sẽ có chim bay.

Những cô gái này, người đẹp thì dùng sắc đẹp để quyến rũ, kẻ xấu xí thì giở thói dâm đãng, người giỏi giang thì thổ lộ kín đáo, kẻ không tài hoa thì bày tỏ tình cảm mãnh liệt. Đúng là Bát tiên quá hải, các hiền thần thong[2].

[2]Câu chuyện về tám vị tiên (Hung Ly Quyền, Lam Thái Hòa, Tào Quốc Cữu, Lữ Động Tiên, Hàn Tương Tử, Hà Tiên Cô, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quải) qua biển. Câu này ý nói mỗi người đều có bản lĩnh và phương pháp của riêng mình.

Bạch Tiêu hỏi Trâu Bác định giải quyết những bức thư này như thế nào.

"Có thể giải quyết như thế nào, những cô gái này quá nhiều, trong khi có một mình anh, nếu muốn giải quyết thì tâm có thừa nhưng sức chẳng đủ." Trâu Bác cười cười đem theo chút hàm ý trong câu trả lời ấy.

Thực ra Trâu Bác chưa bao giờ nghĩ một nam sinh bình thường như mình sau một đêm lại nhận được nhiều lời tỏ tình của các cô gái như thế, cảm thấy điều này rất giống với trúng được "ái tình năm trăm vạn[3]" nhưng lại trở thành lò cho tình yêu bùng phát.

[3] Tên một câu chuyện cười của Trung Quốc, nội dung là ca ngợi tình yêu thực sự.

"Có thể đem những tin tức về các cô gái này đi bán cho các cậu bạn cùng học đang khát khao tình yêu thì chắc chắn là sẽ thu được lời lớn." Bạch Tiêu đề xuất ý kiến.

"Có phải em cũng định viết thư cho anh không?", Trâu Bác cười nói.

Bạch Tiêu đỏ mặt.

Trâu Bác lại cười, "Má em sao lại ửng hồng lên thế kia? Nhưng đừng viết thư tình cho anh, em viết thư cảm tạ là được rồi".

Bạch Tiêu tức giận trừng mắt với anh ta, hai má lại càng ửng hồng.

Tính yêu thích anh hùng của các cô gái quả là hết thuốc chữa, từ giây phút được Trâu Bác bảo vệ, Bạch Tiêu đã nảy sinh tình cảm... Anh ta vừa trêu đùa là cô liền đỏ mặt.

Nhưng cô lại thích được anh ta trêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Vị thần tình yêu

Bạn trai của Bạch Tiêu là Phạm Sam đã từ núi Thạch Lan trở về. Trong điện thoại, anh ta nói với Bạch Tiêu: Anh ta muốn chia tay Bạch Tiêu, vì trong chuyến du lịch đó, anh ta và nữ sinh tóc vàng đã nảy sinh tình cảm với nhau.

Phạm Sam hẹn Bạch Tiêu đến thư viện nói chuyện chia tay, thực sự cũng có chút buồn bã.

Vì nếu ở thư viện thì không nên to tiếng, cho dù Bạch Tiêu tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi thì cũng sẽ không cho anh ta cái bạt tai, hay lớn tiếng chửi rủa cả gia đình đối phương.

Trong lòng thì đắc ý nhưng lại mang bộ mặt thương tâm, nói mấy câu dịu dàng khéo léo như tình yêu dở dang, Phạm Sam đứng ở hành lang tầng ba của thư viện, đứng trước mặt Bạch Tiêu, trịnh trọng nói lời chia tay.

"Thực sự em mãi là một cô gái đặc biệt. Anh rất cảm ơn tình yêu của em, cũng cảm ơn quãng thời gian được cùng em vui vẻ, nhưng bây giờ anh mới phát hiện có một cô gái thích hợp với anh hơn em đã xuất hiện. Anh cũng hy vọng em sớm tìm được chàng trai yêu em say đắm", Phạm Sam nói những lời từ sách vở, những câu chia tay theo khuôn mẫu mà ai nghe thấy cũng phải ngưỡng mộ.

Nói xong Phạm Sam thấy Bạch Tiêu nhìn mình sững sờ, anh ta đã chuẩn bị chu đáo, liền lấy ra một túi khăn giấy, phòng những lúc cần đến. Thậm chí anh ta còn nghĩ, nếu như có thể, anh ta sẽ cho Bạch Tiêu mượn khuôn ngực và bờ vai của mình lần cuối cùng để nương tựa.

Bạch Tiêu sững sờ nhìn anh ta, cảm thấy người con trai chỉ yêu bản thân mình thực sự là rất đáng sợ.

Các anh chàng không hiểu được rằng, đôi lúc cô gái không hề buồn bã khi chia tay. Buồn bã và biểu hiện rằng mình buồn bã là hai việc hoàn toàn khác. Các cô gái thường tỏ ra vô cùng đau khổ khi chia tay là vì:

Một nguyên nhân vì trong lòng tràn đầy cảm hứng lãng mạn đối với tình yêu, chia tay nếu không rơi vài giọt nước mắt, không uống chút rượu, không tỏ ra chán chường thì chia tay còn có thú vị gì chứ?

Ngoài ra, một nguyên nhân nữa chính là vì lòng hư vinh của các anh chàng, những giọt nước mắt khi chia tay là để giữ thể diện cho mối tình và người bạn trai đó, nó giống như bó hoa tươi trong lễ tang, khiến cho tình yêu có cái chết đẹp mắt.

Hai điều này Bạch Tiêu đều không thể hiện, cô không rơi dù chỉ một giọt nước mắt, cũng chẳng suy nghĩ nhiều, cô nói: "Chia tay? Được thôi".

Cô đứng ngẩn người ra đó.

Thái độ quá không hợp tác của cô khiến Phạm Sam tay chân lung túng – anh cứ tưởng Bạch Tiêu phải buồn bã chán chường, khóc lóc thảm thiết, ngoác miệng mắng nhiếc, mặt mày ủ ê.

Lúc sau, người buồn bã chán chường lại là Phạm Sam. Dùng cách miêu tả lãng mạn một chút thì chính là: Anh ta im lặng hồi lâu, cuối cùng thẫn thờ nói: "Có phải từ trước tới nay em không hề yêu anh?".

Bạch Tiêu nhếch miệng, nói: "Thật sự em không biết".

Đó là câu nói thực, mười tám tuổi, yêu hận tình thù, những chữ này quá to lớn.

Nói về tình yêu đa phần chỉ là theo sóng cuốn đi, hoặc mượn danh nghĩa tình yêu để làm một số việc... Đâu dám nói bừa về chữ "yêu"!

Phạm Sam bị tổn thương, anh ta không bỏ qua những câu nói kiểu như: Em thật sự không yêu anh sao? Thế sau này chúng ta có thể làm bạn không? Thậm chí, anh ta còn nắm lấy cánh tay của Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu thật sự không biết nên trả lời những câu hỏi ấy ra sao. Cô bỗng cảm thấy mình như đang xem một bộ phim với diễn xuất vụng về, diễn viên ra sức diễn nhưng suốt cả bộ phim vẫn không làm khán giả cảm động.

Cuối cùng, Bạch Tiêu mặc kệ Phạm Sam, cô quay người bước đi. Động tác này, trong tiểu thuyết sẽ miêu tả là: cái quay người tao nhã.

Thực ra chính là: Hãy rời xa tôi một chút, tôi chẳng muốn quan tâm đến anh nữa.

Từ thư viện đi ra, Bạch Tiêu chậm rãi bước đi không mục đích.

Cô hoài nghi rằng từ trước đến nay mình không hề yêu Phạm Sam. Cô chỉ cảm thấy Phạm Sam đẹp trai tuấn tú, giống như một bộ quần áo đẹp, có thể đem đến cho mình niềm vui.

Nhưng từ khi Phạm Sam chủ động theo đuổi Bạch Tiêu, anh ta đã dùng bất cứ kinh nghiệm yêu đương nào để Bạch Tiêu cảm thấy hiếu kỳ đối với tình yêu và người khác giới, vì thế cô mới dễ dàng bị sa vào lưới tình.

Mối tình đầu luôn phát sinh tùy hứng như thế. Những mối tình đầu khắc cốt ghi tâm, rung động lòng người ấy không phải là xuất hiện trong các tiểu thuyết ngôn tình, mà xuất hiện chính trong lòng người đa cảm.

Đa số mối tình đầu được phát sinh bởi sự hiếu kỳ về tình yêu.

Một mình Bạch Tiêu đi trên con đường trường bỗng có cảm giác được giải thoát, cảm giác tất cả những chú ếch xanh trên thế giới đều biến thành hoàng tử.

Còn chàng hoàng tử bạch mã lúc này đương nhiên là Trâu Bác.

Bạch Tiêu cảm thấy: Phạm Sam đề nghị chia tay lúc này, cô sẽ cùng Trâu Bác kết đôi.

Cô quyết định đi bày tỏ với Trâu Bác. Hiện giờ đã có hơn năm trăm cô gái tỏ tình với Trâu Bác, sự ganh đua sẽ ngày càng mãnh liệt.

Ngay lập tức, Bạch Tiêu chạy thẳng đến dưới lầu của Trâu Bác – bày tỏ tình yêu là việc tuyệt đối không được chậm trễ. Trong truyền thuyết nói: Làm người, lùi một bước thì biển rộng trời cao: trong tình yêu, lùi một bước thì người đi lầu vắng.

Bạch Tiêu đi đi lại lại dưới lầu của Trâu Bác hơn mười vòng, mỗi một vòng, cô đều cầu nguyện một câu: Thần Cupid, xin hãy ban cho con sức mạnh!

Đến vòng thứ mười một, Bạch Tiêu gọi điện thoại bảo Trâu Bác xuống.

Tuy Trâu Bác là anh chàng có tính cộc cằn nhưng vẫn phát hiện hôm nay Bạch Tiêu không giống mọi khi. Má cô ửng hồng, trông giống như một trái táo đỏ vậy. Mắt cô long lanh giống như đầm nước xanh.

À, đúng rồi, giống như khi còn nhỏ, chúng ta thường học đặt những câu miêu tả giản dị như vậy, dáng vẻ của Bạch Tiêu lúc này vô cùng đáng yêu. Má cô ửng hồng, muốn nói gì đó với Trâu Bác nhưng lại thôi.

Để lời tỏ tình không quá đột ngột, cô quyết định nói đến một số vấn đề khác trước, phải làm nóng mình rồi mới có thể đốt cháy được cả hội trường.

Anh ăn cơm chưa?

Ờ, ăn rồi sao? Hôm nay anh có phải lên lớp không?

Có à? Tối nay anh có đi tự học không?

Không à? Thế anh làm gì?

Anh thích cô gái như thế nào?

Bạn gái trước đây của anh có dáng người thế nào?

Bạch Tiêu hỏi vô số những câu thừa thãi khiến cho Trâu Bác cảm thấy không thể nhẫn nhịn được nữa. Anh chàng này dửng dưng hỏi: "Rốt cuộc em muốn nói gì?".

Bạch tiêu ngẩng đầu nhìn Trâu Bác, mặt càng ửng đỏ.

Cuối cùng cô mất hết dũng khí, buông một câu giận dỗi: "Em chỉ là tùy hứng hỏi thôi, sao anh phải bực tức như thế?".

Bạch Tiêu nói xong, tự cảm thấy thái độ hơi sỗ sàng, liền quay đầu đi.

Cô nghĩ: Trâu Bác nhất định không thích mình nên mới không nhẫn nhịn với mình như thế. Những cuốn như Mấy chục câu chuyện mà con gái không thể không biết chẳng phải đều dạy các cô gái thế sao? Nếu một chàng trai không nhẫn nại với bạn, chứng tỏ bạn không hề quan trọng đối với anh ta.

Bạch Tiêu lĩnh hội sâu sắc nội dung của những loại tạp chí này, cô đoán ngay rằng bản thân mình chẳng có gì thú vị. Cô lặng lẽ cúi đầu, bước đi, kiên quyết không để nước mắt rơi.

Sau lưng cô, một chút âm thanh cũng không có, Bạch Tiêu cảm thấy Trâu Bác hình như còn quay người nhanh hơn cả mình. Tưởng tượng khiến cô lòng đầy bi thương. Cảm thấy mình bị cự tuyệt, bị vứt bỏ.

Cứ thế, Bạch Tiêu bước mấy bước, vừa đi vừa nhìn mấy đầu ngón chân của mình, bỗng nhiên, cô bị hai bàn tay từ phía sau đặt lên vai mình, sau đó ôm cô thật chặt, một cảm giác ấm áp vô cùng chạm vào sự dè dặt của Bạch Tiêu.

Cô không đẩy Trâu Bác ra, chỉ im lặng đứng đó, để Trâu Bác ôm, cái ôm mỗi lúc càng siết chặt.

Sau đó, Trâu Bác hôn lên má cô.

"Ngốc ạ, em nói quanh co hồi lâu như thế, thực sự anh biết em muốn nói rằng em yêu anh, anh cũng yêu em!"

Bạch Tiêu đã hiểu. Cô đứng ở đó, không cự tuyệt, không né tránh, đối diện với lời bộc bạch thẳng thừng này, trong lòng cô thậm chí còn có một cảm giác vui vẻ mà trước nay chưa từng trải qua.

Đại khái nó chính là xu thế chấp nhận bạo ngược có tính bản năng, hy vọng trở thành đối tượng tấn công đặc biệt. Trâu Bác đã thỏa mãn nhu cầu nhỏ nhoi trong lòng Bạch Tiêu. Anh không giống với Phạm Sam hào hoa phong nhã, chăm chút cho vẻ đẹp bản thân, anh giống như một loài động vật được gọi là đàn ông.

Một nụ hôn chứng tỏ tình yêu.

Bạch Tiêu vốn tưởng rằng lời tỏ tình của mình bị cự tuyệt, lại nhận được nụ hôn bất ngờ, bỗng đầu óc cô trở nên mơ màng.

Bạch Tiêu không nhớ mình về ký túc bằng cách nào. Cả người cô bay bổng, lúc nào cũng như say rượu vậy.

Vừa về đến ký túc, Bạch Tiêu không thể cất giấu mãi chuyện đó trong lòng, cô liền nói với Phí Nhan.

Thứ nhất: Mình đã chia tay bạn trai cũ.

Thứ hai: Mình đã có bạn trai mới.

Phí Nhan là người không dễ bị người khác làm mất hứng. Cô ấy chỉ lạnh lùng nói một câu: "Tốt quá! Cái cũ không ra đi thì cái mới cũng chẳng đến".

Đây chỉ là câu nói cửa miệng của Phí Nhan.

Nhưng Bạch Tiêu nghe thế nào cũng cảm thấy kỳ cục, khó chịu.

Từ khi dùng Thẻ đọc suy nghĩ, Bạch Tiêu cảm thấy Phí Nhan chưa bao giờ nói lời thật lòng với người khác.

Bạch Tiêu thà tin tưởng rằng Phí Nhan thật sự lẳng lơ. Ngày ngày thay đổi bạn trai, có khi còn một ngày đổi hai người. Thật là không thể tưởng tượng nổi, nhìn ánh mắt rõ ngây thơ giản dị nhưng tất cả đều là giả tạo, cô ấy chính là một minh tinh màn bạc, thực ra trong thâm tâm cô ấy luôn có câu nói "Chúc cậu sớm bị người ta bỏ rơi như xì mũi đi vậy".

Nghĩ thế, Bạch Tiêu nhìn Phí Nhan bằng ánh mắt thù hận. Phí Nhan đang ngồi trước bàn học chỉnh sửa lại lông mày. Bạch Tiêu thầm niệm chú: Hy vọng lưỡi lam sắc rạch rách mặt cậu ấy ra.

Một giây trước, Bạch Tiêu còn niệm chú Phí Nhan, một giây sau, đã nghe thấy Phí Nhan hét toáng lên: "Ui da, lưỡi lam mới này sắc quá làm rách da tớ rồi, mau mang giúp tớ mẩu bông với!".

Bạch Tiêu thầm lẩm bẩm: Sao tớ phải lấy bông giúp cậu chứ? Tớ có phải là tay sai của cậu đâu. Cô bực bội đi đến trước hộp đựng đồ trang điểm của Phí Nhan hỏi: "Bông trang điểm ở đâu? Không nhìn thấy".

Bạch Tiêu lục loạn hộp đựng đồ trang điểm của Phí Nhan lên, lúc tìm thấy bông thì Phí Nhan lạnh lùng nói: "Máu không chảy nữa, còn cần bông làm gì chứ?".

Bạch Tiêu cũng lạnh nhạt trả lời: "Thế tại sao cậu lại bảo tớ tìm giúp hả?".

Phí Nhan ngẩng đầu, nhìn Bạch Tiêu bằng con mắt hiếu kỳ.

Hai người đều không nói nữa.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiêu và Phí Nhan cãi cọ.

Nếu Bạch Tiêu không dùng Thẻ đọc suy nghĩ đối với Phí Nhan thì chẳng phải trong lòng cô, Phí Nhan mãi mãi là người bạn hoàn mỹ, xinh đẹp, nho nhã sao? Chẳng phải cô sẽ luôn coi Phí Nhan là chị em tốt nhất của mình sao?

Không có đáp án.

Bạch Tiêu mười tám tuổi, vẫn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, trong mắt không một hạt bụi, cô quyết định loại trừ Phí Nhan ra khỏi danh sách những người bạn tốt của mình. Thực ra, giữa họ không có bất cứ kỷ niệm đặc biệt nào.

Cuộc sống vẫn như cũ, nhưng tâm trạng lại không thể quay về như xưa.

May mà Bạch Tiêu còn có Trâu Bác. Cô tin rằng: Lần này, lựa chọn của cô là chính xác. Cô đã tìm được một người bạn trai để yêu thương.

Trở thành bạn trai của Bạch Tiêu, Trâu Bác xứng đáng hơn Phạm Sam nhiều. Ngày nào cũng đúng giờ, anh đến sân ký túc của Bạch Tiêu, đợi cô đi học, rồi đón cô mỗi khi tan lớp, cùng cô đi ăn, đi dạo phố, hai người đều bực tức vì không được ở cùng nhau trong cả hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Sau cuộc hẹn, về phòng ký túc của mình, đôi tình nhân này còn nấu cháo điện thoại suốt nửa tiếng đồng hồ, như kiểu là không thể nói hết chuyện vậy.

Về đến phòng ký túc chưa em?

Đến rồi anh nhé!

Em thay dép chưa? Đi giày cao gót cả ngày rất mệt, em nhớ là về đến phòng ký túc thì phải cởi giày ra luôn nhé.

Em rửa tay chưa? Tay có rất nhiều vi khuẩn đấy!

Trong phòng có ai không? Thế một mình em có sợ không?

Trâu Bác coi Bạch Tiêu như trẻ con vậy, dù chuyện to hay nhỏ cũng căn dặn đủ điều.

Vốn những lời âu yếm đều là thừa thãi, nhưng chỉ có người ta yêu, khi nói ra những lời thừa thãi đó mới khiến ta cảm thấy êm dịu, ngọt ngào.

Trâu Bác và Phạm Sam là hai chàng trai hoàn toàn trái ngược.

Phạm Sam quá yêu bản thân, đứng trong một cái khung sắt thì anh ta mới giãi bày hết thái độ nhìn bóng mình mà tự thương thân mình, điều này khiến Bạch Tiêu hoài nghi rằng có phải anh ta là nam sinh thật không? Còn Trâu Bác là anh chàng rất nghĩa khí. Anh ta coi cô gái Bạch Tiêu như báu vật.

Bạch Tiêu cảm thấy rất hạnh phúc mỗi khi ở bên Trâu Bác.

Hạnh phúc mà nói ra thì luôn nhợt nhạt và trống rỗng, nếu giống những gì đã nói ở trên, nhìn thì có vẻ trống rỗng, nhưng lại khiến cho bạn, những người có cảm giác giống thế có thể nhớ đến một người nào đó trong trái tim mình và bạn biết rằng anh ta yêu bạn.

Bạch Tiêu lần đầu biết được yêu một người là như thế nào. Đó chính là đối phương giúp bạn hiểu rõ mình là con gái hơn và vì đối phương, bạn nguyện làm một cô gái tốt và trong sáng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trốn tránh

Người đầu tiên biết được niềm hạnh phúc của Bạch Tiêu vẫn là chị em tốt của cô: Phí Nhan.

Ôi, tớ vừa nhìn thấy bạn trai cậu đứng dưới sân ký túc đợi cậu, hai người thật đẹp đôi.

Mau đọc mảnh giấy này nào, lại có người kể về sự tích anh dũng của bạn trai cậu. Thật khiến người khác ngưỡng mộ!

Hôm nay tớ nhìn thấy Trâu Bác rồi, anh ấy để đầu đinh nhé! Rất nhanh nhẹn!

Ngày nào Phí Nhan cũng chủ động đề cập đến Trâu Bác, nói với lời lẽ đầy ngưỡng mộ.

Cho dù từng câu nói của Phí Nhan đều chứng tỏ sự háo hức, nhưng Bạch Tiêu lại cảm thấy mỗi câu nói của cô ấy chẳng mang ý gì tốt đẹp.

Thẻ đọc suy nghĩ sẽ giúp Bạch Tiêu loại bỏ Phí Nhan khỏi danh sách bạn bè của mình, những bóng mờ lưu lại cũng bị loại bỏ hết.

Bạch Tiêu như có ma nhập. Phí Nhan càng muốn biểu hiện thân thiện với Bạch Tiêu như trước kia bao nhiêu thì Bạch Tiêu càng chán ghét và hoài nghi về động cơ của cô ấy bấy nhiêu, thậm chí không thể chịu nổi, cô còn trăm phương nghìn kế tìm cho ra động cơ không trong sáng của Phí Nhan.

Đó là một buổi trưa như bao ngày khác. Sau khi tan học, Bạch Tiêu về ký túc trước, còn Phí Nhan ở lại.

Bỗng từ loa máy tính của Phí Nhan truyền ra lời nhắc nhở tắt máy.

Sau khi suy nghĩ năm phút, Bạch Tiêu đã làm một chuyện bỉ ổi nhất trong suy nghĩ của cô từ trước tới nay: Xem trộm máy tính của Phí Nhan.

Đọc trộm cũng có thú vui. Thẻ đọc suy nghĩ giống như một viên thuốc phiện lén len lỏi vào nội tâm người khác, khiến Bạch Tiêu muốn thôi mà không được.

Bạch Tiêu nháy chuột hai lần, máy tính của Phí Nhan dần dần sáng lên.

Bạch Tiêu ấn chuột, kéo QQ của Phí Nhan xuống.

Không hề bất ngờ, đa số bạn trên QQ của Phí Nhan đều là con trai. Tên nick QQ của Phí Nhan là "Nhạn bay về phương Nam".

Bạch Tiêu từng cảm thấy tên QQ này vừa có chất thơ vừa sâu lắng, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy đó là tên gọi tắt của câu "Phí Nhan hướng về và bay cũng các anh chàng", vừa phù phiếm lại lẳng lơ.

Đúng là tiếng Trung ý nghĩa sâu xa...

Vừa khinh bỉ Phí Nhan, vừa khinh bỉ tính hiếu kỳ của mình, con chuột trong tay Bạch Tiêu bỗng dừng lại.

Trong danh sách bạn bè của Phí Nhan, cô nhìn thấy tên QQ của Trâu Bác.

Bỗng tay Bạch Tiêu run run. Họ quen nhau khi nào thế? Sao họ lại có nick QQ của nhau? Hơn nữa lại còn giấu mình?

Bạch Tiêu do dự không biết có nên mở nhật ký trò chuyện ra xem không. Cô đã hiểu một đạo lý:

Thế giới này, biết được càng nhiều thì bạn càng không vui vẻ, Sự thật luôn luôn tàn nhẫn hơn bạn tưởng tượng.

Nhưng cuối cùng, Bạch Tiêu vẫn mở nhật ký trò chuyện ra.

Tổng cộng chỉ có bốn câu đối thoại:

Hi, chào anh hùng, em là Phí Nhan!

Hi hi, đừng gọi anh như thế, anh biết em là Phí Nhan. Vừa rồi em có giới thiệu đó thôi.

Anh đang làm gì thế?

Chơi game.

Chơi game gì?

Trâu Bác không quan tâm đến cô ấy nữa.

Con tim hồi hộp của Bạch Tiêu cuối cùng cũng được nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ một lát sau, Bạch Tiêu lại cảm thấy khó chịu, bất an.

Phí Nhan trộm lấy nick QQ của Trâu Bác khi nào nhỉ?

Điều càng khiến cô khó chịu là Trâu Bác tại sao không nói cho cô biết: Phí Nhan chủ động add nick của anh ấy?

Bạch Tiêu càng nghĩ càng thấy đau lòng, thậm chí cô còn hoài nghi họ có gì đó mờ ám.

Bạch Tiêu biết, nếu muốn biết được rốt cuộc sự thể như thế nào thì phải đi hỏi Trâu Bác.

Nhưng, Bạch Tiêu cũng biết, Trâu Bác sẽ nói với cô rằng chẳng có chuyện gì cả. Quen biết nhau và trao đổi nick QQ chẳng phải là chuyện thường tình sao? Có thể tìm thấy nick QQ của Trâu Bác dễ dàng trên trang web của trường.

Nếu đi hỏi Trâu Bác, Trâu Bác sẽ trách cô là người nhỏ mọn.

Bạch Tiêu không ngốc, cũng chẳng phải là không thông tình đạt lý.

Nhưng từ khi có Thẻ đọc suy nghĩ, cô cảm thấy: chân tướng của sự việc chỉ toàn là những điều không hay.

Cô không dám hỏi Trâu Bác điều gì, cô sợ sự thật còn đáng sợ hơn mình tưởng tượng, sẽ phơi bày trước mặt hai người.

Bạch Tiêu muốn dùng Thẻ đọc suy nghĩ với Trâu Bác nhưng lại không dám. Cô sợ sẽ mất anh, cũng sợ sẽ mất đi niềm vui trong tình yêu với những thấp thỏm mong ngóng.

Bạch Tiêu trở nên lạnh lùng với Phí Nhan. Cô nhìn kiểu gì cũng thấy chướng mắt, thậm chí còn cảm thấy từng hành vi, động tác của Phí Nhan đều ẩn chứa một âm mưu.

Có khi nhìn thấy Phí Nhan cầm điện thoại, vừa gửi tin nhắn vừa cười, Bạch Tiêu lại nghĩ: "Có phải cậu ấy đang lén nhắn tin với Trâu Bác không nhỉ?". Cô nằm trằn trọc suy nghĩ mãi mà không sao ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bức thư lúc nửa đêm

Bạch Tiêu rơi vào vòng xoáy tình yêu, cả ngày bị những cảm giác ngọt ngào và phiền muộn quấy rầy. Như Shakespeare đã nói: Yêu là một loại đau khổ ngọt ngào.

Bạch Tiêu mất ngủ liên miên, đến đêm thứ ba, cô vẫn không ngủ được, liền dậy mở máy tính.

Những người lên mạng lúc nửa đêm đa phần là thất tình, nam nữ trung niên thông qua mạng để tìm tình yêu, những người thiếu phụ cô đơn, những chú bác với tâm trạng chán nản, các chàng trai, cô gái chỉ biết nhau qua ảnh.

Bạch Tiêu nhìn vào dãy nick QQ đang nhấp nháy, có cảm giác mất mát bủa vây.

Khi đó, bỗng trước mắt cô xuất hiện một email.

"Bạch Tiêu, em đã sử dụng được ba tấm Thẻ đọc suy nghĩ, hơn nữa đều được dùng với những người bên cạnh em, điều này khiến chúng tôi rất lo lắng.

Điều khiến chúng tôi lo lắng hơn chính là, sau khi rơi vào vòng xoáy tình yêu, dường như em đã quên mất sự tồn tại của Thẻ đọc suy nghĩ. Chúng tôi buộc phải nhắc nhở em, mười tấm thẻ đó có thời hạn dùng.

Chúng tôi hy vọng, em có thể dùng những tấm thẻ đó giúp chúng tôi thu thập được nhiều suy nghĩ khác nhau của con người, điều đó mới có ích cho việc nghiên cứu của phòng Thực nghiệm đối với nhân loại. Đương nhiên, chúng tôi càng hy vọng, em không phải vì Thẻ đọc suy nghĩ mà phát sinh những vấn đề tâm lý. Khi em dùng hết những tấm Thẻ đọc suy nghĩ đó, tất cả những phiền muộn trong lòng em sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Hãy nhớ rằng, em có thể nhìn thấy tâm sự của người khác, còn chúng tôi lúc nào cũng có thể đọc được suy nghĩ của em. Sau khi sử dụng hết mười tấm thẻ này, sẽ có một nhiệm vụ khó khăn hơn nữa đang đợi em. Đợi tin tức sớm, chúc em ngủ ngon!"

Trường Đại học A. Thư điện tử tự động của hệ thống máy phục vụ Thẻ đọc suy nghĩ của Phòng Thực nghiệm Tổ B, Sở Nghiên cứu Phân tích tâm lý con người.

Bạch Tiêu ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, không biết còn có nhiệm vụ gì khó khăn hơn nữa.

Chương 4: Mỗi người mẹ trẻ đều từng gặp người đàn ông tồi tệ

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chúng ta đều khóc khi đến thế gian này

Bạch Tiêu sau khi đọc bức thư thần bí đó vẫn chưa định thần lại được.

Lúc đó, Trâu Bác gọi điện đến.

"Cùng đi ăn cơm nhé! Đi cùng mấy anh", Trâu Bác nói trong điện thoại.

Bạch Tiêu nghĩ đến trách nhiệm về Thẻ đọc suy nghĩ của mình nên muốn từ chối, nhưng cô không có cách nào nên đành phải đi.

Cô thích ở bên anh, được ở cùng người mình yêu thì làm gì cũng cảm thấy vui vẻ.

Bạch Tiêu thay quần áo, trang điểm và đi ra ngoài.

Ở một quán cơm bên ngoài trường, mấy nam sinh đã ngồi quây quanh chiếc bàn tròn.

Nhìn thấy Bạch Tiêu đến, họ lại càng nhiệt tình gọi lớn "Người đẹp, người đẹp".

Bạch Tiêu ngại ngùng, cô thẹn thùng mỉm cười, đến ngồi bên Trâu Bác.

Nếu có một nữ sinh ăn cơm cùng các nam sinh thì bữa cơm đó rất dễ trở thành đại hội khoác lác.

Một sinh viên khoa Vật lý đeo kính, rất nhã nhặn, nói với mười mấy anh bạn cùng học ở đó bằng giọng điệu hết sức nghiêm túc, lý tưởng của anh ta là kiếm được nhiều tiền, mua nhà lầu, lái xe hơi.

Một nam sinh khác nói về ước mơ của mình là tay trái có Vương Tâm Lăng[1], tay phải có Lâm Chí Linh[2], bên cạnh còn có Thái Y Lâm[3] làm tùy tùng.

[1]Vương Tâm Lăng là một ca sĩ kiêm diễn viên Đài Loan.

[2] Lâm Chí Linh là siêu mẫu kiêm diễn viên Đài Loan.

[3] Thái Y Lâm là một ca sĩ người Đài Loan từng đạt cúp vàng trong cuộc thi Đài Loan Mandopop.

Những người ngồi đó đều cười rất lớn.

Thời thanh xuân cứ hững hờ trôi qua, chỉ có cách mặc sự tưởng tượng tương lai là có thể an ủi được hiện tại.

Bạch Tiêu bỗng thấy chán ghét sự ồn ào này. Cô uống mấy ngụm rượu, cảm giác hơi choáng váng. Thế là cô mượn cớ đau đầu và xin về trước.

Có một nam sinh tay đang kẹp điếu thuốc liếc mắt nhìn Bạch Tiêu, động tác và vẻ mặt này của anh ta rõ ràng là tỏ vẻ cụt hứng.

Bạch Tiêu nhạy cảm nhận ra tâm trạng không tốt của anh ta. Cô thu lại nụ cười, nói với Trâu Bác: "Anh đưa em về nhé!".

Trâu Bác vẫn có đủ tư cách là người yêu, anh lập tức đứng lên, đưa Bạch Tiêu về ký túc xá.

Lúc đó tâm trạng Bạch Tiêu mới khá hơn chút ít.

Trên đường, Trâu Bác ân cần hỏi han, còn Bạch Tiêu vẫn im lặng.

"Em đau đầu à? Có phải là bị sốt rồi không?", Trâu Bác sờ lên trán mình rồi lại sờ trán Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu nhẹ nhàng gạt tay anh xuống, nói: "Em thấy các anh mới bị phát sốt ấy, vừa nhắc đến tiền một cái là các anh lập tức sôi nổi hẳn lên".

Trâu Bác nghiêng đầu nhìn Bạch Tiêu, nhéo tai cô một cái, cười nói: "Anh không ngờ tiểu cô nương lại có suy nghĩ hay thế, em nói bọn anh làm sao mà lại phát sốt lên thế?".

Bạch Tiêu ngây thơ nhưng không ngốc nghếch. Cô cũng cười cười, không nói.

Có quá nhiều người cùng tuổi với Bạch Tiêu, lý tưởng của họ đều bị cắt xén đến mức chỉ còn nghĩ đến tiền. Nhưng họ còn giảo biện nói rằng, những thứ còn lại sau khi bị cắt xén mới là thứ bản chất nhất. Một khẩu hiệu khác của việc kiếm tiền chính là: Vì lý tưởng mà phấn đấu.

Bạch Tiêu im lặng vì không muốn người khác nghĩ cô là người cổ lỗ sĩ, khiến cho một số tên có hiểu biết nông cạn, dùng giọng điệu cảm thông để nói cô sống trong thế giới với lý tưởng của riêng mình. Mà thế giới của cô, sớm muộn gì cũng bị một thế giới khác thôn tính mất.

Có điều hiện tại, tốc độ thôn tính càng ngày càng nhanh, tuyệt nhiên không cần đợi đến khi chúng ta trưởng thành.

Trâu Bác dắt tay Bạch Tiêu, dường như hai người đều có tâm sự, im lặng không nói.

Trên đường, Bạch Tiêu và Trâu Bác đi qua một thùng quyên góp tiền màu hồng, bên cạnh có một áp phích nhỏ, Bạch Tiêu muốn đến gần để xem.

Trâu Bác kéo cô đi: "Đều là trò lừa bịp thôi mà, có gì đáng xem đâu. Đi thôi, đi thôi".

Hoạt động quyên góp tiền do Hội Sinh viên tổ chức, sao có thể là lừa gạt được chứ? Bạch Tiêu kéo Trâu Bác đến trước áp phích, cô tin người tổ chức.

Sau khi đến gần, Bạch Tiêu chăm chú đọc, bỗng giật mình bịt miệng, kinh ngạc thốt lên tiếng.

Hình trên áp phích là một cô bé bị bỏng nặng. Cô bé mở to đôi mắt trong veo đẹp đẽ, nhưng bộ mặt đã hoàn toàn thay đổi. Khuôn mặt tươi đẹp, tròn trịa ấy như bị ai đó ác độc vẩy đầy mực, để lại những vết tích đáng sợ.

Trâu Bác lập tức ôm Bạch Tiêu vào lòng, lấy tay che mắt cho cô, nói: "Được rồi, được rồi! Mình đi thôi! Anh đã bảo em đừng nhìn rồi mà!".

Sau khi đôi mắt được bàn tay ấm áp che kín, hơi thở của cô mới dần bình tĩnh trở lại.

Cảm giác được đôi tay ấm áp bảo vệ khiến cô có ý định nũng nịu. Cô nói: "Không đâu, em muốn anh đọc những câu trên áp phích cho em nghe cơ!".

Trâu Bác bịt đôi mắt vẫn còn ngân ngấn nước của Bạch Tiêu, đọc nội dung trên tấm áp phích cho cô nghe.

Một em bé, sau khi bị bỏng nặng, đã bị cha mẹ bỏ rơi ở trước cổng của một ký túc. Một cô giáo trẻ tuổi tên là Dương Mật đã phát hiện ra cháu bé, cô không chỉ bỏ tiền ra chữa trị, mà còn tổ chức cho các sinh viên đi quyên góp tiền ủng hộ để chữa trị cho cháu bé.

Bỏ rơi? Bạch Tiêu nghi hoặc, lặp đi lặp lại từ này.

Ký ức của cô quay về thời tám tuổi.

Năm đó Bạch Tiêu đã nhìn thấy một em bé bị người ta bỏ rơi nơi góc phố. Em bé nằm trong chiếc nôi hồng, mắt mở trừng trừng nhìn cô. Ánh mắt đó muốn nói điều gì đó, trong sự thơ ngây trong sáng có cả sự vô tội, khát vọng và nghi hoặc, một em bé đáng yêu như thế mà lại dùng ánh mắt ấy xuyên thẳng vào trái tim Bạch Tiêu, ánh mắt ấy luôn khắc sâu trong ký ức của cô.

Đó là ánh mắt của sự tuyệt vọng lẫn khát vọng.

Từ nhỏ, nếu Bạch Tiêu không nghe lời, cha mẹ sẽ dọa cô: "Nếu con còn không nghe lời nữa thì cha mẹ sẽ vứt con ra đường!". Mãi đến khi cô nhìn thấy em bé bị bỏ rơi nơi góc phố, cô mới hạ quyết tâm, nhất định phải nghe lời cha mẹ, không thể để mình cũng bị bỏ rơi như thế được. Cuộc sống từ nay về sau phải có nề nếp. Không ai ngờ rằng, một lời nói dối vô tâm của cha mẹ lại mang đến cho cô bé đang trưởng thành một nỗi khủng hoảng lớn.

Những đoạn ký ức cứ lần lượt hiện về trong suy nghĩ. Sau bức tranh ký ức cuối cùng, tất cả lại tự động hiện về trước mắt cô.

***

Bạch Tiêu chầm chậm bỏ tay Trâu Bác xuống, khi một lần nữa nhìn thấy ánh mắt trong sáng đẹp đẽ và khuôn mặt xấu xí đáng sợ của em bé đó, nước mắt cô lại tuôn rơi. Chính cô cũng không biết vì sao mình lại cảm động đến thế.

Có lẽ do trên cơ thể của em bé đó có cả nỗi tuyệt vọng và niềm hy vọng, đan xen cả sự đẹp đẽ và xấu xí, khiến cô cảm thông sâu sắc.

Có lẽ chính vì cô là cô gái lương thiện thuần khiết, nhìn thấy bất kỳ người và việc nào đáng thương, cô đều rơi vào tâm trạng buồn chán.

Có lẽ vì khi nhỏ, cô từng nhìn thấy một em bé bị bỏ rơi nơi góc phố, giống như chú cún lang thang đáng thương, sống dở chết dở, không người giúp đỡ.

Có lẽ, tất cả những người có thiên tính làm mẹ đều xúc động khi gặp những cảnh tượng đó.

Bạch Tiêu rút tờ một trăm tệ ra nhét vào thùng quyên góp và quyết định đến bệnh viện thăm đứa bé này.

Hôm sau, Trâu Bác đưa Bạch Tiêu đến bệnh viện.

Tại bệnh viện, họ nhìn thấy một em bé mặt bị bỏng nặng, vô cùng đáng thương. Tình trạng của em bé trông còn thảm hại hơn trong áp phích, gần như khiến người khác không có dũng khí để nhìn đến lần thứ hai.

Nhưng tất cả đều không ngăn cản được chồi non và hơi thở của sự sống.

Bạch Tiêu không cầm nổi lòng, quyết định quyên góp thêm một trăm tệ nữa rồi mới quay đầu bước đi.

Đúng lúc đó, em bé bỗng bi bô.

Bạch Tiêu cúi đầu xuống, nhìn em bé đang tròn mắt nhìn cô, tuy ánh mắt cô bé ngây thơ nhưng chứa đựng cả một nỗi niềm.

Ánh mắt cô bé rõ ràng có tâm sự, chắc chắn có lời muốn nói.

Bỗng Bạch Tiêu nảy sinh suy nghĩ đọc tâm sự của cô bé.

Đã rất lâu rồi, mọi người đều cảm thấy trẻ con là ngây thơ nhất, trẻ con thuần khiết như một tờ giấy trắng, chúng chưa biết suy nghĩ, chưa biết nói, chỉ có thể bi bô thể hiện nỗi buồn vui của mình.

Nhưng, thật sự là trẻ con không biết suy nghĩ sao? Hay là chúng ta không có cách nào để biết được suy nghĩ của chúng?

Bạch Tiêu nói Trâu Bác đi mua sữa bột, còn mình mau chóng viết tên của đứa bé: Dương Di Châu. Đây là tên mà cô giáo Dương Mật đã đặt cho bé.

Sau khi ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ, một cảnh tượng khiến người ta phải sợ hãi đã xuất hiện: trước ngực cô bé Dương Di Châu chỉ mới hai tháng tuổi liên tiếp xuất hiện dòng chữ Hán rất rõ ràng, rất mạch lạc. Bạch Tiêu đọc đi đọc lại bốn lần, cô gần như không dám tin vào những gì đang hiện ra trước mắt.

Tất cả những đứa trẻ khi đến với thế giới này đều bắt đầu từ tiếng khóc. Mọi người cho rằng đó không chỉ là tiếng khóc nhưng thực ra những em bé của chúng ta đang nói: "Con thực sự không muốn đến thế giới này làm người".

Đầu thai làm người chính là nỗi khổ cả đời. Bất luận là nghèo hèn hay sang giàu, thân làm người, đều là một quá trình gian nan không thể trốn chạy. Cũng không thể tránh nổi sinh lão bệnh tử, oán ghét mà phải gặp mặt, yêu thương mà phải xa cách, cầu không được, bỏ không xong.

"Còn con, là khổ đau trong khổ đau."

Bạch Tiêu không ngờ một em bé mới hai tháng tuổi với đôi mắt ngây thơ trong sáng mà có những lời lẽ đầy triết lý như thế.

"Vì sao em lại là khổ đau trong khổ đau? Rốt cuộc em bị sao?", Bạch Tiêu không kìm nổi lòng, hỏi em bé một câu. Thực ra cô cũng không biết Dương Di Châu nghe có hiểu những lời cô nói không.

Nhưng đôi mắt của Dương Di Châu chuyển động, trước ngực em bắt đầu liên tiếp hiện lên dòng chữ:

"Số em không tốt. Cha mẹ em là sinh viên năm thứ hai, mẹ cũng chính là em gái của cô giáo Dương Mật. Họ đã sai lầm khi sinh ra em và càng sai lầm hơn khi không chăm sóc em chu đáo, làm em bị bỏng nước sôi."

Sự thật vẫn tồi tệ như thế - cô giáo Dương Mật có tấm lòng Bồ Tát đó thực ra là bác của cháu bé. Bạch Tiêu cảm thấy quá khứ của em bé hai tháng tuổi này còn phức tạp hơn nhiều so với quá khứ của một cô gái hai mươi. Yêu sớm, có con riêng, bị bỏ rơi... tất cả là một chuỗi đau khổ.

Bạch Tiêu xúc động, ấn liên tiếp vào Thẻ đọc suy nghĩ.

Liên quan đến Dương Di Châu, còn là câu chuyện của một cô gái mười chín tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thời thanh xuân là một lộ trình với cái nhìn phiến diện

Cha của Dương Di Châu tên là Ngô Năng, còn mẹ là Dương Thông Thông.

Ngô Năng quen Dương Thông Thông qua mạng.

Là người yêu thích võng du[4], Ngô Năng có hai đặc điểm:

Một là dạ dày không tốt, thường kêu rên ầm ĩ.

Hai là yên phận, thường coi mạng là nhà.

[1] Võng du: Thể loại truyện liên quan đến chơi game online.

Anh ta có thể ngồi nghiền mạng mười mấy ngày mà không đi ra ngoài, ăn uống cũng toàn đặt qua mạng, cứ ngồi ôm khư khư chiếc máy tính để chơi game, dù cho thế sự xoay vần đến đâu cũng không đổi dời.

Dương Thông Thông lại không chơi võng du, cô cũng chẳng biết chơi game như thế nào.

Vì thế, lần đầu tiên cô lên mạng, chán nản đối diện với chiếc máy tính bỗng dưng bị treo, Ngô Năng ngồi bên cạnh đã chú ý đến cô gái đang lúng túng tay chân ấy. Khi ngồi chơi game, lúc rảnh anh liếc vào máy tính của cô một cái, nói: Khởi động lại.

Khởi động lại? Khởi động lại như thế nào?

Dương Thông Thông thò đầu ra phía sau máy tính tìm cách khởi động lại, đồng thời hai tay ấn loạn khắp các nút trên máy tính.

Bộ dạng vô cùng ngu ngốc đó đã khiến Ngô Năng không thể chịu được.

Ngô Năng đang chơi game, trong lúc bận rộn, anh đưa tay ấn nút khởi động máy cho Dương Thông Thông.

Dương Thông Thông có chút ngại ngùng nói cảm ơn, ngồi ngay ngắn đợi máy tính khởi động.

"Máy tính thật sự đã không bị treo nữa! Anh thật cừ!", Dương Thông Thông nhìn vào màn hình vi tính đã sáng, nói với Ngô Năng bằng giọng bái phục.

Ngô Năng kinh ngạc nhìn Dương Thông Thông, lòng vui như hoa nở.

Trước câu "Anh thật cừ" này, chỉ số IQ của chàng trai mau chóng xuống dốc. Hậu quả là anh chàng nói với cô gái: "Em thật xinh đẹp!".

Ngô Năng bắt đầu để mắt tới cô nữ sinh này nhiều hơn.

Dương Thông Thông thoạt đầu không để ý gì. Cô mặc bộ đồ ngủ giản dị, cột tóc đuôi gà đen láy, khuôn mặt lấm tấm những nốt tàn nhang, những điều đó sao có thể khiến cô trở thành người con gái được chàng trai chú ý. Nhưng để ý kỹ một chút mới thấy khuôn mặt cô thanh tú, rất ưa nhìn.

"Dáng người cô ấy cũng khá", Ngô Năng thầm nói với chính mình.

Bởi thế, anh ta bắt đầu có động lực để bắt chuyện.

"Em có dáng người thật đẹp", đây là điểm khởi đầu câu chuyện của chàng trai đối với cô gái.

Ngô Năng lén nhìn nick QQ của Dương Thông Thông.

Nói thật, lén nhìn nick QQ của người ngồi bàn bên cạnh không phải là chuyện dễ dàng như thế, quả là công việc thử thách độ tinh nhanh của mắt.

Nhưng có rất nhiều nam sinh đã làm được điều đó. Ngô Năng đã nói chuyện với Dương Thông Thông qua QQ.

Hỏi: Bao nhiêu tuổi? Làm gì?

Dương Thông Thông không chút đề phòng, trả lời: Mười tám tuổi, sinh viên, Đại học XX, học Trung văn.

Nói chuyện được vài câu, sau khi hỏi được hết những thông tin cơ bản, Ngô Năng lại hỏi:

Em lên mạng ở đâu đấy?

Ngoài quán.

Quán nào?

Quán Rực Rỡ.

Thật sao? Anh cũng đang ở đây...

Sau đó, Ngô Năng bỏ tai nghe xuống, cười với Dương Thông Thông.

Dương Thông Thông kinh ngạc, dùng tay che miệng, nói: "Thật trùng hợp! Sao lại là anh? Thế này gọi là có duyên nhỉ!".

Vì biểu hiện của Dương Thông Thông quá đỗi ngây thơ, Ngô Năng không thể phân biệt nổi cô ấy đang đóng kịch hay thực sự cảm thấy "thế giới này thật nhỏ bé".

Tóm lại, hai người đã quen biết nhau như thế.

Sau đó, Ngô Năng dạy Dương Thông Thông chơi game.

Thực ra, những trò chơi quá phức tạp, làm sao Dương Thông Thông có thể học được.

Cô luôn hỏi những câu khiến Ngô Năng không biết trả lời ra sao, ví dụ như: "Ấn vào đâu thì có thể bắt đầu đây?". Chú ý, trước khi chơi game, lần nào

cô cũng hỏi câu này.

Vì vậy, Ngô Năng đành dạy Dương Thông Thông chơi Đấu địa chủ và tải quân bài xuống cho cô, bởi thế cô mới học được cách chơi game đầu tiên trong cuộc đời.

Ai nói chơi game là trò phù phiếm? Trước đây, biết chơi game thì có thể thi đấu, nhưng bây giờ biết chơi game còn có thể giải quyết được vấn đề hôn nhân đại sự.

Như Dương Thông Thông rất bái phục tài chơi game của Ngô Năng, cô có thể ngốc nghếch ngồi cạnh Ngô Năng xem anh chơi game cả buổi chiều.

Điều này khiến Ngô Năng cảm thấy mình rất có hy vọng.

Anh quyết định theo đuổi Dương Thông Thông.

Anh thường gửi tin nhắn cho Dương Thông Thông, những lúc nói chuyện qua QQ, anh cũng gửi đến cho cô biểu tượng nụ hôn.

Có ngày anh còn hẹn Dương Thông Thông ra ngoài ăn cơm những hai lần.

Một buổi tối sau một tháng quen nhau, Ngô Năng lại hẹn Dương Thông Thông đến quán internet chơi game.

Hai người chơi đến tận đêm. Đến quá nửa đêm, Dương Thông Thông rất mệt và buồn ngủ, vì thế cô ngồi ngủ trên ghế.

Được một lúc, Dương Thông Thông tỉnh dậy và kêu lạnh.

Ngô Năng cởi áo khoác ra khoác cho cô, nhưng Dương Thông Thông vẫn kêu lạnh.

Ngô Năng nhìn xuống, thấy mình chỉ còn chiếc áo phông, người thì gầy như que củi vậy, liền gạt bỏ ngay suy nghĩ cởi trần chơi game. Hơn nữa, anh ta không sợ làm như thế là không lịch sự, mà do anh ta sợ lạnh!

Bởi thế, Ngô Năng nghĩ một lát rồi nói: "Có muốn nằm ngủ trên đùi anh không?".

Dương Thông Thông không do dự, nói: "Có" rồi gục đầu lên đùi Ngô Năng. Ngô Năng lạnh run vẫn kiên trì ngồi chơi game.

Khi Dương Thông Thông lại kêu lạnh, Ngô Năng liền cúi đầu xuống ôm cô. Dường như Dương Thông Thông vẫn chưa tỉnh ngủ. Ngô Năng nhìn khuôn mặt thanh tú của cô, bỗng có chút kích động, anh cúi xuống hôn lên bờ môi cô.

Mấy giây sau, Dương Thông Thông mới tỉnh dậy. Biểu hiện của cô không đến nỗi kinh ngạc đến thất sắc, không hét lên "đồ lưu manh", trái lại, cô còn bật cười hi hi hi.

Tiếng cười đó đã đem đến cho Ngô Năng sự khích lệ vô cùng. Ngô Năng lại hôn cô thêm lúc nữa.

Cuối cùng anh nói: "Còn lạnh không? Hay chúng ta đến quán karaoke, ở đó sẽ ấm hơn". Dương Thông Thông lim dim mắt, cô uể oải nói: "Em buồn ngủ, em rất mệt".

Ngô Năng im lặng hai phút, cuối cùng nói: "Thế chúng ta thuê một căn phòng, nghỉ ngơi một chút nhé!".

Cứ thế, họ thuê một căn phòng bên cạnh quán internet. Nhà nghỉ đó được sửa chữa lại từ một nhà dân.

Ở hành lang có đặt một chiếc bàn coi như là kệ đón tiếp. Có một chú mặt đầy râu đang nằm sau chiếc bàn đó.

"Còn phòng không?"

"Còn."

"Giá thế nào?"

"Một trăm tệ."

Ngô Năng muốn trả giá. Anh nghe mấy anh em trong ký túc nói, giá phòng nghỉ thông thường chỉ tám mươi tệ thôi. Quá nửa đêm đi thuê thì càng rẻ.

Nhưng Ngô Năng ngại mở miệng trả giá, chú nhà nghỉ nhìn thấu ánh mắt chứa đựng suy nghĩ dung tục của anh ta khiến anh ta chỉ muốn bỏ đi thật nhanh.

Ngô Năng rút một trăm tệ ra, dìu Dương Thông Thông như còn đang trong trạng thái mộng du lên tầng hai.

Căn phòng không lớn, bốn bức tường được sơn màu trắng ảm đạm, đệm chiếc giường đơn cũng màu trắng, nhìn rất giống bệnh viện.

Chỉ có rèm cửa là màu hồng, đang tung tăng bay theo gió. Còn một thứ nữa cũng tung tăng như thế, đó chính là ngọn lửa đang hừng hực cháy trong lòng Ngô Năng.

Thực ra anh vẫn chưa nói với Dương Thông Thông rằng: "Hãy làm bạn gái anh nhé!". Anh cảm thấy ngay cả câu này cũng không nói mà làm chuyện yêu đương nam nữ thật sự không công bằng với bạn gái.

Nhưng anh lại nghĩ, đã đến đây rồi mà không làm gì thì thật sự không bằng loài cầm thú. Vì thế, Ngô Năng xin luôn giấy thông hành tại hiện trường.

Anh nói với Dương Thông Thông: "Làm bạn gái anh nhé! Được không em?". Đây là lần đầu tiên Ngô Năng nói câu này với một cô gái.

Thời học phổ thông, anh có yêu thầm Ban Hoa, năm thứ nhất đại học anh cũng yêu thầm một chị học năm thứ tư có thân hình rất quyến rũ, nhưng anh đều không dám bày tỏ. Anh không quen bày tỏ tình cảm, thậm chí ngay cả việc quan tâm cô gái mình yêu, anh cũng chưa một lần thực hiện.

Đối với cô gái mình yêu, anh có chút sợ hãi, chính anh cũng không biết mình sợ gì nữa. Tóm lại, nếu thích một cô gái, anh sẽ cảm thấy có một áp lực không tên, anh sợ chính điều đó. Anh không phải là chàng trai tự tin, biết thổ lộ cảm xúc. Một chút dục vọng do hoóc môn nam giới gây ra đủ để lật đổ phần nhu nhược và nhút nhát trong tính cách của anh.

Ngô Năng sợ những mỹ nữ mình thầm yêu, nhưng anh không sợ Dương Thông Thông. Anh và Dương Thông Thông khi ở bên nhau đều cảm thấy rất tự nhiên thoải mái, không hề có cảm giác thận trọng, đau buồn.

Cảm giác của Ngô Năng là đúng, một cô gái bình thường như Dương Thông Thông đối với nam sinh mà nói, thực sự không hề tạo cho họ một áp lực nào. Cô nghe thấy lời bộc bạch của Ngô Năng mà vẫn cười hi hi, sau đó còn chủ động hôn lên má anh.

Hai người ôm chặt nhau. Cứ như thế, Ngô Năng và Dương Thông Thông ngã lên giường trong cảm giác mơ hồ.

Dương Thông Thông lúc đầu còn đẩy Ngô Năng ra, nhưng rất nhanh sau đó, cô vứt bỏ mọi sự chống cự.

Có vẻ như cô còn tùy hứng hơn cả Ngô Năng. Chí ít, Ngô Năng còn có tính tự giác và phương hướng chỉ đạo: "Tôi đang làm một việc để đạt đến một mục đích".

Còn Dương Thông Thông, cô cơ bản không biết mình đang làm gì.

Trong căn phòng mà giá thuê thực chỉ tám mươi tệ nhưng bị thu đến một trăm tệ, Dương Thông Thông đã dâng hiến lần đầu tiên của mình cho Ngô Năng, điều mà rất nhiều anh chàng thô bỉ mong muốn có được.

Câu chuyện của cô sau này đã diễn biến thành khẩu hiệu của những anh chàng thô bỉ: "Năm đó, trong căn phòng tám mươi tệ của một nhà nghỉ, cô đã hiến dâng lần đầu tiên của mình, bây giờ lại dám nói với tôi rằng phải có một căn phòng giá tám nghìn tệ một mét vuông thì mới kết hôn sao? Tôi không ngốc nghếch như thế đâu".

Hãy nhìn tờ thanh toán này. Thực sự số lượng các anh chàng thông minh nhiều gấp mấy lần so với các cô gái nhanh trí.

Dương Thông Thông là đại biểu xuất sắc trong các cô gái không thông minh, vô cùng ngu ngốc. Cô là cô gái không muốn dùng trí não để suy nghĩ vấn đề, câu cửa miệng của cô là: "Haizzz, nghĩ nhiều làm gì chứ, chỉ khiến mình thêm đau đầu thôi".

Vì sợ đau đầu nên không muốn nghĩ nhiều, hậu quả của nó thường khiến cuộc đời của bạn càng thêm bi thương.

Họ đã bắt đầu một tình yêu như thế.

Ở trên giường, lần đầu tiên nói yêu em. Sau những phút giây thăng hoa, Ngô Năng đề xuất ra yêu cầu sống thử.

Anh cảm thấy thuê phòng quá tốn tiền, còn những nơi khác lại không an toàn. Thi thoảng gặp phải Đội giữ gìn trật tự của nhà trường, tay áo đeo phù hiệu đỏ luôn khiến người ta muốn xuyên không về quá khứ.

Về vấn đề sống thử, Dương Thông Thông gần như không suy nghĩ gì nhiều mà đã đồng ý.

Trí não đối với Dương Thông Thông chỉ là đồ trang trí, việc suy nghĩ đối với cô mà nói, đó là một chuyện quá xa xỉ.

Hơn nữa, có rất nhiều bạn học của cô cũng sống thử như thế. Sống thử giống như một trào lưu rất thời thượng, có gì mà không thể chứ.

Cứ thế, Ngô Năng và Dương Thông Thông thuê một căn phòng năm trặm tệ một tháng ngay gần trường, cách quán internet mà họ gặp gỡ có năm trăm mét.

Ôi, đúng rồi, câu chuyện đãi bôi ở quán internet cũng có thể coi là một sự gặp gỡ tình cờ. Ai nói chỉ gặp cô gái sầu thương trong một ngõ nhỏ dưới cơn mưa mới là tình cờ?

Sự quyến rũ cũng là tình cờ mà. Ngâm thơ để tạo cơ hội gặp gỡ cũng là tình cờ. Những điều này chẳng qua cũng giống với sự khác biệt giữa chủ động và vô tình mà thôi, có điều hình thức không giống nhau.

Ngô Năng và Dương Thông Thông đã bắt đầu cuộc sống vợ chồng như thế.

Họ mua một lò vi sóng, nhưng không phải dùng để nấu cơm.

Xung quanh trường học có rất nhiều quán vỉa hè, thứ gì họ cũng bán như bánh nắm, bánh nghìn tầng, bánh thịt, bánh chay, miến nóng, miến lạnh, miến bò, miến xào...

Họ mua phích nước, nhưng rất ít khi đun nước. Họ đến các quán bán nước sôi trong ngõ để mua. Chủ nhà không cho họ dùng bếp điện, nói rằng "năm ngoái tầng trên có ba sinh viên đun nước rồi nướng bánh bị điện giật chết cả ba" để dọa họ. Tất cả khách thuê nhà này đều được nghe về câu chuyện ấy, nhưng đến nay vẫn không ai biết ba người xấu số ấy là những ai.

Họ nộp học phí nhưng rất ít khi đi học.

Tất cả thời gian có được, họ chủ yếu ở ba nơi: phòng ở, quán internet, đoạn đường đi lại giữa hai nơi.

Hậu quả của việc phân phối thời gian này là: Trò chơi không ngừng được thăng cấp, cuộc sống cũng biến đổi. Dương Thông Thông đã mang bầu, Ngô Năng sắp được làm cha.

Chỉ mấy tháng thôi mà đã có bước xoay chuyển đẹp đẽ để họ trở thành cha và mẹ của đứa trẻ.

Lần đầu tiên Dương Thông Thông mang bầu là vào tháng tư khi hai người dọn về sống cùng nhau.

Sau khi phát hiện, Dương Thông Thông không biết xử trí thế nào.

Ngô Năng vỗ đầu, quyết định bỏ đứa con này.

Nơi tiến hành nạo phá thai nằm trong một ngõ nhỏ ở cổng sau của trường học. Đây là một ngõ nhỏ vạn năng, có các cửa hàng phục vụ ăn, mặc, nghỉ ngơi, chữa trị, giáo dục, vệ sinh, tất cả đều có đủ. Những biển hiệu "phòng khám bệnh" mọc ở khắp nơi.

Những phòng khám này đều có đặc điểm chung là: Chuyên khám phụ khoa, do một chuyên gia phụ khoa nổi tiếng nào đó chẩn bệnh.

Dương Thông Thông đến phòng khám và cầm theo thuốc quay về.

Uống thuốc xong, cô đau bụng dữ dội, cuối cùng cũng bỏ được đứa con của mình.

Mười tám tuổi vẫn chưa đủ để thực hiện sứ mạng làm mẹ. Dương Thông Thông có chút thương cảm, nhưng không có cảm giác tội lỗi. Đặc biệt là hình thức phá thai bằng cách uống thuốc này chỉ giống như đau bụng quằn quại một trận rồi lại thôi.

Lần thứ hai Dương Thông Thông mang bầu là bốn tháng sau.

Lần này, phòng khám không dám kê thuốc cho cô uống nữa.

Trước tình hình ấy, Dương Thông Thông và Ngô Năng nhìn thấy trên tấm biển quảng cáo của trạm xe buýt ở ngoài ngõ nhỏ đó có ghi:

"Giúp tình yêu không còn gánh nặng", chữ viết trên tấm biển quảng cáo rất to, kèm theo đó là thiên sứ áo trắng với khuôn mặt tươi cười, nếu không phải phía dưới có ghi tên của chuyên gia phụ khoa, thì ta cứ ngỡ đó là quảng cáo công ích. Tùy ý thay câu quảng cáo khác như: "Giúp cho việc đọc sách không có áp lực", "Khám bệnh miễn phí"... đều làm lòng người ấm áp, quả là xã hội rất hài hòa.

Ngô Năng đưa Dương Thông Thông đến một bệnh viện tư nhân trong thành phố, ngày hôm sau, đứa con này lại bị phá bỏ.

Hai đứa con bị phá bỏ này có lẽ nên cảm thấy may mắn.

Chúng may mắn vì không đến thế giới này.

Vì khi Dương Thông Thông mang thai lần thứ ba, bác sĩ nói cô không thể làm phẫu thuật phá thai được nữa.

Không thể phá thai được nữa, vậy phải làm sao với đứa con này đây?

Dương Thông Thông hoang mang lo sợ, Ngô Năng thì nói như một nam tử hán: Thế thì để sinh đi, anh sẽ chăm sóc em cả đời.

Chúng ta sớm đã biết, Dương Thông Thông là cô gái không thích suy nghĩ nhiều. Bất luận là anh chàng ngu xuẩn đến đâu đều thích những người phụ nữ ngu xuẩn hơn mình, họ sợ gặp phải những cô nàng thông minh, rất sợ quen biết với những cô gái có những mối quan hệ phức tạp.

Ngô Năng ngu xuẩn gặp được Dương Thông Thông còn ngu ngốc hơn, đó gọi là số mệnh.

Điều gì cô cũng nghe theo anh.

Anh bảo cô sinh đứa bé này thì cô sinh và cho rằng đó chính là tình yêu. Anh nói anh sẽ chăm sóc cô cả đời thì Dương Thông Thông bắt đầu ở phòng cả ngày để dưỡng thai.

Ngô Năng đã mua một chiếc nồi đất, cũng hay mua chân giò để bồi bổ sức khỏe cho Dương Thông Thông. Thậm chí, ngày nào anh ta cũng cho cô uống một cốc sữa.

Đại khái là vì tuổi còn trẻ nên sức khỏe của Dương Thông Thông khá tốt. Vì thường uống thuốc và sữa bà bầu để bồi bổ sức khỏe cũng như dưỡng thai, nên cô đã sinh được một bé gái kháu khỉnh.

Bé gái đó chính là Dương Di Châu, mẹ của bé là Dương Thông Thông, cha là Ngô Năng, khi đó cả hai đều mười chín tuổi.

Đừng nói đến hai cô cậu sinh viên mười chín tuổi, mà ngay cả những người trưởng thành ở độ tuổi từ hai mươi tám đến ba mươi tám đã có công việc, muốn nuôi dưỡng một đứa trẻ thật tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Nếu không thì từ "nô lệ trẻ em" tại sao lại ra đời?

Theo thống kê chưa đầy đủ, ở một thành phố có quy mô trung bình, muốn nuôi dưỡng một đứa trẻ theo mức bình thường thì bình quân mỗi tháng phải tiêu hết hai nghìn tệ. Thế nào gọi là nuôi dưỡng một đứa trẻ theo mức bình thường? Chính là cho uống sữa với chất lượng bình thường; đứa trẻ có sức khỏe bình thường và không hay mắc bệnh.

Hai nghìn tệ một tháng! Cộng dồn phí sinh hoạt của Dương Thông Thông và Ngô Năng cũng không đủ.

Thế thì, nuôi đứa trẻ hay là nuôi bản thân, đây là một vấn đề.

Dương Thông Thông và Ngô Năng mau chóng cảm thấy tất cả như sụp đổ. Ngày nào hai người cũng cãi nhau. Cãi nhau vì một lọ sữa, một cái bỉm.

Ngô Năng thấy đau đầu.

Trong tiếng khóc của đứa trẻ và tiếng quở trách của Dương Thông Thông, anh ta chạy thẳng đến quán internet, ba ngày liên tục không về căn phòng đổ vỡ đó.

Ngô Năng ngồi trước máy tính và phát hiện ra rằng: Hóa ra cả phụ nữ và trẻ con đều chẳng có gì hay ho cả.

Chơi game đơn giản hơn nhiều, chỉ cần tốn ít tiền là có thể thu lại được niềm sung sướng tột cùng. Chơi game là cách thức đơn giản nhất để bạn có cảm giác đắm mình vào nơi sâu thẳm nhất.

Thực ra, cơ sở tình yêu của họ quá mong manh.

Chưa từng trải qua sóng gió, quan hệ nam nữ theo kiểu quyến rũ nhau thì có bao nhiêu phần chân thành?

Một chàng trai không coi trọng bạn gái mình, trong lòng không nghĩ rằng cô ấy là tất cả, tình yêu đó hoàn toàn không được cân nhắc đắn đo. Đồ vật không quý giá thì đương nhiên cũng sẽ không được nâng niu bảo vệ.

Ngô Năng nhìn cơ thể Dương Thông Thông phát phì sau khi sinh thì luôn có suy nghĩ: Tại sao lúc đầu mình lại để mắt tới bà cô xấu xí này chứ?

Anh ta hoàn toàn không đạt được cảnh giới cảm ơn một người phụ nữ đã sinh cho mình một đứa trẻ, mà còn liên quan đến cả hoàn cảnh của anh ta, anh ta không có tiền và cũng chẳng có năng lực để chăm lo cho hai mẹ con họ. Niềm tự hào gánh vác trách nhiệm bỗng chốc biến thành gánh nặng.

Trách nhiệm là một điều tốt đẹp, nhưng khi nhẹ nhàng gánh vác được trách nhiệm thì mới có cảm giác anh hùng mạnh mẽ, mới khiến cho người đàn ông thấy được sứ mệnh của mình.

Nếu không thì trách nhiệm chính là một lưỡi dao đáng sợ, có thể giết chết tất cả trái tim tự do phóng đãng.

Ngô Năng ngày càng cảm thấy chán ghét Dương Thông Thông.

Chán ghét vì Dương Thông Thông đã trở nên mập mạp.

Chán ghét vì bộ dạng Dương Thông Thông với mái tóc bết.

Chán ghét vì dáng vẻ yếu ớt của Dương Thông Thông ngồi bế con trên giường cả ngày.

Chán ghét vì bộ dạng của Dương Thông Thông vén áo cho con bú mọi nơi mọi lúc.

Tất cả đều khiến anh cảm thấy không thể chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: “Chẳng có cha mẹ nào không yêu con cái” là lời bịa đặt lớn nhất trên thế gian

Dương Thông Thông ôm đứa trẻ đi đến quán internet.

Tóc cô cũng không chải, chỉ lấy tay cào cào mấy cái, còn rối bù. Cô mặc chiếc áo ngủ màu đỏ, trên quần còn hằn rõ vết nước tiểu của con, quấn cho em bé một tấm chăn rồi vội xỏ dép chạy đến quán internet.

Những cô cậu sinh viên đang đeo phone chơi game đều nghiêng đầu nhìn Dương Thông Thông. Họ chỉ nhìn một cái rồi lại lạnh lùng quay đầu, tiếp tục trò chơi.

Trước đây, Dương Thông Thông là cô gái mỗi khi đến đám đông bị nhiều người nhìn ngó là lập tức đỏ mặt thẹn thùng, nhưng bây giờ, cô không còn chút cảm giác ngại ngùng nào nữa.

Cô cảm thấy rất bực bội, nôn nóng, cảm giác mình như đang ôm một quả bom hẹn giờ.

Cô đi vòng quanh quán, cuối cùng cũng tìm thấy cha của đứa bé – Ngô Năng – đang ngồi ở một góc khuất.

Trên bàn đã chất đầy mấy bát mỳ mà anh ta ăn thừa. Dương Thông Thông đi đến, gọi: “Ngô Năng!”.

Ngô Năng quá chăm chú chơi game nên không nghe thấy. Dương Thông Thông lại gọi lần nữa, Ngô Năng vẫn không nghe thấy gì.

Dương Thông Thông nhấc tai nghe của Ngô Năng ra, ném xuống đất. Ngô Năng ngạc nhiên quay đầu lại, sững sờ hai phút rồi tức giận hét lớn: “Làm cái gì đấy?”.

Dương Thông Thông không ngờ anh ta lại hỏi thế, anh ta còn dám mắng cô sao!

Một tay cô hất mấy bát mỳ trên bàn, nước mỳ chảy xuống đất, bắn cả vào người Ngô Năng.

“Anh còn có tiền ăn mỳ sao? Ba ngày nay anh không về, anh có biết mẹ con em sắp chết đói rồi không?”

Dương Thông Thông nói xong khóc nức nở.

Lúc đó, Ngô Năng cảm thấy xung quanh giống như một quả cầu sắt cực lớn, không có lực lượng nào cản trở nổi, cứ thế lăn thẳng đến, khiến anh ta cảm thấy áp lực vô cùng mà không thể ẩn nấp vào đâu được.

Thực sự, anh ta muốn chui tọt xuống đất.

Ngô Năng kìm nén cơn thịnh nộ, nói bằng giọng gần như thỉnh cầu: “Giờ anh về nhà, có chuyện gì thì chúng ta nói sau, được không em?”.

“Không, tôi không về! Tôi không muốn về nữa. Anh có biết là tôi rất muốn chết quách đi cho xong không”, Dương Thông Thông gào khóc như rách cả tâm can, lại gào, lại khóc, cô không thể khống chế được cảm xúc nữa.

Sắc mặt Ngô Năng đã vô cùng cùng giận dữ, anh kéo tay áo của Dương Thông Thông, muốn kéo cô ra ngoài.

“Không! Tôi không đi!”

Dương Thông Thông hất tay của Ngô Năng ra, ôm con khóc lớn, đứa bé cũng khóc theo. Hai mẹ con cùng khóc, cảnh tượng hết sức bi thương.

Lúc đó, ông chủ quán đi đến. Đó là người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, rất gầy và đen, từng lọn tóc quăn và thưa tự nhiên làm lộ lớp da đầu.

Ông ta vỗ vỗ vai Ngô Năng, kéo anh sang một bên và thì thầm mấy câu gì đó.

Lúc Ngô Năng quay người lại, ánh mắt rất khiên cưỡng. Anh ta đi đến bên Dương Thông Thông, nói: “Mau về thôi, về thôi! Ông chủ nói không thu phí chơi game mấy ngày nay của anh nữa”.

Nghe thấy mấy câu này, Dương Thông Thông hết sức ngạc nhiên và thôi không khóc nữa, đưa đứa trẻ trong lòng cho Ngô Năng bế, vừa lau nước mắt vừa đi ra ngoài.

Trên đường, Dương Thông Thông khóc lóc nói: “Sữa hết rồi, bỉm cũng chẳng còn. Con thì ngủ suốt ngày, cứ tối đến là lại khóc, làm em chẳng có phút nào được yên tĩnh. Hai ngày nay, đêm nào em cũng mất ngủ, anh có biết em vất vả thế nào không?...”.

Ngô Năng cắt ngang lời cô:

“Được rồi, đừng nói nữa, sự phiền não của em sắp kết thúc rồi. Ông chủ quán vừa nãy có nói với anh, ông ấy có một người bạn không thể sinh con, muốn mua một đứa trẻ và hỏi anh có muốn bán đứa con này cho ông ấy không…”

“Gì cơ? Bán cho ông ta?” Dương Thông Thông đang không ngừng khóc lóc như đồng hồ báo thức, bỗng nhiên ngừng khóc và yên lặng. Cô dừng lại ở bên đường, không nói lời nào, cũng chẳng cử động, kinh ngạc trừng mắt nhìn Ngô Năng.

“Được rồi, được rồi! Đừng tỏ vẻ kinh ngạc thế nữa, có chuyện gì thì về nhà nói. Đứng ở đây cứ người qua người lại nhìn chúng ta, em không ngại nhưng anh ngại”, Ngô Năng khinh bỉ quở trách Dương Thông Thông rồi ôm đứa bé đi nhanh về phía trước.

Dương Thông Thông cũng bước theo sau.

Về đến nhà, hai người ngồi bên giường, bắt đầu nghiêm túc bàn bạc về chuyện bán con.

Ban đầu, Dương Thông Thông không đồng ý.

“Cho dù nói thế nào nó thì nó vẫn là cốt nhục của chúng ta!”, Dương Thông Thông nhìn gương mặt bé nhỏ của con gái, một bài hát trong bộ phim truyền hình có lời như thế. Chẳng phải những người trong phim trước khi làm việc gì đó tàn nhẫn với con của mình đều nói câu này sao?

“Cốt nhục, đã là cốt nhục thì càng không thể giương mắt nhìn con mình chết đói được! Em nghĩ thoáng một chút đi, đứa con này đối với chúng ta có gì tốt đẹp chứ? Chúng ta chỉ có một mình còn không đủ sống nữa là, làm sao mà nuôi được con đây?”

“Hơn nữa, hai chúng ta đều đang đi học. Tuy bây giờ quy định của nhà trường vẫn cho phép kết hôn, nhưng trường hợp của chúng ta lại là chưa kết hôn mà đã sinh con. Điều này không có lợi đối với con và đối với cả chúng ta. Sau này sổ hộ khẩu còn chẳng được làm, mà nếu không làm được sổ hộ khẩu thì con không được đi học, tương lai nó sẽ trở thành đứa mù chữ mất.”

“Với lại, người ta có tiền mua con, nhất định là sẽ yêu thương và có tiền nuôi dưỡng con mình. Nếu con được sống với họ thì sẽ tốt hơn nhiều so với sống cùng chúng ta, nó sẽ không phải chịu khổ. Em thấy thế có đúng không?”

Ngô Năng nói rất nhiều câu có lý như thế, lần đầu tiên anh phát hiện tài ăn nói của mình không tồi, hơn nữa lại rất có tính logic.

Ngô Năng cảm thấy mình nhìn xa trông rộng hơn Dương Thông Thông, vì thế, trong quá trình nói, anh ta cũng không cảm thấy mình đã sử dụng những động tác để cường điệu giọng điệu, ví dụ như vung tay, phối hợp với nhịp điệu lời nói, tay trái vỗ vào lòng bàn tay phải.

Dương Thông Thông là cô gái không thích suy nghĩ nhiều.

Cô đã quen với việc chọn lựa những điều có lợi trước mắt, vì thế, Ngô Năng gần như không gặp trắc trở gì khi thuyết phục cô.

Đúng là, mình vẫn còn trẻ, con thì sau này còn có thể sinh được. Sau này có tiền, thích sinh thêm mấy đứa thì sinh, Dương Thông Thông tự an ủi mình như thế.

“Chẳng có cha mẹ nào là không yêu con cái’, thật sự là lời bịa đặt lớn nhất trên thế gian.

Thấy bạn gái đồng ý bán con, Ngô Năng vui mừng khôn xiết. Anh ta vội vàng gọi điện thoại, tính xem khi nào có thể bán con.

Đối phương nói càng nhanh càng tốt, hai tiếng sau họ sẽ đến.

Nhìn Dương Di Châu đầm đìa nước mắt, nghĩ đến hai tiếng sau, đứa bé này sẽ trở thành con của người khác, Dương Thông Thông lại thấy buồn bã, cô khóc nức nở.

Ngô Năng sợ Dương Thông Thông thay đổi ý định, sợ cô ngắm đứa bé, càng ngắm càng cảm thấy không nỡ rời xa, anh liền nghĩ cách đưa cô ra ngoài, tốt nhất là không để cô chứng kiến cảnh mua bán ấy.

“Em đi ra ngoài mua cho con bộ quần áo, anh ở nhà đun nước tắm cho con, phải để con mình sạch sẽ về gia đình nhà người ta chứ”, Ngô Năng sắp xếp.

Dương Thông Thông lau nước mắt, cầm lấy ví tiền trên bàn ăn, đi mua quần áo cho Dương Di Châu.

Nửa tiếng sau, Dương Thông Thông trở về, cảnh tượng trước mắt làm cô hết sức kinh ngạc.

Dương Di Châu đã bị bỏng nặng.

Ngô Năng vốn định đun nước tắm cho con. Anh rót nước sôi vào chậu nhưng lại quên pha thêm nước lạnh đã đặt em bé vào tắm. Bỗng anh hoảng hốt, cánh tay run lẩy bẩy, bế Dương Di Châu từ trong chậu lên…

Bi thảm! Cực kỳ bi thảm!

Dương Thông Thông bịt mắt kêu lên thất thanh.

Ngô Năng muốn đưa con cho cô bế để cô nhìn kỹ hơn. Nhưng Dương Thông Thông lại đẩy đứa bé ra theo bản năng, cô quay người, quỳ xuống khóc nức nở: Em sợ! Em sợ!

…

Xin hãy tha thứ cho người mẹ mới mười chín tuổi. Sức mạnh tình yêu thương của người mẹ phải có thời gian để hun đúc.

Ngô Năng trong lòng lại chỉ nghĩ: Thật đen đủi! Không thể bán đứa bé này nữa rồi.

Hai người sơ cứu vết thương cho đứa bé một cách đơn giản, lại vẫn cảm thấy may mắn, ngồi đợi người mua con đến.

Hai tiếng sau, gia đình đó cũng đến. Đó là đôi vợ chồng khoảng hơn bốn mươi tuổi. Người phụ nữ rất phúc hậu, nhìn đứa bé bị thương, đau khổ kêu lên rồi ôm đứa bé lên xe, đưa cả Dương Thông Thông và Ngô Năng đến bệnh viện.

Nhưng vừa nghe thấy bác sĩ nói, vết bỏng quá lớn, lại đưa đến bệnh viện không kịp thời, cho dù có chữa được thì cũng để lại rất nhiều sẹo. Người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi bật khóc: "Không còn cách nào sao? Không còn cách nào sao?"... Bà vẫn ôm đứa bé không rời tay. Người chồng kéo bà ra ngoài, luôn miệng nói: "Đen đủi quá! Đen đủi quá!".

Người phụ nữ bị chồng kéo đi, bóng dáng mất hút nơi cuối hành lang. Một lúc sau, bà chạy lại và nhét một phong bì vào tay Dương Thông Thông, nước mắt ngắn dài, nói: "Cô và đứa nhỏ này không có duyên, cô không thể trở thành mẹ nó, cháu hãy chữa trị tốt cho đứa bé nhé...".

Người phụ nữ chưa nói hết lời lại bị chồng nắm chặt tay, tức giận nói lớn: "Chúng ta lại đi tìm, chúng ta lại đi tìm nữa là được thôi, đứa bé này thật sự không thể nuôi được, vừa đen đủi vừa bị bỏng nặng, thật sự là không thể nuôi được...".

Những người đi qua hành lang đều nhìn bọn họ bằng con mắt hiếu kỳ.

Có bao nhiêu người không muốn có con thì có bấy nhiêu người muốn có con đến phát bệnh nhưng lại không thể sinh nổi.

Phòng bệnh dần yên tĩnh trở lại.

Dương Thông Thông nhìn đứa bé nằm trên giường, rồi lại nhìn năm nghìn tệ trong phong bì, cuối cùng thẫn thờ nhìn xuống sàn nhà, không nói dù chỉ một lời.

Ngô Năng bắt đầu tính toán. "Vừa rồi ở viện, hai vợ chồng đó đưa cho mình năm nghìn tệ, giờ lại đưa thêm năm nghìn tệ nữa, tổng cộng là đã đưa cho chúng ta một vạn tệ, trong khi vừa mới nhìn con mình được mấy cái. Sao họ ngốc nhỉ? Anh thấy người phụ nữ đó tám mươi phần trăm là thèm có con đến phát điên rồi nên đầu óc có vấn đề."

Dương Thông Thông chuyển hướng nhìn từ sàn nhà lên gương mặt Ngô Năng, biểu hiện của cô giống như vừa bị đóng băng, không hề có hơi ấm.

Cô lạnh lùng nhìn Ngô Năng một cái, vẫn không nói gì.

Bác sĩ rất nhanh chóng đến giục họ đóng thêm tiền, phí phẫu thuật và phí nằm viện là hai khoản hoàn toàn khác nhau.

"Bao nhiêu?", Ngô Năng ngẩng đầu hỏi bác sĩ.

"Ba vạn tệ", bác sĩ nói với anh ta nhưng vẫn không ngẩng đầu.

"Ba vạn? Sao cô không đi cướp ngân hàng ấy?", Ngô Năng tức giận quát mắng bác sĩ.

Bác sĩ chau mày, liếc xéo anh ta rồi lạnh lùng nói: "Không thể thì đừng ở".

Lời nói này ngắn gọn, câu trên câu dưới mạch lạc, hơn nữa lại rất giống với những lời nói của chủ cho thuê nhà.

Ngô Năng cứng đầu cứng cổ nói: "Sao cô lại nói thế? Cô có biết là quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân bị chính những người như các cô làm cho tồi tệ không?".

Dương Thông Thông kéo cánh tay Ngô Năng nói: "Anh còn chưa đủ mất mặt sao? Đừng nói nữa".

Vị bác sĩ bỏ đi.

Ngô Năng hổn hển ngồi xuống, nghiến răng nghiến lợi cúi đầu tỏ vẻ vô cùng tức giận, tay nắm thành nắm đấm.

"Con mình, phải làm như thế nào đây", giọng điệu của Dương Thông Thông vừa bi thương vừa hời hợt.

Ngô Năng ngước mắt nhìn con, cũng hờ hững nói: "Đen đủi, bằng không thì cứ vứt lại ở bệnh viện là xong".

Ánh mắt của Dương Thông Thông rời từ khuôn mặt của Dương Di Châu sang Ngô Năng. Cô cảm thấy như mình đang nhìn một người lạ hoặc một quái vật.

Nhưng trong lòng cô đã không còn tức giận nữa. Bạn hiểu không? Một cô gái tuyệt vọng, không người trợ giúp thì tức giận sao nổi.

Tất cả nỗi tức giận đều có nghĩa là mong chờ hy vọng. Giây phút tuyệt vọng, ngay cả chút sức lực cần có để tức giận, bạn cũng không thể nào tìm được.

Nỗi tuyệt vọng thật sự, chính là im lặng.

Dương Thông Thông cảm thấy trái tim mình trống rỗng. Cô không còn sức để nói nữa, cả cơ thể như bị đục khoét đến mức trống rỗng, linh hồn và thể xác đều không còn.

Dương Thông Thông nói: "Nếu vứt con đi thì anh là người vứt, tùy anh". Nói xong, Dương Thông Thông đi ra khỏi bệnh viện.

Ngô Năng nhìn bóng cô dần xa, không hiểu cô đang nghĩ gì. Bỗng nhiên nghĩ đến phong bì năm nghìn tệ vẫn đang nằm trong tay cô, liền gọi lớn: "Năm nghìn tệ đó…".

Dương Thông Thông dừng bước, quay đầu nói: "Tiền nằm viện chẳng phải vẫn còn năm nghìn tệ sao? Con vừa nằm viện mà anh đã đi làm thủ tục xuất viện, chẳng phải anh vẫn cầm số tiền thừa đó sao? Lẽ nào một mình anh muốn có cả một vạn tệ?".

Ngô Năng sững sờ: "Em nói thế là có ý gì?".

Dương Thông Thông nói: "Tôi muốn chia tay. Con thì tùy anh xử lý, năm nghìn tệ này tôi sẽ cầm, còn năm nghìn tệ để đóng viện phí đó thì anh cầm, chúng ta công bằng. Ý tôi là như thế đó".

Ngô Năng cảm thấy đầu óc mình như u mê, anh ta giống như chưa từng quen biết Dương Thông Thông vậy. Không biết cô gái từ trước tới nay không chịu suy nghĩ, không có chủ kiến, nhất nhất nghe theo anh, tại sao trong phút chốc lại trở thành người khác đến thế. Thật ra, chỉ là do Ngô Năng không hiểu phụ nữ.

Phụ nữ chính là người luôn có khát khao và hy vọng vào tình yêu và đàn ông. Một khi phụ nữ không còn khát khao, không còn ảo tưởng và hy vọng vào tình yêu và đàn ông nữa, cô ấy sẽ trở thành một người hoàn toàn khác.

Sự chuyển biến này không hề được báo trước, khiến người khác không kịp ứng phó. Điều càng đau xót hơn nữa chính là sự thay đổi này thường không thể đảo ngược lại được.

Mỗi cô gái là một thiên sứ, là đôi cánh tình yêu bay đến nhân gian. Một khi bị tổn thương, họ sẽ không quay trở về trời nữa. Vì họ đã bị mất đi đôi cánh và không thể tiếp tục bay.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vứt bỏ

Tối đó, Dương Thông Thông không quay về phòng trọ, cũng không đến trường học. Cô không muốn đối mặt với Ngô Năng, cũng không muốn gặp những bạn cùng lớp.

Dương Thông Thông đi tới chỗ chị gái của mình là Dương Mật.

Dương Mật là cô giáo dạy ở trường của Dương Thông Thông.

Dương Mật là cô gái khác hẳn Dương Thông Thông. Cô lớn hơn Thông Thông mười tuổi, sau khi tốt nghiệp tiến sĩ, cô về công tác tại trường đại học. Cô chưa lập gia đình, tự lập và có chủ kiến.

Sau lưng mỗi một người em nhu nhược, ỷ lại, đều có một người anh, người chị kiên cường, thông minh và có năng lực.

Dương Mật mở cửa, thấy sắc mặt của Dương Thông Thông không tốt, cô nghĩ là đã xảy ra chuyện gì đó, liền hỏi: "Sao thế? Lâu lắm rồi em không tới đây. Cha mẹ nói một tuần em phải tới chỗ chị một lần, thế mà hơn nửa năm nay rồi không thấy em đến hả?".

Dương Thông Thông thấy hổ thẹn, liền giận hờn, nũng nịu nói: "Lâu rồi em không đến chỗ chị, sao chị không đến thăm em? Tại sao chị lại không chủ động hỏi vì sao không thấy em đến nữa? Cha mẹ muốn em thường xuyên đến đây, chính là muốn chị chăm sóc tốt cho em, sao chị chẳng để ý tới em chút nào như thế?".

Dương Mật trong lòng cười khẩy một tiếng. Cô thấy tâm lý của em gái mình rất kỳ lạ, thầm nhủ: Sao mình phải đến thăm nó, lại còn chủ động, chăm sóc nó chứ? Cha mẹ đã không để ý gì đến nó thì mình tại sao phải làm thế? Hơn nữa, ai cũng có cuộc sống của mình. Cuộc sống khó khăn đến thế, chẳng có lý do gì để vì một người em cùng cha khác mẹ mà lại vô duyên vô cớ khiến mình thêm gánh nặng.

Đã đọc nhiều sách bàn về nhân luận, Dương Mật luôn có chút suy nghĩ trái với quan niệm đạo đức truyền thống. Bởi thế cô biết, có thể biểu hiện bên ngoài không giống với những gì mình nghĩ.

Bởi thế Dương Mật cười, nói: "Thực ra chị cũng rất nhớ em, em đến thế này là tốt rồi".

Dương Thông Thông muốn ngủ cùng giường với Dương Mật. Nhưng Dương Mật lại ôm chăn gối đến ngủ trên sô pha, để cho một mình em gái ngủ trên giường.

Dương Mật không thân thiết với bất kỳ ai. Cô nghĩ mình bằng này tuổi rồi mà chưa kết hôn, riêng việc chăm sóc bản thân còn chưa nổi thì hà cớ gì phải chăm sóc một đứa em gái không hiểu chuyện, trong lòng cũng rất băn khoăn.

Hai chị em đi ngủ, mỗi người một tâm sự.

Đến nửa đêm, Dương Thông Thông nghe thấy có tiếng em bé khóc ngoài cửa. Cô thấy sợ hãi, cũng cảm thấy đó là do ảo giác của mình sinh ra. Nhưng tiếng khóc của đứa trẻ mỗi lúc một lớn, cuối cùng cô cũng đến lay chị dậy. Nghe thấy tiếng khóc, hai chị em ra mở cửa và vô cùng kinh ngạc.

"Trời ơi! Đứa bé con nhà ai thế này? Sao lại đặt ở trước cửa nhà mình?" Lẽ nào ông Trời lại thương xót mình bằng này tuổi rồi mà vẫn còn cô đơn? Dương Mật trong lòng chẳng vui vẻ gì, cảm giác giống như gặp phải ác quỷ. Cô nhìn đứa bé bị bỏng nặng ngay trước mắt, liên tục lắc đầu.

Dương Thông Thông đương nhiên vừa nhìn là đã nhận ra con mình, nhưng cô không tiến lên phía trước, cũng chẳng ôm con mà khóc thảm thiết. Thậm chí, cô lùi lại một bước và còn sợ sinh linh nhỏ với khuôn mặt đáng sợ ở trước mắt mình.

Cuối cùng, Dương Mật bế đứa trẻ nên và đặt tên cho nó là Dương Di Châu.

Bản năng của người mẹ là thiên tính, nhưng những người có khả năng ban phát tình yêu mới thể hiện tốt điều đó.

Dương Mật đã nhận nuôi bé gái này. Cô đoán đứa bé có quan hệ với em gái mình, nhưng cô không dám tin như thế. Trong mắt cô, Dương Thông Thông là cô em gái ngây thơ, hay dựa dẫm vào người khác, không thể có chuyện sinh đứa bé này ra trong im lặng được. Dương Mật đã dùng lý trí để phân tích và không tin vào suy đoán đó.

Thực ra, đối với người có cuộc sống tầm thường từ trước đến nay đều không cần lý trí.

Dương Thông Thông không hề nói cho Dương Mật biết đứa bé là con mình. Dương Mật bảo cô bế Dương Di Châu một lúc để lau người cho bé, nhưng Dương Thông Thông nhất nhất từ chối, cô thấy chán ghét, sợ rằng nhìn nó thì khuôn mặt đáng ghét của Ngô Năng lại hiện ra.

Dương Thông Thông không yêu quý đứa bé chút nào, trái lại còn rất hận. Đứa bé này như một hung khí giết chết Dương Thông Thông trong quá khứ, khiến cô bây giờ vừa nhìn thấy nó là toàn thân ớn lạnh.

Đứa trẻ là do Ngô Năng bế đến.

Sau khi rời bệnh viện, Ngô Năng cảm thấy rất bực bội, anh ta là người chưa trưởng thành để có thể làm cha. Sự xuất hiện của đứa bé khiến anh thấy mơ hồ và vô cùng khó chịu. Nếu đứa bé xinh đẹp, khỏe mạnh, có thể anh ta còn có cảm tình.

Nhưng bây giờ, đứa bé này đã bị hủy hoại dung nhan, ngay cả mẹ nó cũng không cần. Còn mình vì nó mà bị bạn gái bỏ… Giờ thì tìm đâu ra cô bạn gái ngu ngốc, luôn biết nghe lời mà lại được sử dụng miễn phí như Dương Thông Thông đây…

Chẳng phải Dương Thông Thông bảo mình tự xử lý chuyện đứa bé này sao? Ngô Năng vốn định bỏ đứa bé lại bệnh viện, nhưng anh sợ Dương Thông Thông quay lại bắt anh tìm nó! Con gái mà! Chẳng biết thế nào mà lần, lúc nào cũng bộp chộp.

Ngô Năng suy đi tính lại, cuối cùng cũng nghĩ ra một diệu kế: Bế con gái đến đặt trước cửa nhà của chị Dương Thông Thông - Dương Mật.

Dương Mật là người họ Dương, lại có khả năng nuôi dưỡng đứa bé, hơn nữa cô ấy cũng có tư cách để giải quyết chuyện của đứa bé này…

Quãng thời gian Ngô Năng và Dương Thông Thông yêu nhau, anh từng đưa Dương Thông Thông đến nhà chị gái, nhưng không vào nhà.

Dương Thông Thông không cho anh vào, nói rằng chắc chắn chị gái sẽ không ưng Ngô Năng, nói anh không có chí tiến thủ và sẽ không cho họ qua lại nữa.

Thực ra Dương Thông Thông cũng không phải là ngốc. Nhưng ngay cả khi đoán được rằng chị gái sẽ không ưa Ngô Năng mà cô lại không thể nghĩ ra Ngô Năng là người không thể cho cô hạnh phúc.

Dương Mật báo với nhà trường là cô nhặt được một đứa bé bị bỏ rơi, sau đó quyên góp tiền, tìm đến các báo đài để tìm cha mẹ đứa bé và kêu gọi những người hảo tâm nhận nuôi.

Những điều Dương Mật làm thực sự không chê vào đâu được. Cô chỉ không biết rằng, đứa bé này gọi mình là bác.

Cô càng không biết: Dương Di Châu cũng ý thức được cuộc đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Cách giúp đỡ một người

Những chuyện của Dương Di Châu cứ lần lượt hiện ra trước mắt Bạch Tiêu, cô cũng không thể tin nổi, đứa bé mới mấy tháng tuổi này lại có cuộc đời khúc khuỷu như thế, gian khổ vô cùng.

"Tất cả những người quyên góp đều là người hảo tâm, nhưng con không muốn sống chút nào. Cuộc sống trên đời này gian khổ như thế, huống hồ là một bé gái bị hủy hoại dung mạo và bị vứt bỏ như con", Dương Di Châu chớp chớp mắt, hàng lệ tuôn rơi, trong lòng em cũng đang gào khóc như thế.

Bạch Tiêu khóc, cô im lặng nhìn đứa bé có khuôn mặt đáng sợ và có những dòng tâm sự không ngừng hiện lên trước ngực, những giọt nước mằn mặn, cứ thế lăn xuống bờ môi cô.

Cô không thể tưởng tượng được rằng, những lời nói ấy thực sự là của bé gái mới hai tháng tuổi.

Hóa ra, những em bé cũng hiểu biết mọi chuyện, chỉ có điều chúng không thể nói ra được thôi. Những người không biết điều này lại chưa bao giờ hoài nghi về giới hạn nhận thức của mình.

"Đừng khóc nữa, chỉ cần mau chóng giúp con kết thúc cuộc đời là sự ban ơn lớn nhất đối với con rồi. Xin hãy cứu con!", trong lòng Dương Di Châu không ngừng cầu xin Bạch Tiêu: "Hãy bóp chết con đi".

Loài người ngu xuẩn và kiêu căng lại luôn cho rằng khả năng suy nghĩ và ngôn ngữ của trẻ nhỏ chưa phát triển hoàn thiện, càng không có thế giới nội tâm phức tạp.

Bạch Tiêu bắt đầu tin rằng: Thế giới này thực sự không hoàn toàn giống như những gì chúng ta nhìn thấy. Có quá nhiều việc mà loài người lúc nào cũng tự cao tự đại không hiểu, nhưng lại thiếu đi sự tôn kính đối với thế giới này.

Bạch Tiêu từ trước tới giờ cũng không biết được rằng: Thế giới này, giúp đỡ người khác chưa chắc đã là việc tốt.

Đôi khi, có người sống tạm trên đời nhờ chút hơi tàn, thậm chí chẳng bằng đầu thai thành loài cỏ cây, sừng sững đứng đó, không có dáng vẻ đau buồn hay sung sướng.

Bạch Tiêu nảy sinh suy nghĩ giúp Dương Di Châu mau chóng lìa khỏi thế gian này. Cô tưởng tượng đến cảnh Dương Di Châu mười tám tuổi, không cha không mẹ, dung nhan xấu xí, chỉ có khuôn mặt mà đi đến đâu cũng bị người ta ghét bỏ và cả nội tâm đầy thương tích.

Khiến một người chết đi, có khi cũng là một cách ban ơn.

Bạch Tiêu có thể giúp bé chết vì sặc sữa, chết ngạt trong gối, hay rút ống thở ra… nhưng cô không dám.

Trâu Bác mua sữa xong, mau chóng trở lại phòng bệnh.

Trâu Bác là một nam sinh tốt bụng, anh mua loại sữa chất lượng rất tốt, không có chất độc hại melamin, cũng không có chất kích thích trẻ dậy thì sớm.

Bạch Tiêu pha cho Dương Di Châu một bình sữa, cô nếm một thìa nhỏ rồi mới cho bé uống. Nhưng Dương Di Châu uống vào lại nôn ra hết.

Bạch Tiêu lau vệt sữa quanh miệng cho Dương Di Châu, nhưng bé lại ngoẹo đầu sang một bên. Trong ánh mắt không có bất kỳ cảm kích nào ngoài sự trốn tránh.

Lại có bảy, tám người tới thăm Dương Di Châu, những người hảo tâm này sau khi đọc được tin tức đều đến quyên góp tiền và vật chất. Ai cũng cảm thấy tấm lòng từ bi của mình rất cao thượng, họ cảm thấy mãn nguyện khi ban phát tình yêu. Họ nhìn khuôn mặt của Dương Di Châu bằng ánh mắt thương cảm, lòng bỗng trào dâng một cảm giác tự hào – mình sống, mình bình thường, mình còn có thể đi giúp người khác, lẽ nào mình không được kiêu ngạo và hạnh phúc sao?

Dương Di Châu cả buổi sáng không rơi giọt nước mắt nào, bé chỉ đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn nhưng những người đến rồi lại đi. Mọi người sôi nổi khen ngợi: "Cháu bé đáng thương này rất kiên cường, cả buổi sáng mà không khóc chút nào! Cháu bé thật đáng thương".

Không ai biết rằng Dương Di Châu trong lòng nghĩ thế nào, trừ Bạch Tiêu.

Nhờ Thẻ đọc suy nghĩ, Bạch Tiêu nhìn thấy dòng chữ trên ngực bé Dương Di Châu: "Ai cần sự đồng cảm và thương xót của mọi người chứ, ai muốn nhận sự giúp đỡ của mọi người chứ. Mọi người quyên góp tiền để cứu sống con thì càng khiến đau khổ của con thêm kéo dài. Mọi người chưa bao giờ nghĩ rằng một bé gái bỏng nặng toàn thân như con, chỉ có một mình thì làm sao có thể sống hạnh phúc trên thế giới này? Mọi người là những người hảo tâm đáng ghét".

Bạch Tiêu cảm thấy đau lòng, tâm trạng hỗn loạn.

Gần trưa, những người hảo tâm đều lục tục rời phòng bệnh, Trâu Bác cũng giục Bạch Tiêu quay về trường học.

Bạch Tiêu thẫn thờ ngồi trước giường bệnh của Dương Di Châu, cô là người cuối cùng rời khỏi đó. Lúc chuẩn bị đi, Bạch Tiêu đứng dậy, đắp lại chăn cho em bé.

Bạch Tiêu nhẹ nhàng kéo chăn lên, viền chăn trùm lên tận mũi bé gái. Cô đang định kéo chăn thấp xuống thì Dương Di Châu bỗng "oe oe" rúc vào chăn.

Trên ngực cô bé hiện lên dòng chữ: "Xin cô, hãy giúp con sớm lìa xa cõi đời này!".

Tay Bạch Tiêu run run, nhẹ nhàng kéo chăn lên.

Chiếc chăn trắng nhẹ nhàng phủ lên mũi và môi Dương Di Châu. Em bé nhỏ như vậy, lại bị thương khắp người, không thể cựa quậy được.

Cuối cùng, Bạch Tiêu nhìn Dương Di Châu một cái, lần đầu tiên cô thấy bé cười.

Rời khỏi phòng bệnh, Bạch Tiêu ngẩn người ngồi trên xe buýt.

Nửa tiếng sau, Thẻ đọc suy nghĩ viết tên Dương Di Châu bỗng hóa thành làn khói và biến mất.

Dương Di Châu chết rồi, chiếc chăn trùm lên mũi và miệng nên cô bé đã chết vì nghẹt thở.

Bạch Tiêu đã giết người.

Chuyện này chỉ có cô biết. Cũng chỉ có cô mới biết rằng: Dương Di Châu thà rằng sớm lìa bỏ cõi đời, còn hơn là sống một cuộc đời bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bất ngờ phát tài

Trên đường về, Bạch Tiêu ở trong trạng thái bất an. Cô không biết giúp bé gái đó chết đi như thế rốt cuộc có đúng không.

Trâu Bác nghĩ rằng Bạch Tiêu vẫn còn nghĩ đến số phận bi thảm của Dương Di Châu mà chán nản buồn bã, anh nghĩ rằng lúc này khó có cách nào để Bạch Tiêu vui lòng được.

Bởi thế, Trâu Bác liền giở tuyệt chiêu: "Bạch Tiêu, anh đưa em đi ăn hải sản nhé!".

Ăn uống là cách họ có được niềm vui một cách nhanh chóng nhất. Bạch Tiêu thích ăn hải sản, đặc biệt là những loại cá lạ. Cô ngờ rằng kiếp trước của mình chính là một chú mèo.

Họ xuống xe sớm hơn dự định rồi đi đến một nhà hàng hải sản trong thành phố.

Trâu Bác lấy ví ra, nhìn một lúc, nghĩ rằng đi rút thêm tiền cho chắc chắn.

Ai cũng nói rằng lúc buồn, con gái thường rất thích ăn, Trâu Bác thấy Bạch Tiêu đang tâm trạng như thế chắc sẽ ăn đến mức ví anh thành căn phòng trống mất.

Hai người đi đến một ngân hàng. Bạch Tiêu ngồi nghỉ ngơi trên chiếc ghế ở đại sảnh. Một mình Trâu Bác đi đến chỗ máy rút tiền tự động.

Bạch Tiêu đã đợi mười lăm phút, ngẩng đầu lên thì thấy Trâu Bác vẫn đứng trước cột ATM, cô nhớ là vừa rồi không có nhiều người đứng đợi ở đó.

Tại sao Trâu Bác rút tiền lâu thế?

Bạch Tiêu nghĩ: Có thể anh ấy đi rút mới biết trong thẻ còn ít, lai ngại mượn thẻ của Bạch Tiêu, cũng ngại nói với cô là mình hết tiền, nên gọi điện nhờ người khác chuyển ít tiền vào thẻ của anh ấy.

Nghĩ thế, Bạch Tiêu đứng lên, đi đến phía sau Trâu Bác, nhẹ nhàng nói: "Em hơi đau bụng, hay là hôm nay không ăn nữa, để hôm khác nhé!".

Câu nói giải vây dịu dàng này lại khiến Trâu Bác giật bắn mình, lập tức quay lại, sắc mặt trắng bệch.

Anh lúng túng: "À, à, không sao, em đi sang bên kia đợi anh nhé, anh xong ngay thôi".

Bach Tiêu gật đầu rồi quay lại đại sảnh.Lúc quay người đi, cô thấy máy ATM đưa ra một sấp tiền, chí ít cũng đến năm nghìn tệ, Trâu Bác rút ra rồi nhét vào ví.

Bạch Tiêu bỗng nghĩ: "Tại sao Trâu Bác không muốn cô đứng gần khi anh rút tiền, lẽ nào anh sợ cô nhìn thấy số tiền trong thẻ của anh hay mã thẻ hay sao?".

Bạch Tiêu biết điều quay người đi, tâm trạng chẳng vui vẻ gì.

Cô sa sầm mặt, cùng Trâu Bác đi vào quán hải sản. Trên đời này, người phi phàm có miệng lớn nhất chính là William Parry Murphy[1], vì không ai dám có ý kiến gì với định luật của ông.

[1] William Parry Murphy (1892 – 1987), là một bác sĩ người Mỹ, đá đoạt giải Nobel Sinh lý và Y khoa năm 1934 chung với George Minot và George Whipple cho công trình nghiên cứu của họ về bệnh thiếu máu cùng cách trị bệnh này.

Ví dụ như: Khi bạn gặp phải một công việc không hài lòng, nhất định sẽ liên tiếp gặp những truyện không vui khác.

Bạch Tiêu đã "giết" người, lại thấy bạn trai không muốn mình đứng gần khi anh rút tiền, sau đó cô muốn ăn một bữa hải sản thật ngon để giải tỏa, kết quả là ăn phải một sợi tóc.

Ai ăn cơm mà chưa từng gặp phải tóc chứ? Ăn món gì cũng lo lắng bất an, ăn phải tóc khi ăn cơm cũng giống như đi đường vấp ngã. Đó là điều rất bình thường…

Bạch Tiêu chau mày vân vê tóc, lại bị Trâu Bác ngăn lại.

Trâu Bác gọi nhân viên phục vụ đến.

Bạch Tiêu sợ phiền phức, không muốn gọi nhân viên phục vụ - ai có thể biết rằng người đó có cãi lại không chứ? Hơn nữa, cô cảm thấy hôm nay việc gì cũng không thuận lợi.

Những người dân lành thường sợ thấy phiền phức, vì thế người xấu mới càng ngày càng càn quấy.

Nhân viên phục vụ đến, đó là một cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi, sắc mặt nhợt nhạt, lại bôi lớp phấn mắt màu xanh, mái tóc bết được buộc sau gáy.

Nhân viên phục vụ có bộ lông mày rất nhạt, nghe nói người có lông mày quá nhạt thì tính khí đều không tốt.

"Có chuyện gì sao?", nhân viên phục vụ đi đến, nghiêng người hỏi.

Trâu Bác chỉ vào đĩa cá hấp trước mặt Bạch Tiêu, sợi tóc hiên ngang vừa to vừa dài vẫn hiên ngang nằm trong đó.

Cô nhân viên phục vụ nhìn sợi tóc, dửng dưng nói: "Tôi tưởng chuyện gì lớn chứ! Chỉ là một sợi tóc này thôi sao?", cô ta vừa nói vừa nhặt sợi tóc lên, lại còn lẩm bẩm: "Đúng là lắm chuyện".

Vẻ mặt cao ngạo ấy, giọng nói kiêu căng ấy khiến Bạch Tiêu rất tự ti: Thấy chưa, quả nhiên người khác coi đó là chuyện nhỏ mà. Bỗng một Bạch Tiêu rất hiểu biết lại cảm thấy vị khách như mình chẳng khác gì người thuộc chòm sao chuyên bới lông tìm vết.

Trâu Bác nắm lấy tay cô nhân viên đang nhặt sợi tóc lên, nói lớn: "Gọi quản lý của các cô đến đây".

Bạch Tiêu vội nói: "Thôi, bỏ qua đi".

Tính cách của người có lông mày nhạt lại rất mạnh mẽ. Cô phục vụ tức giận quát lớn: "Sao anh lại cầm tay tôi, anh muốn trêu ghẹo tôi sao?".

Những cô gái sớm lang bạt trong xã hội quả nhiên là rất mạnh mẽ.

Cô phục vụ đó quát to như thế khiến tất cả khách hàng trong quán lập tức đổ dồn ánh mắt về phía bàn của Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu cảm thấy vô cùng ngại ngùng, cảm giác bị những người xung quanh nhìn, thấy mình thật giống chú khỉ.

Cô nói nhỏ với Trâu Bác: "Thôi bỏ đi, thêm một chuyện chẳng bằng bớt đi một chuyện".

Trâu Bác từng hành động vì việc nghĩa, tính cách đương nhiên cũng nóng nảy và không dễ bỏ qua như thế. Vì anh tin rằng lúc nào cần hành động thì phải hành động.

Anh đã làm thế - một bàn tay vung ra.

Ba phút sau, một nhân viên bảo vệ đến. Cô nhân viên có đôi lông mày nhạt kéo tay anh bảo vệ, khóc lóc thảm thiết, nói rằng mình bị cầm tay, … Bộ dạng mờ ám và thẹn thùng đó khiến người khác không thể hoài nghi rằng họ có gian tình, mặc dù dáng vẻ anh bảo vệ an ủi cô ta rất đứng đắn.

Thời đai này, nhân viên nào cũng tìm cho mình một chỗ dựa. Các cô gái thật là chẳng còn lề lối gì, chẳng trách luôn có những cô gái không thích đi kiếm việc làm.

Anh bảo vệ với ý đồ anh hùng cứu mỹ nhân đã hằm hằm trừng mắt với Trâu Bác.

Trâu Bác rút ra tờ một nghìn tệ ra để lên trên bàn, nói để cô nhân viên đi cắt tóc.

Không khí có chút căng thẳng, anh bảo vệ vốn hừng hực khí thế cũng trở nên do dự.

Cuối cùng, nhân viên phục vụ ngậm nước mắt, nhổ một sợi tóc của mình, sau đó cho vào miệng. Cô ta uống một ngụm nước rồi phẫn nộ mắng Bạch Tiêu: "Cô đã hài lòng chưa?".

Phụ nữ sao cứ làm khổ những người phụ nữ khác như vậy? Khi một người phụ nữ phải chịu thiệt, họ luôn mau chóng tìm một người phụ nữ khác để trút giận. Bạch Tiêu bị câu hỏi đó làm cho lúng túng, sự việc này căn bản không phải ý của cô.

Bạch Tiêu ăn cơm trong tâm trạng chán chường và rất không vui khi ra khỏi quán.

Trâu Bác lại luôn đi cạnh cô quan tâm hỏi han: "Em không vui à? Người nào khiến em không vui thì anh sẽ khiến người đó cũng phải buồn bã".

Bạch Tiêu trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng tủi thân.

Trâu Bác của ngày hôm nay sao lại khác với Trâu Bác mà mình đã quen thế?

Sự việc nhỏ này có cần thiết bỏ tiền ra để sỉ nhục người khác không?

Trâu Bác khiến người khác cảm thấy rất xa lạ, dường như sau một đêm anh đã trở nên vừa nóng nảy vừa hung hăng.

Bạch Tiêu với trái tim ôn hòa, dần cảm thấy thế giới này không bình lặng như thế.

Sau khi ăn cơm với Trâu Bác, Bạch Tiêu muốn trở về trường, cô dừng lại một lúc.

Tâm trạng cô hết sức rối bời.

Cô đã giết một em bé chán sống, cô không biết giúp kết thúc cuộc đời buồn thảm ấy có phải là làm việc thiện hay không.

Bạch Tiêu tâm trạng rối như tơ vò, thế giới quan của cô đều như bị thay đổi.

Nhưng Trâu Bác dường như muốn biểu đạt tình yêu với Bạch Tiêu nên bỏ tiền ra để Bạch Tiêu trút giận, sau đó lại không tiếc tiền để mua niềm vui cho cô, rồi muốn đưa cô đi dạo phố.

Thực ra, tư duy của phái nam đôi khi rất thẳng thắn. Vì yêu bạn, anh ta sẽ nghĩ cách để bạn vui lòng, muốn đem tất cả những điều tốt đẹp đến cho bạn.

Nếu một anh chàng nói yêu bạn, hay tặng quà và tìm mọi cách để làm bạn vui lòng nhưng chưa từng đưa bạn đi chơi thì cũng đừng nên tin tưởng vào thành ý của anh ta. Anh ta chính là một tên lừa đảo, cho dù anh ta có viết cho bạn những bức thư tình – vì nam sinh có thể viết một vạn bức thư tình để chứng minh một chuyện: Anh ta là người yêu văn học và biết sáng tác văn thơ.

Trâu Bác đưa Bạch Tiêu đến một cửa hàng, Bạch Tiêu thử một bộ quần áo thể thao, rất trẻ trung nhưng mác giá lại là ba nghìn bảy trăm tám mươi tệ. Hiện này, sản phẩm kiểu này đều nhìn thấy ở mọi nơi, kiểu dáng trẻ trung, giá cả hợp lý, khiến bạn kinh ngộ sâu sắc rằng cuộc sống mãi mãi là một chuỗi mâu thuẫn: Khi có dáng thì không có tiền, khi có tiền thì lại không có dáng.

Lúc thử bộ đồ này, Bạch Tiêu mới nhìn thấy mắc giá treo trên đí, cô liền chau mày, đi ra ngượng ngùng đưa bộ quần áo đó cho nhân viên phục vụ có đôi mắt dữ tợn rồi kéo Trâu Bác đi.

"Sao thế, rất đẹp mà, chúng ta mua nhé?", Trâu Bác nói.

Bạch Tiêu kinh ngạc mở to mắt, nói: "Đắt quá, ba nghìn bảy trăm tám mươi tệ một bộ cơ. Trừ phi mặc nó chạy thể dục mà em có thể bay lên được thì mới mua. Em vẫn đang là sinh viên, tuyệt đối không dùng những đồ xa xỉ như thế này đâu".

Trâu Bác cười cười không nói.

Sau đó Bạch Tiêu đi vào nhà vệ sinh, lúc đi ra, Trâu Bác đã cầm một túi đồ trên tay, trong đó chính là bộ đồ cô vừa mới thử.

"Anh phát tài sao? Trúng được năm triệu tệ à?", Bạch Tiêu cảm thấy hổ thẹn, không dám nhận.

“Chắc chắn em chưa mua vé số bao giờ rồi. Bây giờ mặt sau của vé số dòng chữ năm mươi tệ đã thành quá khứ rồi, nó được thay thế bằng phần thưởng cực lớn với giá trị mười triệu tệ cơ”, Trâu Bác ấn ấn vào mũi Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu vừa bất an vừa kinh ngạc, nhận lấy bộ đồ gần bốn nghìn tệ cũng Trâu Bác dạo phố.

Sau đó, Tráu Bắc thể hiện hành vi chàng trai phát tài theo đuổi một cô gái. Anh ta mua một chiếc Iphone tặng Bạch Tiêu, lại mua một sợi dây chuyền rực rỡ, đeo lên chiếc cổ nhỏ nhắn của Bạch Tiêu, âm thầm truyền đạt câu nói: “Anh nhiều tiền lắm, là đi cướp đấy”.

Những thứ này đều bị Bạch Tiêu kiên quyết từ chối nhưng Trâu Bác cứ có cơ hội là lại mua ngay, quyết tâm tiêu tiền của anh rất lớn.

Bạch Tiêu có một trái tim ngây thơ, bị những thứ mật ngọt chết ruồi làm cho mơ màng. Yêu Trâu Bác lâu như thế mà chưa bao giờ nghe nói anh là người giàu có, thế mà tại sao bỗng chốc anh lại trở nên hào phóng như vậy?

Hôm nay đúng là một ngày kỳ quái.

Cô rất muốn dùng Thẻ đọc suy nghĩ để xem con người Trâu Bác thật giả thế nào nhưng lại không dám.

Bạch Tiêu phát hiện: Nếu muốn biết nội tâm của một người, nhất định phải rất mạnh mẽ, vì kết quả thường bất ngờ và đáng sợ hơn bạn tưởng tượng rất nhiều.

Phải thật sự dũng cảm mới dám nhìn thấu tất cả.

Trâu Bác đã kể n+1 câu chuyện cười mà Bạch Tiêu cũng chẳng muốn nhếch miệng cười. Điều này khiến Trâu Bác không vui: “Sao đã mua nhiều đồ cho em như thế mà em vẫn chẳng nở lấy một nụ cười? Em thật khó nuông chiều đấy”.

Bạch Tiêu muốn giải thích, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Thế giới này có rất nhiều cặp tình nhân vì tiền mà phiền não, cũng có rất nhiều đôi vì tiền mà chia tay. Bạch Tiêu hoàn toàn không hoài nghi, Trâu Bác đã phát tài, có lẽ thật sự anh đã trúng được mười triệu tệ, vì anh đã trở thành một người hoàn toàn khác.

Hôm sau, Trâu Bác lái chiếc BMW X5 đến ký túc xá Bạch Tiêu ở khiến cô hết sức kinh ngạc, nhưng không phải kinh ngạc vì vui mừng.

Thế giới này, ngày nào cũng phát sinh những chuyện phát tài kỳ lạ. Thực ra mỗi ngày đều có người nhận được quà tặng, như là Thẻ đọc suy nghĩ của một nhà khoa học, thậm chí là của người ngoài hành tinh, hoặc là một trò vui từ người khác.

Nhưng sau khi phát tài lại tiêu xài thỏa thích. Vì đa số những người không có năng lực và tố chất tâm lý cho việc sử dụng khoản tiền đó. Việc sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ cũng như vậy.

Trâu Bắc đưa Bạch Tiêu lên xe và lái xe đi vun vút, vẫn tốt mà, vận tốc mới chỉ 70km/h thôi.

Bạch Tiêu lại lẫn nữa kinh hãi. Người con trai ở bên cạnh khiến cô kinh ngạc. Sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà anh lại trở nên ngang tàng hống hách như vậy? Con người trên những bước đường đời đều có thể trở thành cọng cỏ. Chỉ cần giẫm hay đạp một cái sẽ trở nên vô dụng.

Vườn trường vẫn yên tĩnh như xưa. Mấy sinh viên đang trượt trên patanh năm nào như Na Tra giẫm lên đám mây ngũ sắc, vui vẻ chơi đùa trên con đường rợp mát, yên tĩnh.

“Thật đáng ghét, mấy người kia cứ trượt đi trượt lại làm cản đường mình. Thật muốn đạp ga đâm chết một đứa cho chúng sợ xanh mắt ra”, Trâu Bác lái xe mà không có lấy một chút nhẫn nại. An tỏ ra không nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của Bạch Tiêu.

Người với người sống rất bình đẳng, đất đai và sinh mệnh đều như thế, anh dựa vào đâu mà dám lái chiếc BMW này băng qua đó và không cho người khác vui vẻ chơi đùa chứ? Vậy mà còn nói sẽ đâm chết người ta.

Trong mắt Bạch Tiêu, chuyện này rất vô lý.

Bạch Tiêu cảm thấy trong một đêm, thế giới này hoàn toàn đã thay đổi. Thế giới của quá khứ sau một trận giông bão đã dần dần bị nhấn chìm, khi những đợt sóng được đẩy lùi, những thứ còn nổi trên mặt nước là một thành phố hoàn toàn khác.

Cô không biết cơn bão đó nổi lên khi nào, chỉ cảm thấy sau trận giông bão đó là cảm giác xa lạ, trước mắt chỉ là sự hoang tàn đổ nát.

Bạch Tiêu liền hét lên mấy tiếng dừng xe thì Trâu Bác mới chịu dừng. Cô tức giận mở cửa xe bước xuống chẳng thèm quay đầu lại.

Trâu Bác cảm thấy không thể hiểu nổi, anh cũng không biết cô gái của mình rốt cuộc là thế nào. Chẳng phải con gái đều thích khoe mẽ sao? Chẳng phải con gái đều thích những người con gái trong truyền thuyết sao? Cô gái rốt cuộc này quả thực đang làm bộ làm tịch đây mà.

Trâu Bác một mình lái xe dạo phố, cảm thấy buồn bực không tài nào tập trung được.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sự gặp bất ngờ của cô gái Lọ Lem

Khi Trâu Bác một mình đi hóng gió, đã xảy ra một chuyện.

Xe của Trâu Bác đâm phải một chiếc xe đạp. May mà không có ai ngồi trên đó. Chỉ có điều chiếc xe dựng ngay bên cạnh bồn hoa.

Theo tiếng "rầm", một cô gái bước nhanh đến, nhẹ nhàng, đẹp đẽ, làm xoay chuyển chiếc váy hoa đang mặc, trong tay cô vẫn đang cầm một chú bướm.

A, đúng rồi, cảnh này giống hệt như trong tưởng tượng của anh, anh đã xem được cảnh tượng vô cũng lãng mạn và đẹp đẽ ấy trong một vở kịch.

Trâu Bác tạm thời không hành động theo những thói xấu như gây chuyện rồi chạy trốn, bịt đầu mối, phẫn nộ giết người, anh nhảy xuống xe, mặt đối mặt với cô gái đó.

Khuôn mặt cô gái đó vẫn mang theo sự sợ hãi, cô mở to đôi mắt mơ mộng.

Cô gái đó tên là Quách Liên Hoa, cũng là một sinh viên trong trường, mười tám tuổi, trẻ trung, xinh đẹp, hồn nhiên trong sáng, không vướng chút bụi trần.

Quách Liên Hoa sợ hãi nhìn Trâu Bác, con bướm trong tay cô được thể bay đi, trải dài đôi cánh trong gió.

Cho dù chúng ta cảm thấy cảnh tượng này có nhiều chi tiết gải tạo như được bố trí sẵn, nhưng Trâu Bác vẫn cứ rung động trước cô gái xinh đẹp đáng thương nhu mỳ ấy.

Anh vội nói: "Anh sẽ bồi thường. À không, anh có thể bồi thường cho em mười chiếc xe như thế này, em đừng khóc nữa mà".

Quách Liên Hoa rất biết kiềm chế cảm xúc, cô để những giọt lệ vương lại bên khóe mắt, duy trì hiệu quả của việc nước mắt lưng tròng.

Mãi đến khi nghe Trâu Bác nói anh có thể bồi thường mười chiếc xe như thế, cô mới thay những giọt nước mắt bằng nụ cười, nói: "Lát nữa em còn phải đi dạy thêm nữa, không có xe đạp em đi kiểu gì?".Cuối cũng, đương nhiên là Trâu Bắc đưa cô đi.

Như thế, Trâu Bắc đã quen biết Quách Liên Hoa.

Có những lúc, anh cảm thấy cuộc sống có biết bao kỳ tích mà phải thốt lên rằng, cuộc sống đâu đâu cũng là duyên phận!

Nhưng, sau khi trải qua thế sự, anh biết rằng: Có rất nhiều kỳ tích và duyên phận đều do con người tạo ra. Trên thế giới này, rất nhiều người có quyết tâm, họ có thể xonpg pha vào muôn vại hiểm trở để làm được việc mình muốn, làm những việc mà họ cảm thấy cần làm. Quách Liên Hoa chính là một cô gái như thế.

Việc mà Quách Liên Hoa muốn thực hiện bằng được chính là lấy người giàu có.

Quách Liên Hoa từ khi lên mười tám tuổi đã quyết tâm thực hiện mơ ước tìm được người giàu sang làm chồng.

Đã quyết thì phải hành động sớm, đối với việc lấy chồng mà nói thì điều đó lại vô cũng quan trọng.

Mười tám tuổi, Quách Liên Hoa thi đỗ đại học. Những gian khổ học tập ở độ tuổi mười tám không hề phí công, cuối cùng sẽ được nghênh đón thời khắc huy hoàng khi được đề danh trên bảng vàng.

Nhưng, trước khi ánh sáng đến, luôn có bóng tối kéo dài trước lúc bình minh khiến người ta chán ghét.

Bóng tối mà Quách Liên Hoa muốn vượt qua chính là: Nghèo khó.

Quách Liên Hoa không có cha, chỉ có mẹ.

Cô nhi quả mẫu, thu thập cả năm cũng chẳng để ra được đồng nào, trong tình hình này còn phải đối diện với gần một vạn tệ học phí mỗi năm, họ đúng là hết đường xoay xở.

Lúc tuyệt vọng, Quách Liên Hoa đã nghĩ: Thôi vậy, không cần học tiếp nữa, chỉ cần vào Nam ra Bắc, kiếm việc làm thêm, chỉ cần mạnh mẽ hơn thì một năm sau, nếu không phải nhảy lầu thì sẽ kiếm được một khoản tiền, đủ để trang trải cuộc sống.

Khi đó, Quách Liên Hoa rất nghèo, cũng chẳng có chí hướng gì. Khi một người sống nghèo khổ trong thời gian dài, cuộc sống của cô ta sẽ vô vùng bi thương, mộng tưởng sẽ dần dần cắm sâu trong vũng bùn, không có bất cứ cơ hội nào để vươn lên.

Thực ra, nghèo không phải là nguồn gốc của sự đau khổ mà căn nguyên của sự đau khổ chính là nghèo khó hơn người khác.

Nếu Quách Liên Hoa sau khi tốt nghiệp phổ thông không thi lên đại học nữa thì có lẽ bây giờ cô ấy đang là công nhân, làm việc với những máy móc ồn ào, giao phó tuổi thanh xuân cho con đường kiếm đầy tiền đầy băng giá. Có thể đã giống như một chú thiên nga, trong những giây phút cuối cũng bay lượn trong gió, nhận ra cuộc đời ngắn ngủi và đầy đau khổ của mình.

Nhưng những bi kịch ấy đều không phải số phận của Quách Liên Hoa. Câu chuyện của cô là một phiên bản khác.

Bởi Quách Liên Hoa có một người mẹ tốt. Một người phụ nữ chấp nhận số phận sống một mình để thờ chồng.

Bà Quách biết rằng: Con gái nhất định sẽ đỗ đại học, bất luận là như thế nào cũng sẽ đỗ đại học. Chính sách của nhà nước bây giờ rất tốt, có khoản kinh phí hỗ trợ học tập và cả những tổ chức hỗ trợ, trên vô tuyến ngày nào cũng nói rằng không để cho những học sinh nghèo thất học. Bà Quách tin vào những lời nói trên vô tuyến, chúng tuyệt đối không phải giả dối.

Nhưng bà Quách không thể tìm sự hỗ trợ nào, phải tìm ai mới có thể giải quyết được vấn đề học tập của con gái đây?

Bà Quách lên trang Baidu tìm kiếm, cũng không có cơ hội lên Google.cn để tìm giải pháp chính xác. Bà cũng không tìm Hội Phụ nữ, bởi chuyện một người đỗ đại học đối với cơ quan hàng ngày phải xử lý trăm công nghìn việc mà nói thì là chuyện nhỏ.

Cuối cùng, bà đã tìm đến hiệu trưởng trường cấp ba của Quách Liên Hoa xin học bổng. Hằng năm, sau mỗi lần thi đại học, toàn tỉnh đều có một lần hỗ trợ học phí, nhờ mấy người bạn cùng lớp chứng nhận là có thể miễn học phí.

Nhưng muốn thông qua sự chứng nhận của người khác thì không phải chuyện dễ, vì ảnh và tên của người trợ giúp phải được đăng trên một trang báo phát hành toàn quốc, phải được dán ảnh trên bảng tuyên truyền ở cổng trường, tiến hành thông báo để mọi người kiểm tra xem gia đình đó có khó khăn không – có những gia đình thu nhập bạc triệu nhưng lại thích mượn nước mắt nói rằng "suốt đêm không ngủ", "đưa ra một quyết định khó khăn", có những người giàu có nhưng lại xin trợ cấp kinh tế.

Nhờ sự cố gắng của hiệu trưởng, sau khi điền vô số các bản kê khai, tên của Quách Liên Hoa cuối cùng cũng được may mắn xuất hiện trên trang báo với lượng phát hành một vạn tờ mỗi ngày. Trên trang báo viết: "Một triệu tiền trợ cấp giúp đỡ hàng trăm học sinh nghèo khó", trong đó còn viết: "Nếu ai nghi ngờ về danh sách này thì có thể gọi đến 7444444 để tiến hành xác minh lại".

Rất may, không ai nghi ngờ về sự nghèo khó của Quách Liên Hoa. Cô không chỉ được trợ cấp mà còn vì dung mạo xinh đẹp nên được mời tham gia Lễ Trợ cấp học sinh khó khăn mà tòa báo tổ chức.

Trong buổi lễ, cô nhận tấm bằng màu hồng có ghi số tiền trợ cấp là một vạn tệ, nghiêm trang đứng trên khán đài. Dưới khán đài, những ánh đèn lập lòe đến lóa mắt khiến Quách Liên Hoa muốn bỏ chạy nhưng lại không có cách nào rời khỏi đó.

Ảnh của Quách Liên Hoa xuất hiện trong cả tin tức địa phương trên báo chí và truyền hình. Cô dùng sự mỏng manh và cả sự tôn nghiêm không thể vứt bỏ của mình để làm trọn vẹn tấm lòng lương thiện của người khác, nhờ khuôn mặt xinh đẹp, non nớt của mình để giúp họ hoàn thành bài báo một cách thành công.

Cầm tờ báo trên tay, ai ai cũng vui mừng nói: "Cô gái này thật may mắn, xinh đẹp, học giỏi, nghèo khổ mà vẫn học tập tốt. Người mẹ đã nuôi dưỡng một người con gái như vậy quả là người có phúc".

Quách Liên Hoa đứng nghiêm trang, không nói nửa lời. Cô cảm thấy người mẹ đã nuôi dưỡng một người con gái như mình quả là cả đời xúi quẩy. Mắt cô ngấn nước, mọi người đều cho rằng vì cô cảm động.

Nhưng Quách Liên Hoa biết, đó không phải là giọt nước mắt cảm động. Rõ ràng là những gian khổ vô vàn tới tấp sẽ khiến con người ta không cám ơn cuộc sống.

Quách Liên Hoa cả đời cũng không quên cảnh tượng của ngày hè năm ấy: Mẹ kéo tay cô đi tìm thầy hiệu trưởng trường phổ thông hy vọng ông ta có thể nhờ vào chút quan hệ để giúp đỡ cô xin được trợ cấp.

Đó là một buổi chiều nắng đẹp. Trường học đã được nghỉ hè, trong vườn không một bóng người, tĩnh lặng im ắng, chỉ có tiếng chim hót không ngừng.

Quách Liên Hoa ngồi dưới bóng cây đợ ở sân thể dục, nhìn những tia nắng chiều qua kẽ lá, giống như một chùm nước mắt.

Rất lâu sau, mẹ cô mới từ phòng hiệu trưởng đi ra. Mặt bà vẫn ửng đỏ và tấm lấm những giọt mồ hôi, quần áo xộc xệch nhưng bà không hề biết điều đó, bà chỉ luống cuống kéo tay Quách Liên Hoa đi ra khỏi cổng trường.

Bà căng thẳng nói với Quách Liên Hoa: "Không sao rồi. Thầy hiệu trưởng đã đồng ý nhất định sẽ xét duyệt hồ sơ của con. Chúng ta nhất định sẽ xin được trợ cấp học phí."

Quách Liên Hoa ngẩng đầu, ánh nắng rọi vào mắt như chuỗi hạt trân châu rơi xuống, nhấn chìm sự trong sáng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thể Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đã quyết chí thì phải sớm hành động

Từ giây phút Quách Liên Hoa đứng trên bục trao trợ cấp học phí đó, cô đã thề rằng sẽ trở thành người giàu có.

Nhưng đối với một cô gái mười tám tuổi thì con đường làm giàu dường như quá ít. Họ thường chọn cách trực tiếp: Tìm người có tiền. Phụ nữ hai mươi tám tuổi, quá nhiều có suy nghĩ này. Phụ nữ hai mươi tám tuổi thì sẽ hiểu rõ, sau muôn vàn tai họa lấy chồng giàu thì suy nghĩ của họ sẽ để con cái của mình lớn lên thật giàu có.

Quách Liên Hoa không vui vẻ gì khi đến trường, bởi quan hệ của cô với bạn bè trong lớp không tốt.

Tất cả những người bạn trong lớp đều biết cô đã nhận trợ cấp học phí mới có thể đi học đại học. Họ nhìn cô bằng con mắt khác. Thực ra, những ánh mắt đó chẳng có gì khác biệt, nhưng nếu bạn khăng khăng cho rằng chúng có sự khác biệt thì điều đó sẽ được phóng đại lên rất nhiều.

Quách Liên Hoa cảm thấy những bạn cùng lớp khinh thường mình.Bản thân cô cũng không thích mình như thế.

Cô chán chiếc váy hoa cũ kỹ, làn da và cả sự quê mùa của mình. Mái tóc không có kẹp hoa đáng yêu, cũng không có màu hồng hay vàng kim lãng mạn, đứng trong đám các thiếu nữ xinh tươi với những sắc màu rực rỡ, trông cô rõ ràng rất quê mùa.

Nhưng bước chân vào cổng đại học chưa đầy một tuần. Một nam sinh mới quen Quách Liên Hoa đã nói với cô rằng: “Anh thấy em có một sắc đẹp như phù dung nổi trên mặt nước”.

Sau đó, có rất nhiều nam sinh đến tỏ tình với Quách Liên Hoa. Họ đều nói cô thuần khiết, nói thích cô, muốn cô trở thành bạn gái của họ.

Quách Liên Hoa không biết thuần khiết rốt cuộc là thứ gì, lẽ nào được ông Trời sinh ra có tố chất xinh đẹp, trắng ngần, không cần trang điểm chính là thuần khiết? Dường như những nam sinh đó đều có định nghĩa về từ “đẹp” như vậy?

Nhưng Quách Liên Hoa vẫn rất cảm ơn những nam sinh đã thích mình. Sau mỗi lần được họ bày tỏ tình cảm, Quách Liên Hoa như tìm được một nguồn sức lực mới, có thể đó chính là sự tự tin mà trong truyền thuyết vẫn nói, giống như hạt giống ngậm trong mình một sức lực vô biên, chắc chắn sẽ xuyên qua lớp đất tối tăm, mạnh mẽ đâm chồi, đơm hoa, cho toàn thế giới được chiêm ngưỡng nét yêu kiều và đẹp đẽ của nó.

Quách Liên Hoa được ông Trời phú cho tố chất cuốn hút cánh nam nhi.

Tố chất này là một loại hấp dẫn thiên bẩm.

Sức hấp dẫn này không phải nhờ vào trang điểm, không cần phong tình lơi lả, không cần gọi ong dụ bướm mà vẫn có được.

Là một sự mê hoặc tư nhiên, thấp thoáng. Chỉ có những người khác giới mới có thể cảm nhân được điều đó.

Cho dù Quách Liên Hoa không nói, không bày tỏ thái độ, không chủ động, không trang điểm, nhưng luôn có người đến bày tỏ tình cảm với cô, người trước vừa đi, người sau đã đến và nói với cô rằng: Cô có nhiều nét đẹp và họ thích cô.

Trên đời này có rất nhiều việc mà Quách Liên Hoa luôn nỗ lực nhưng kết quả chẳng ra sao.

Duy chỉ có chuyện tình yêu, cô chưa hề cố gắng nhưng lại luôn nhận được sự quan tâm.

Phát hiện ưu thế Trời phú cho mình thì phải tăng cường vận dụng, nó là phép màu giúp những người rất bình thường có thể vận dụng nhưng không hề cam chịu như chúng ta có thể sống sót trên đời này.

Quách Liên Hoa biết: Phép màu giúp mình thay đổi vận mệnh không phải là học cao, không phải là thi đỗ vào trường đại học tốt nhất, mà là tìm một người giàu có.

Vì thế, cô không chấp nhận lời tỏ tình của nam sinh nào, bởi vì họ không có nhiều tiền.

Trâu Bác lọt vào tầm mắt của Quách Liên Hoa đã một tuần rồi.

Căn nguyên ở việc anh ta là nam sinh đầu tiên của trường đại học này lái chiếc BMW đi dạo khắp mọi. Anh ta còn là một anh hùng hành động vì chính nghĩa nổi tiếng hiển hách trong trường. Cả trường đều bàn luận về Trâu Bác, nói anh ta là đại minh tinh.

Có phải anh hùng hay không, không quan trọng, quan trọng nhất là anh ta giàu có. Thời đại này, muốn được các nữ sinh ngưỡng mộ thì các anh chàng đều phải là người giàu có.

Sau khi theo dõi Trâu Bác, Quách Liên Hoa không giống như những nữ sinh khác, hay ngồi trên chiếc giường đơn ở ký túc, nhai bim bim, bàn luận sôi nổi: Nghe nói nhà Trâu Bác có mấy tỷ, nghe nói bạn gái của Trâu Bác là tiên trời Lưu Diệc Phi, nghe nói Trâu Bác là siêu nhân, tiếc là siêu nhân không

biết bay…

Quách Liên Hoa không có nhiều thời gian cho việc tốn nước bọt đó, cô nhanh chóng tìm hiểu rõ phạm vi hoạt động của Trâu Bác, rồi chọn cách lén bám theo sau, ôm cây đợi thỏ, đợi một lần gặp gỡ tình cờ.

Trước khi Trâu Bác đụng vào xe gặp gỡ, cô đã kiên trì đợi ở bên bồn hoa này suốt một tuần lễ, cô biết ngày nào Trâu Bác đưa Bạch Tiêu về ký túc xong cũng sẽ đi con đường này.

Còn chiếc xe đạp vô tội làm vật hy sinh đó, nói thực là Quách Liên Hoa cũng không biết nó là của ai. Cô cho rằng đó là ông Trời đã giúp mình. Kế hoạch của cô vốn là theo các vở kịch tình yêu Đài Loan, lao ra đâm vào xe để Trâu Bác rủ lòng thương. Nhưng suy nghĩ đến hơn bảy mươi lần mà vẫn thấy sợ, cuối cùng Quách Liên Hoa đã vứt bỏ suy nghĩ này mà thay đổi kế sách là ngày nào cũng ở bên đường mà Trâu Bác sẽ đi qua, đóng vai một cô gái đứng bên đường bắt bướm thật ngây thơ.

Công phu không phụ người nỗ lực.

Sau khi cãi nhau với Bạch Tiêu, Trâu Bác không để tâm lái xe, anh đâm phải chiếc xe bên đường, giúp Quách Liên Hoa hoàn thành âm mưu "tình cờ gặp gỡ" một cách hoàn mỹ.

Đương nhiên Trâu Bác không biết Quách Liên Hoa để quen biết được anh mà đã phải hao tổn bao nhiêu tâm sức.

Điều gì anh cũng không biết. Anh chỉ cảm thấy cô gái trước mặt mình thật xinh đẹp và đáng thương. Anh không biết Quách Liên Hoa đang theo đuổi mình.

Chúng ta thường hay phóng đại độ khó của việc theo đuổi. Nhưng bạn có tin không? Con gái theo đuổi con trai thì chỉ có hai vấn đề khó khăn cần khắc phục. Một là khuôn mặt, hai là nước da.

Nếu một nữ sinh đã có khuôn mặt đẹp lại không biết xấu hổ thì cô ta thành công đến chín mươi phần trăm khi theo đuổi cánh nam sinh.

Quá trình theo đuổi được chia làm ba giai đoạn:

1.Tạo một cuộc gặp gỡ hoàn mỹ, tạo một điểm nhấn quan trọng nhất

2.Tìm cơ hội đánh vào điểm yếu, chạm vào suy nghĩ của anh ta, để anh ta hy vọng nhưng không thực hiện được hy vọng đó.

3.Tạo cơ hội để mình "bị chiếm hữu".

Ngày thứ hai Quách Liên Hoa quen Trâu Bác, cô đã gửi cho anh một tin nhắn: "Máy tính của em hỏng rồi, anh có thể sửa giúp em được không?", câu nói này chính là lời vàng ngọc khi các nữ sinh quyến rũ nam sinh.

Đã chọn nam sinh có được cơ hội tỏ vẻ anh hùng, thỏa mãn lòng hư vinh của họ, lại tạo cho hai người có cơ hội gần gũi, ngộ nhỡ đối phương không có ý đó thì bản thân cũng có đường rút lui.

Hơn nữa, việc sửa máy tính chỉ cần đối phương không phải nam sinh hệ XX (những nữ sinh có thể dựa vào kinh nghiệm của mình để điền vào chỗ trống) … thường thì họ sẽ đều vui mừng đồng ý.

Trâu Bác với khí phách anh hùng mãnh liệt không biết kế hoạch của mỹ nhân, anh đi đến nơi mà Quách Liên Hoa hẹn.

Vừa vào phòng ký túc của Quách Liên Hoa, Trâu Bá phát hiện những người khác đều không có ở trong phòng, chỉ có mình cô đang chán nản ngồi trên giường.

"Máy tính của em đâu?", Trâu Bác thấy trên bàn của Quách Liên Hoa không có máy tính liền hỏi.

Quách Liên Hoa chỉ vào chiếc bàn ở lối ra vào, trên đó có chiếc máy để bàn, màu hồng phấn rất đẹp.

"Em không có máy tính, nhưng em làm hỏng máy tính người khác, giờ em rất sợ lúc về bạn ấy sẽ mắng em. Hôm thứ Sáu, em nói với bạn ấy là muốn mượn máy tính để tìm tài liệu, nhưng không ngờ bạn ấy đổi mật khẩu. Em lén vào bằng mật khẩu cũ thế là máy tính treo luôn", Quách Liên Hoa nói với vẻ vô cùng đáng thương.

Trâu Bắc tuy là nam sinh nhưng cũng hiểu được tâm tư nữ sinh đó. Chẳng qua là cô gái ấy không muốn cho Quách Liên Hoa mượn máy tính nên đã giở chút thủ đoạn. Ngay lập tức, trong suy nghĩ của Trâu Bác, Quách Liên Hoa giống như chú cừu non bị thương, yếu đuối, bần hàn, bị người khác lăng nhục, khiến Trâu Bác rừng rực tấm lòng muốn bảo vệ cô.

Trâu Bác sửa xong máy tính rất nhanh. Quách Liên Hoa ngồi sau anh, cô dùng nước hoa, tuy là loại nước hoa rẻ tiền nhưng hầu như nam sinh rất khó phận biệt được giá cả của những loại nước hoa. Trâu Bác chỉ cảm thấy phía sau lưng mình phảng phất hương thơm, đó là mùi rất riêng của con gái, thoang thoảng, ngọt ngào, khiến anh thổn thức.

"Ở đây, trước kia còn có QQ bản 2011, nhưng dùng cứ trục trặc suốt", Quách Liên Hoa khom lưng sán đến chỉ vào màn hình mà nói. Trâu Bác khắp người run run, chỉ cảm thấy phía sau mình thật mềm mại, thơm ngát, bản thân dường như cũng chạm phải một luồn điện cao áp, tất cả các tế bào đều bị

kích động run lên cầm cập, chộn rồn nhức nhối.

Còn Quách Liên Hoa lại dường như không hề quan sát: Đôi gò bồng đảo của cô đã chạm phải lưng Trâu Bác.

Cứ như thế, Quách Liên Hoa ba lần bốn lượt khom người xuống phía trước, chỉ vào màn hình rồi nói, ngực nhiều lần chạm vào lưng Trâu Bác mà cô cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Mấy lần trêu ghẹo như thế, nhiệt huyết tình yêu ở độ tuổi thiếu niên của Trâu Bách căng tràn, đầu óc không còn suy nghĩ được gì, anh quay người lại, ôm lấy Quách Liên Hoa.

Nếu bạn cho rằng Quách Liên Hoa khi đó lập tức lửng lơ con cá vàng với Trâu Bắc thì bạn đã hoàn toàn sai lầm. Bởi Quách Liên Hoa không phải cô gái xinh đẹp nhưng ngu xuẩn, có hành vi phóng khoáng.

Trâu Bác vừa kéo Quách Liên Hoa lại, cô lập tức sợ hãi, phẫn nộ, thẹn thùng đẩy Trâu Bác ra.

"Anh làm gì thế?", Quách Liên Hoa lập tức đi đến bên cửa, tỏ ra là một người con gái trong sáng, mạnh mẽ, nhưng ánh mắt đáng thương của cô lại như một chú cừu non vừa bị bạo hành.

Trâu Bác kinh ngạc trước sự phản ứng của Quách Liên Hoa, nhưng anh đã phân tích đáp án: Hóa ra cô ấy không quyến rũ mình, hóa ra cô ấy không cố ý, hóa ra mình quá kích động, quá cầm thú rồi.

"Xin lỗi, anh không cố ý. Anh, anh…", Trâu Bác vội giải thích, nhưng anh vẫn còn thiếu kinh nghiệm của những tên lưu manh, nhất thời không thể nghĩ ra có gì để giải thích cho sự kích động tâm lý vừa rồi của mình.

Khi Trâu Bác tỏ vẻ mặt lúng túng, Quách Liên Hoa nở một nụ cười vừa miễn cưỡng vừa e thẹn, cô rụt rè nhìn Trâu Bắc, im lặng không nói. Khi Trâu Bác nhìn biểu hiện đó thì cho rằng cô ấy đã bỏ qua cho mình, trong lòng mới nguôi ngoai đi nhiều.

Sau khi Trâu Bắc đi từ phòng ký túc của Quách Liên Hoa ra, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ đan xen.

Anh vừa có sự cảm thông, lại vừa có dục vọng, đồng thời còn có một chút kính nể và yêu thích đối với người con gái xinh đẹp này. Cô ấy bỗng trở thành một chiếc cây cắm sâu vào trong lòng anh, mau chóng lớn lên, nở ra những cánh hoa đung đưa, thỉnh thoảng xuất hiện trong ý nghĩ, tung tăng nhảy múa khiến anh rạo rực.

Bạn đang đọc truyện *Thể Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bị chiếm hữu

"Mấy hôm nay anh có điều gì đó rất lạ, hình như luôn suy nghĩ viển vông đi đâu đó" Những tâm tư thường ngày của Trâu Bác không có gì lọt khỏi mắt Bạch Tiêu.

Trâu Bác nhìn Bạch Tiêu với bộ ngực phẳng lì như sân bay, tỏ ra lạnh nhạt và chẳng hứng thú gì, trong lòng có một nỗi bực bội mà không thể nói ra. Tất cả sự trong sáng, nhã nhặn, lương thiện vốn có của Bạch Tiêu bây giờ đều trở thành nhạt nhẽo, vô vị, hoàn toàn không làm cho anh rung động như luồng điện cao áp chạy ngang qua giống như Quách Liên Hoa.

Bản năng giống đực chính là tính động vật rõ ràng quá mức.

"Không, là do em nghĩ nhiều thôi", Trâu Bác chậm rãi giải thích cho Bạch Tiêu.

"Em có chuyện muốn hỏi anh, có phải thật sự là anh trúng xổ số không? Anh biết không, mấy tháng nay anh và em đã tiêu hết hơn năm mươi vạn tệ rồi", Bạch Tiêu thực sự không thể giấu nỗi hoài nghi trong lòng được nữa, cô lấy hết dũng khí hỏi Trâu Bác xem có thật sự là anh được ông trời ban cho giàu có bất ngờ không.

"Em chỉ cần tiêu tiền là được rồi, hỏi nhiều như vậy để làm gì?", khi tâm tư người đàn ông không gửi gắm về nơi người phụ nữ thì những câu mà anh trả lời cô sẽ luôn mất kiên nhẫn.

"Thế khoản tiền đó từ đâu mà đến? Có phải anh đã làm chuyện gì đó phi pháp không?", Bạch Tiêu quyết hỏi cho rõ chân tướng.

"Sao em phiền phức thế? Có phải em muốn bới móc anh không? Số tiền này không thể là tiền anh kiếm được một cách quang minh chính đại sao?", Trâu Bác cảm thấy năng lực kiếm tiền của mình bị hoài nghi, lòng tự tôn của đấng nam nhi bị giẫm đạp.

Bạch Tiêu cũng cảm thấy không thể thuyết phục được Trâu Bác.

Bởi thế, cô quay người bước đi. Lòng cô lo lắng không yên, luôn cảm thấy từ hôm đi bệnh viện thăm Dương Di Châu, Trâu Bác đã hoàn toàn thay đổi.

Trâu Bắc nhìn bóng lưng cô rời xa, phấn khởi còn hơn sự khó chịu – anh cảm thấy mình đã có đủ lí do để đi tìm Quách Liên Hoa, gặp cô ấy rồi kể lể "tâm trạng anh rất buồn phiền".

Tất cả phái nam chẳng phải đều thích mượn cớ để tìm phái nữ giãi bày tâm sự hay sao?

Trâu Bác lái xe đến ký túc của Quách Liên Hoa.

"Mấy hôm nay em thế nào? Thế hôm nay anh…", Trâu Bác không có nhiều kinh nghiệm tình trường, anh cảm thấy dùng những lời nói "áy náy" để mở đầu có thể giành được sự lượng thứ của Quách Liên Hoa.

"Tốt rồi, em đã quên rồi", thái độ của Quách Liên Hoa xem ra rất lạnh nhạt. Nhưng cô lại không quay người rời đi ngay, mà ngồi bên Trâu Bác, không ngừng vuốt mái tóc mới gội xong của mình, hương thơm dịu mát đó khiến trái tim Trâu Bác loạn nhịp.

Quách Liên Hoa mười tám tuổi, tuổi tuy nhỏ nhưng kiến thức và nhãn lực lại không hề nhỏ, cô hiểu sâu sắc rằng "lời nói muốn từ chối nhưng vẫn tỏ ra hào hứng, còn hành vi thì quyến rũ một cách vô tội", đó là kết tinh trong những sách quý.

"Chúng ta đi ra ngoài một chút nhé.Giờ tâm trạng anh đang rất buồn chán", Trâu Bác đưa ra lời mời.

"Tùy anh", Quách Liên Hoa vẫn không ngừng tỏ thái độ lững lờ.

Hai người xuống lầu, Trâu Bác đang định đến mở cửa xe thì Quách Liên Hoa nói: "Chẳng phải là đi bộ sao? Lái xe làm gì? Xì, khoe khoang…"

Trâu Bác lúng túng cười cười nhưng trong lòng rất vui.

Từ khi anh lái chiếc BMW đến nay, có rất nhiều nữ sinh mượn cớ để được ngồi xe cùng anh, bất kể lý do nào cũng có. "Tiện đường cho em đi một đoạn" là lý do phổ biến mà lại chẳng thừa lời, còn có người lấy lý do "Em đang làm luận văn về những chiếc xe có những thương hiệu khác nhau tạo cho người lái có nhịp tim khác nhau", muốn học trưởng nể tình giúp đỡ công việc thực nghiệm.

Thực ra Quách Liên Hoa là người thứ hai không muốn ngồi xe của Trâu Bác, người thứ nhất là Bạch Tiêu. Nhưng trong lòng Trâu Bác, Bạch Tiêu có rất nhiều chuyện khiến anh bắt đầu không nhớ nổi, còn từng cử chỉ, lời nói của Quách Liên Hoa anh đều lưu giữ trong lòng.

Hai người đi men theo bờ hồ của trường, trời dần dần chuyển tối.

"Chúng ta về nhà chứ? Trời sắp mưa rồi", Trâu Bác quan tâm hỏi.

"Em thích mưa", Quách Liên Hoa nói với khuôn mặt tỏ vẻ lãng mạn.

Bỗng nhiên, Trâu Bác cảm thấy cô gái này thật lãng mạn đáng yêu. Những cô gái sáng suốt xin đừng nôn ọe – khi đàn ông thích một người phụ nữ trong mắt anh ta, rất nhiều chuyện ngu ngốc mà cô ra làm đều có một ma lực đặc biệt.

Mưa ập đến rất nhanh. Trời mùa hạ mưa như trút nước, đến rất nhanh và rất dữ dội, Quách Liên Hoa bước mấy bước, đôi tay nhỏ che lên mái đầu, kết quả ướt hết cả người.

Toàn thân ướt sũng, những đường cong trên cơ thể lộ rõ.

Với tư cách là những nữ sinh khắt khe với mọi người hoặc nói chuyện theo lý trí, đương nhiên chúng ta hoàn toàn có lý do để nghi ngờ rằng Quách Liên Hoa đã xem không ít những tác phẩm có cảnh tượng say đắm đam mê như kịch tình yêu… nghiên cứu kỹ các cơ hội và hành động của nhân vật chính.

Nhưng là một nam sinh tràn đầy sức lực có bản năng lấn át đại não, Trâu Bác tuyệt đối sẽ không cho rằng tất cả những việc này đều do Quách Liên Hoa vạch ra. Anh chỉ có hai suy nghĩ:

Cơ thể của Quách Liên Hoa rất quyến rũ.

Đây hoàn toàn là cơ hội Trời cho. Nếu mình không nắm lấy cơ hội trong cơn mưa này thì sẽ phí của Trời.

Quách Liên Hoa hai tay ôm chéo lấy nhau, đứng run rẩy trong mưa, giống như một người trong tiểu thuyết võ hiệp bị trúng kịch độc.

Trâu Bác không do dự nữa, anh cảm thấy nếu mình còn do dự thì chẳng đáng bậc nam nhi.

Trâu Bác bước lên phía trước, ôm Quách Liên Hoa thật chặt…

Lần này Quách Liên Hoa không cự tuyệt. Cô run rẩy trong vòng tay anh, run đến mức khiến cho trái tim Trâu Bác cũng phải đau nhói và cảm thấy vô cùng thương yêu.

Củi khô gặp lửa lớn cháy bừng bừng, chuyện đó trong nhân gian nhiều vô kể…

Thế giới của tình yêu, có lúc giống như người uống nước tự biết ấm lạnh, nhưng nhiều khi kẻ đắm mình trong chuyện đó lại kẻ say đắm người thờ ơ.

Những mánh khóe nhỏ này của Quách Liên Hoa, dưới con mắt của những ngời ngoài như chúng ta lại thực ra quá ngu ngốc và chẳng có gì là giỏi giang.

Nhưng đối với những anh chàng thích anh ta mà nói, đó chính là một vai diễn hoàn mỹ. Sự ngây thơ, dịu dàng, trong sáng, lãng mạn, quyến rũ mà cô ta đưa vào vở kịch của mình đều là bộ mặt vốn có của cô ta, không phải cô ra cố tỏ ra như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Không có Thẻ đọc suy nghĩ, tình yêu vẫn khiến con người ta thấy thật thất vọng

Hôm đó, sau khi hai người xong việc, Quách Liên Hoa nói với Trâu Bác: "Sau này chúng ta có nên gặp nhau không? Nếu bạn gái của anh biết được thì sẽ không tốt cho anh".

Câu này là sự ứng đối cần thiết sau lần đầu tiên phát sinh quan hệ "tay ba".

Các cô gái đều không biết đến sự ác độc và nham hiểm trong đó.

Các chàng trai thì mãi không biết rằng những câu nói: "Sau này chúng ta có nên gặp nhau không? Nếu bạn gái của anh biết được thì sẽ không tốt cho anh" là trong lòng cô ta hận đến mức chua xót, hận vì không thể giết chết người phụ nữ cùng hưởng thụ người đàn ông đó với mình.

Nhưng tám chữ "quan tâm, độ lượng, tâm tình, đau khổ" mới là sự cảm nhận thực sự khi Trâu Bác nghe câu nói này.

"Anh sẽ cho em một lời hứa", Trâu Bác mặc xong quần áo và nói.

Trâu Bác và Bạch Tiêu khi bắt đầu không theo con đường này. Bạch Tiêu giống như tên của cô, như một tờ giấy trắng, không thể viết lên trên đó những chữ về tình dục. Bởi thế, Bạch Tiêu càng không biết sức mạnh cụ thể của hai chữ này trong tình cảm. Nghe nói, nếu người con trai không phát sinh quan hệ với người con gái thì mãi mãi không biết được tình yêu của người con gái ấy.

Trâu Bác cũng không ngoại lệ.

Anh cảm thấy biểu hiện của Quách Liên Hoa rất tốt, còn biết cô ấy vẫn còn trinh, nhưng điều anh không biết là khoa học bây giờ rất phát triển. Nói khoa học lấy con người làm nền tảng, nghĩa là khoa học giúp bạn trở về người phụ nữ với trạng thái nguyên bản nhất, mỗi lần phẫu thuật là có thể giúp cô gái lấy lại được "trinh tiết" của mình.

Nói chung thì Trâu Bác quá thật thà, Bạch Tiêu cũng quá chân thật. Họ chất phác giống như lứa tuổi mười tám. Vì thế độ tuổi mười tám của Quách Liên Hoa rõ ràng là tràn ngập những mưu toan mà ta không thể lường trước được.

Môi trường như nhau, tuổi tác ngang nhau thế mà sự khác biệt giữa người với người lại vô cùng lớn. Có lẽ, lúc này, bên bạn nên có những người cũng tuổi khác xa bạn mà bạn không thể tưởng tượng nổi. Bạn không biết rõ họ, nhưng họ thực sự đang tồn tại.

Chúng ta bó chặt trái tim mình để cầu mong có được sự bình yên, đẹp đẽ, nhỏ bé từ thế giới của chúng ta. Vì chúng ta sợ hãi, chán ghét thế giới với muôn vàn phức tạp và vô cùng xấu xí ấy.

Rất nhanh sau đó, Bạch Tiêu và Trâu Bác đã chia tay.

Trâu Bác là một chàng trai thật thà, chia tay Bạch Tiêu, anh cũng không giở mánh khóe nào mà nói thẳng với cô rằng anh đã làm một việc có lỗi.

May mà anh không sử sụng phương pháp chia tay dùng tin nhắn để diễn giải về sự thiếu dũng khí và không có đạo đức của mình.

Anh còn có dũng khí để đứng trước mặt Bạch Tiêu. Nói một câu: "Chúng ra chia tay đi, sau này sẽ không liên lạc nữa".

"Vì sao?"

"Vì anh đã có người khác." Trâu Bác nói xong, không dám nhìn Bạch Tiêu nữa.

Bạch Tiêu ngẩng đầu nhìn Trâu Bác, nước mắt lặng lẽ tuân rơi. Cô không nói câu nào, chỉ âm thầm bước đi như thế.

Trâu Bác không nhìn thấy Bạch Tiêu rơi lệ. Anh nghĩ: Có lẽ cô ấy không buồn, cô ấy nhìn mọi thứ luôn bằng con mắt nhạt nhẽo, tình cảm cũng không nồng nhiệt, buồn vui cũng sớm qua.

Bạch Tiêu sao có thể không đau buồn chứ? Tuy tình yêu của cô không kinh thiên động địa, tình yêu của cô đối với Trâu Bác là nhạt nhẽo, trong sáng, có một chút mù quáng nhưng lại chân thành.

Bạch Tiêu không cầm được nước mắt, giả bộ mỉm cười rồi quay người bước đi.

Cô không hề dùng Thẻ đọc suy nghĩ đối với Trâu Bác bởi sợ thất vọng, nhưng chàng trai này vẫn khiến cô thất vọng.

Hóa ra, bất luận là có nhìn rõ suy nghĩ của đối phương hay không thì rốt cuộc tình yêu vẫn khiến người ta thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tất cả hạnh phúc đều là giả tạo

Cuộc sống của Quách Liên Hoa bắt đầu sang trang mới.

Trước khi Trâu Bác, cuộc sống hàng ngày của cô chủ yếu là: Phải tiết kiệm như thế nào thì mới có thể sống qua ngày hôm nay.

Một điều khá phù hợp với điều đó là, trước đây ngày nào Quách Liên Hoa cũng vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào để quyến rũ Trâu Bác, bây giờ điều mà cô lao tâm khổ tứ là làm thế nào để những cô gái khác không quyến rũ Trâu Bác.

Bình tĩnh mà luận giải thì Trâu Bác thật sự không phải là chàng trai có suy nghĩ chín chắn.

Nhưng anh ta rất có vận may, không hiểu sao mà danh lợi song toàn, còn bỗng dưng phát tài đến mức không biết nó từ đâu mà đến.

Một người bạn trai như thế, vừa có tiền, lại không vướng mắc quá nhiều vào chuyện tình ái, vừa có thể lực cường tráng, là một điều khá nguy hiểm.

Quách Liên Hoa đương nhiên hiểu đạo lý này. Cô hận vì một ngày không thể nhìn thấy Trâu Bác cả hai mươi tư tiếng, viết lên người Trâu Bác dòng chữ lớn, sáng lấp lánh: Đây là người yêu của Quách Liên Hoa, tất cả các cô gái đều phải tự giác đảm bảo cự ly một trăm mét, ai vi phạm sẽ bị giết không tha.

Bước đầu tiên, Quách Liên Hoa bảo vệ tình yêu, là cùng Trâu Bác thuê một căn phòng để sống chung.

Như thế, một là có thể tăng thêm thời gian bên nhau, giữ chặt Trâu Bác.

Hai là, có thể cắt đứt những mối quan hệ của Trâu Bác với những cô gái khác.

Ba là, có thể tăng cường vun đắp tình yêu một cách nhanh chóng.

Quách Liên Hoa than phiền với Trâu Bác một cách dịu dàng: "Cơm ở nhà ăn khó ăn lắm, ở hành lang còn có chuột chạy qua, dọa chết người ta mất, trong ký túc rất ồn, ngay cả điều hòa cũng không có".

Sau mấy lần oán trách như thế, Trâu Bác liền chủ động đề xuất: "Hay là đi ra ngoài ở nhé, môi trường sẽ khá hơn một chút, hơn nữa hai chúng ta ở chung cũng tiện hơn".

"Sao anh lại suy nghĩ nhiều thế? Ở bên ngoài, anh không thể gần gũi bạn bè nhiều được", Quách Liên Hoa hờn dỗi lắc lắc cánh tay của Trâu Bác, trách anh nói thế mà không biết ngại. Cô không hề cảm thấy giả bộ ngây thơ như thế có gì đáng xấu hổ cả. Chuyện giả vờ ngây thơ giống như phèn chua bị vứt vào trong nước bẩn, lâu ngày sẽ quên mất hình dáng vẩn đục ban đầu của mình.

Khi giả bộ trở thành một thói quen, cô không cảm thấy hành động đó của mình là đang diễn kịch. Đời người đâu đâu cũng có sân khấu, thế giới rộng lớn đều là bối cảnh.

Ngày hôm sau, Trâu Bác đưa Quách Liên Hoa đến một nhà trọ mới, đầy đủ tiện nghi, nền nhà sáng láng, cửa sổ sạch sẽ, trên bậu cửa có chậu mã đề tươi tốt, gió thổi hiu hiu, trong căn phòng toàn là dư vị của niềm vui.

Quách Liên Hoa nhớ đến căn phòng của mẹ con cô, ngày mưa thì dột, ẩm thấp, ngày nắng thì bụi bặm, mãi mãi không nhìn thấy ánh sáng.

Sau đó, bỗng nhiên cô bật khóc.

Trâu Bác kéo cô lại, nói: “Anh sẽ đối xử với em thật tốt”.

“Cảm ơn anh.”

Giây phút đó, họ đều nói thật lòng.

Nhưng hạnh phúc vốn là sự giả tạo trong phút chốc. Có một cơn sóng lớn đang chờ đón họ.

Vì cuốn sách cuộc đời này, bạn ngỡ là sẽ có một kết cục, nhưng thực ra mỗi cảnh ngộ là một chương độc lập, kết cục sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Tuần thứ hai sống chung, Trâu Bác lại trở thành một nhân vật trong tin tức thành phố - anh ta bị cảnh sát bắt.

Vì hai tháng trước, trong thẻ ngân hàng có hai nghìn tệ của Trâu Bác bỗng nhiên trở thành hai mươi triệu tệ.

Câu chuyện thần kỳ như thế không phải do của người ngoài hành tinh tạo nên, mà là một sai sót của hệ thống ngân hàng.

Trâu Bắc không khách khí, gần như không có biểu hiện gì, dửng dưng coi hai mươi triệu tệ đó là của mình.

Trước sự cám dỗ của đồng tiền, lý trí của nhiều người sẽ tự động tan vỡ.

Bởi thế, anh bỗng dưng giàu có, mua chiếc BMW, thay đổi từ đầu đến chân, tiện thể cũng thay luôn bạn gái.

Lần đầy tiên Trâu Bác cảm nhận được ma lực của đồng tiền, hai tháng này anh cảm giác mình vô cùng cao quý, anh đều nhìn những người bạn học bằng ánh mắt của nhân vật tiếng tăm nhìn xuống chúng sinh.

Sức mạnh của đồng tiền, sự tôn trọng của người khác, sự ái mộ của các cô gái, tất cả bỗng đổ ập xuống Trâu Bác.Anh đã vô cùng hạnh phúc.

Nhưng trong lòng anh cũng cảm thấy vô cùng trống rỗng. Trâu Bác không nói cho bất kỳ ai về nguồn gốc của khoản tiền khổng lồ đó.

Hai tháng nay, anh đã kinh ngạc, vui sướng và sợ hãi biết chừng nào. Anh vô cùng kinh ngạc với số tiền dễ dàng “có được” bao nhiêu thì cũng sợ dễ dàng “mất đi” bấy nhiêu.

Trâu Bác nằm mơ thấy mình bị cảnh sát bắt, mơ thấy tiền biến thành đống giấy vụn nhấn chìm anh, mơ thấy những ánh mắt ngưỡng mộ đều trở thành ánh sáng như ngọn đuốc xông thẳng vào anh…

Thực ra, từ khi sau một đêm trở nên giàu có, không ngày nào Trâu Bác ngủ yên giấc. Quầng mắt thâm đen là kết quả, là cái giá phải trả của việc mất ngủ triền miên.

Nhưng những gì cần đến cuối cùng cũng đến.

Hôm đó, Trâu Bác vẫn lên lớp, sau một đêm bỗng trở thành người giàu có nhưng anh vẫn không quên việc phải đến trường, thật đáng quý.

Sau khi cảnh sát ập vào phòng học, mọi ánh nhìn đều hướng về phía anh.

Lúc đó, Trâu Bác giống như một chú chó bị giết mổ giữa chợ, trong ánh mắt có sự tuyệt vọng.

Tuyệt vọng đến tận cùng đáy lòng là một loại yên tĩnh và trong suốt như kính trên mặt hồ. Giống như âm lớn tiếng ít, hình như lớn là lại vô hình. Vạn vật trên thế gian đều như thế.

Sầm tối hôm Trâu Bắc bị cảnh sát bắt đi, Quách Liên Hoa lái chiếc Mini Cooper về tổ ấm của cô và Trâu Bác, nhưng đức lang quân lại không về nhà.

Quách Liên Hoa lập tức rơi vào trạng thái cảnh giác – anh hẹn hò với cô gái khác sao? Lại qua lại với Bạch Tiêu sao?

Một người phụ nữ cướp chồng hoặc người yêu của người khác sẽ luôn thấy những người phụ nữ trên khắp thế giới đều có thể cướp người đàn ông đó bất cứ lúc nào. Đây là thuộc tính quyết định mảnh đất sinh trưởng của những mối tình tay ba. Những người phụ nữ ấy luôn luôn thiếu niềm tin vững chắc vào người đàn ông đó.

Những điều mà Quách Liên Hoa nghĩ đều là có thể Trâu Bác đã phát sinh chuyện gì đó bất ngờ với những cô gái khác nhưng cô lại không ngờ đến những tình huống ngoài ý muốn.

Trong mắt Quách Liên Hoa, Trâu Bác chính là một chàng trai không có sinh mệnh, anh ta chỉ là một vật báu, giống như một bàn tay biến đá thành vàng, là cây bút thần Mã Lương hoặc là Thần đèn Aladin, có thể thực hiện mọi ước nguyện của cô.

Quách Liên Hoa ngĩ nên chất vất Trâu Bác ra sao, phải làm thế nào để vừa gợi ra trách nhiệm của Trâu Bác vừa không khiến anh quá phản cảm.

Những người như thế đều dày dạn kinh nghiệm, nói đi nói lại thì họ luôn khiến những cô gái chưa từng trải tình trường phải ngẩn ngơ.

Quách Liên Hoa nghĩ: Rốt cuộc là nên hỏi anh ấy đã đi đâu, làm gì, hay là hỏi bóng gió xem anh ấy đang bận việc gì. Chọn lọc từ ngữ như thế nào, giọng

điệu ra làm sao?

Nghe nói, người giàu có, tính tình ngày càng gàn dở. Hôm trước Trâu Bác còn ném vỡ một chiếc bát vì món rau mà Quách Liên Hoa nấu bị cho quá nhiều muối.

Quách Liên Hoa cẩn thận vạch kế hoạch hồi lâu, chọn lựa những lời nói hay rồi mới gọi cho Trâu Bác nhưng không liên lạc được.

Gọi thêm cuộc nữa, cuối cùng mới biết một tin đáng sợ: Trâu Bác bị bắt đến Sở Cảnh sát rồi.

Trong Sở Cảnh sát, Quách Liên Hoa đã nhìn thấy Trâu Bác. Chỉ một buổi chiều mà Trâu Bác như đã già đi đến chục tuổi, anh tiều tụy nhưng cũng rất bình tĩnh, đối mặt với Quách Liên Hoa, Trâu Bác xua xua tay, biểu thị cô hãy đi đi.

Anh cũng không muốn cô nói nhiều.

Trong lòng mọi người đều biết, tình yêu của mình thực sự có hình dáng như thế nào.

Chỉ là, tình yêu là một thứ khiến người ta không dám nhìn rõ chân tướng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Muốn trong sạch mà chưa từng trong sạch

Quách Liên Hoa thở gấp, buồn bực sầu não, thẫn thờ đi về nhà.

Cô cảm thấy số phận đối với mình quá không công bằng. Thế nào cũng không ban cho cô dù chỉ một chút hạnh phúc.

Cô tưởng rằng, bắt đầu với Trâu Bác sẽ là một bước ngoặt trong cuộc đời.

Ai ngờ, đó chỉ là ảo mộng.

Quách Liên Hoa lọc tất cả những thứ đáng giá, điện thoại di động, máy ảnh, laptop, trang sức quý giá, còn có cả số lượng lớn trang sức bằng vàng, cho tất cả vào một chiếc túi nhãn hiệu nổi tiếng to đùng rồi chạy ra khỏi căn nhà trọ xa hoa.

Cô có cảm giác rằng, cảnh sát sẽ truy cứu sự thất lạc của tài khoản ấy, đến khi đó, nhất đinh sẽ thu hồi toàn bộ những thứ quý giá mà Trâu Bác đã mua.

Quách Liên Hoa tính toán rất kỹ. Cô phải thôi học, đi đến một thành phố khác. Dù sao thì học xong đại học, rồi lại xô bồ như họ hàng nhà kiến, có khi mười năm còn chẳng kiếm nổi hai mươi vạn tệ. Chỉ tính riêng những trang sức vàng trong túi cô cũng trị giá tới mấy chục vạn tệ. Những thứ này đều do cô tính toán trước, mỗi lần Trâu Bác đưa cô đi mua đồ, cô đều chỉ chọn vàng. Có thể gọi đó là những thứ bảo toàn giá trị.

Haizzz! Đời người chỉ là một quá trình hư cấu không ngừng lên xuống, đâu có thứ gì thật sự bảo toàn giá trị?

Quách Liên Hoa mang theo chiếc túi đựng đồ lao nhanh trên đường, cô đi đặt vé máy bay.

Cô muốn đi Hạ Môn, nghe nói nơi đó rất đẹp, có gió mát biển xanh, trời và biển cùng một màu xanh thẳm.

Khi mua vé, Quách Liên Hoa bỗng nghe tiếng xe cảnh sát ở phía con đường đối diện. Cô sợ đến nỗi vé máy bay cũng không kịp mua, lập tức quay người đi ra khỏi quầy bán, Quách Liên Hoa quyết định lập tức gọi taxi ra sân bay, ngồi trên chuyến bay sớm nhất và có thể đi bất kỳ đâu.

Trong tích tắc khi Quách Liên Hoa xông ra khỏi quầy bán vé, một chiếc xe gắn máy chạy như tên bắn đã đâm vào cô.

Vàng trong túi rơi tung tóe.

Sau khi cơ thể Quách Liên Hoa bay lên không trung như đường parabol nhỏ, cô bị rơi trên nền đất với đầy vàng lấp lánh. Màu lấp lánh của vàng, màu đỏ của máu, trộn vào nhau sáng loáng và ướt đẫm, kỳ lạ đến nỗi không hề chân thực.

Quách Liên Hoa đã chết như thế.

Xe cảnh sát không dừng lại, tiếp tục hú trên đường, càng lúc càng xa. Nó không hề biết rằng tiếng hú của mình lại vô ý dọa chết một cô gái.

Không ai đến bắt Quách Liên Hoa, mà do cô tự bắt mình.

Muốn trong sạch mà chưa từng trong sạch.

Nghe nói giây phút cuối cùng khi chết, người ta sẽ nhìn thấy cả cuộc đời mình.

Trước khi nhắm mắt, Quách Liên Hoa đã nhìn thấy mẹ mình, đứng dưới gốc cây, hai má ửng đỏ và ngân ngấn nước mắt.

Khi cảnh sát điều tra cái chết của Quách Liên Hoa, họ đã tìm đến Bạch Tiêu. Vì họ điều tra đến bạn gái cũ của bạn trai Quách Liên Hoa. Trong di động, Quách Liên Hoa vẫn còn lưu số của Bạch Tiêu với dòng chữ: Tiện nhân. Điều này khiến cảnh sát chú ý nên mới đến điều tra Bạch Tiêu.

Lần đầu tiên ở khoảng cách rất gần, Bạch Tiêu đã nhìn thấy cô gái đã cướp bạn trai mình trong một không gian yên bình.

Quách Liên Hoa có khuôn mặt đẹp như tranh vẽ. Có điều, khắp khuôn mặt cô đều mang theo nét gì đó ảm đạm, không có sinh khí.

Bạch Tiêu không biết rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì. Cô không biết Thẻ đọc suy nghĩ có thể đọc được suy nghĩ của người đã chết không.

Khi Bạch tiêu viết tên của Quách Liên Hoa lên Thẻ đọc suy nghĩ và ấn nút khởi động, trước ngực của Quách Liên Hoa hiện rõ câu chuyện của cả cuộc đời cô.

Hóa ra người chết rồi vẫn có trái tim biết nói.

Bạch Tiêu rơi lệ, cô gọi điện cho Trâu Bắc.

Muốn trở thành người bạn gái cũ mẫu mực, thì nên coi việc không liên lạc nữa sau khi chia tay là một kỷ luật của tình yêu.

Bạch Tiêu không liên lạc được với Trâu Bác. Đến bây giờ cô vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến mình phải đứng bên thi thể của người trong mối tình tay ba đầy mưu mô này - Quách Liên Hoa. Thế Trâu Bác đi đâu?

Cô có cảm giác cuộc đời như giấc mộng.

Ngày hôm sau, Bạch Tiêu đến trường học thì biết được chuyện của Trâu Bác.

Bây giờ tốc độ truyền tin nhanh chóng, nếu bạn không biết bạn trai cũ của mình xảy ra chuyện gì thì nhất định là anh ta đang cố ý trốn tránh.

Biết được tin tức của Trâu Bác, Bạch Tiêu vừa kinh ngạc vừa thất vọng.

Cô không dám dùng Thẻ đọc suy nghĩ đối với Trâu Bác để xem rốt cuộc anh ta muốn gì.

Hai tháng trước, cũng trong buổi trưa hôm Bạch Tiêu âm thầm giết bé gái bị bỏng nặng, sau khi Trâu Bác rút tiền thì thần sắc khá lạ. Rõ ràng là xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng. Nhưng Bạch Tiêu lúc đó không sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ. Cô chỉ muốn giữ gìn tình yêu bởi những điều cô đọc được nhờ tấm thẻ đều là tình yêu giả dối.

Người mù quáng vì tình yêu thì càng dễ phạm phải những sai lầm to lớn.

Bạch Tiêu nghĩ đến tất cả những điều đó, bật khóc thất thanh. Tấm Thẻ đọc suy nghĩ còn lại đó vẫn sáng như cũ, một ánh sáng thần bí, Bạch Tiêu trong lòng lại cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên. Cô cảm thấy từ trước tới giờ mình không dùng Thẻ đọc suy nghĩ để làm một việc tốt nào, duy chỉ có lần này đối với Trâu Bác, nếu như cô dùng Thẻ đọc suy nghĩ thì có thể sẽ cứu được tình yêu của hai người nhưng cô không đủ dũng khí.

Nếu khoảnh khắc ấy, Bạch Tiêu biết chân tướng sự việc, nếu biết số tiền đó là do hệ thống ngân hàng gặp trục trặc đã chuyển nhầm vào thẻ ATM của Trâu Bác, cô nhất định sẽ khuyên anh trả lại và chủ động báo cảnh sát.

Trong lòng Bạch Tiêu, cô không bao giờ cho rằng mình sẽ vui vẻ là được chiếm hữu, còn có người, cội nguồn vui vẻ của họ chính là sự yên lòng.

Quách Liên Hoa thuộc típ người trước, còn Bạch Tiêu thuộc típ người sau.

Sự phiền não đã xâm chiếm hết tâm trạng của Bạch Tiêu, cô cảm thấy mình đã làm một chuyện rất xấu xa, cô nên làm gì đó để bù đắp cho sai lầm to lớn này.

Bạch Tiêu tìm đến luật sư của Trâu Bác.

Luật sư lắc đầu một cách khó khăn, nói giọng vừa buồn cho người không may vừa bực tức vì mình không thể biện luận giúp cậu ta được: “Món hời do sai sót của ngân hàng mà cũng dám chiếm dụng sao? Sao lại làm trò cười ấy, thật sự là cậu ấy suy nghĩ quá nông cạn, chí ít cũng bị ngồi tù, nói không chừng còn bị tử hình nữa ấy. Hai mươi triệu tệ, số tiền đó quá lớn”.

Thật sự, hai mươi triệu tệ là số tiền quá lớn, tình hình vô cùng tồi tệ. Nếu tham ô, nhận hối lộ thì dù cho đầu của những người đó không rơi thì cũng đủ để khiến họ phải sống trong cảnh tù đày!

Thế giới có khi thật sự là sự pha trộn có logic, luôn luôn thách thức trí tuệ và sự kiềm chế của chúng ta.

May mà có mạng lưới liên lạc nên chúng ta mới phát hiện: Người không biết kiềm chế có rất nhiều.

Vốn Trâu Bác bị kết án ngồi tù năm mươi năm.

Năm mươi năm! Bạn không nhìn nhầm.

Dưới sự bức xúc của các trang mạng xã hội và tác dụng to lớn của dư luận, cuối cùng Trâu Bác bị kết án năm năm tù giam. Không bị tử hình, anh đã thấy rất may mắn này.

Đối với bản án này, Trâu Bác và những người khác đều cảm thấy mãn nguyện. Họ đều biểu thị sẽ không chiếm đoạt của cải của người khác nữa, đặc biệt là không chiếm những món hời trong nghề nghiệp. Nếu không sẽ phải chịu những hình phạt nghiêm khắc.

Nhìn Trâu Bác đứng ở tòa án với đôi mắt thẫn thờ, nước mắt lã chã rơi, Bạch Tiêu nhớ đến anh của nửa năm về trước, hành động vĩ đại tay không bắt cướp, mà cảm giác mông lung.

Nửa năm sau, người anh hùng ấy lại bị tù đày.

Tính chất sân khấu của đời người là sự lựa chọn ở khoảnh khắc này mà bạn mãi mãi không biết rằng thời gian sau nó sẽ biến hóa ra sao.

Chương 6: Mỗi nam sinh mắc bệnh tâm thần đều có quá khứ đau buồn

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Giúp tôi tan biến trong biển người mênh mông

Nửa năm nay Trâu Bác quá bi thảm. Từ khi bị bắt giam, anh ta không được nghe những chuyện ngoài đời.

Nhưng Bạch Tiêu lại không thanh thản, nỗi phiền não cứ tiếp tục kéo lên.

Bạch Tiêu đi đến đâu đều bị những bạn học khác chỉ chỉ trỏ trỏ. Họ nói: "Nhìn kìa, bạn gái của Trâu Bác đấy. Bạn gái của anh hùng, bạn gái của tội phạm… Nghe nói Trâu Bác vì cô ta mới bị ngồi tù… Cô ta hại Trâu Bác thảm quá…"

Những tin đồn đáng sợ có ở khắp nơi.Nó giống như xoáy nước, bạn càng vẫy vùng thì nó càng cuốn xa, càng nhanh chóng nuốt gọn bạn.

Bạch Tiêu thấy cơ hội của mình dù chỉ một chút cũng không có, ngay cả những người bạn ký túc cũng nhìn cô bằng con mắt khác.

Cho đến một ngày, Bạch Tiêu nghe được rõ bạn nữ bên phòng kế bên nói: "Tiền của Trâu Bác đều bị Bạch Tiêu tiêu hết, Trâu Bác không có tiền để trả lại ngân hàng nên mới bị ngồi tù…"

Lúc đầu nghe xong câu đó, Bạch Tiêu không khó chịu cũng không có cảm giác tức nước vỡ bờ nữa.

Bởi cô đã buồn rất nhiều và cũng rất lâu rồi. Dần dần, miệng vết thương cũng không còn cảm giác đau đớn nữa, Bạch Tiêu quyết định chuyển ra ngoài ký túc.

Phương pháp tốt nhất để trị vết thương chính là những sự gặp gỡ mới. Gặp gỡ người xa lạ cùng không gian mới sẽ khiến cho những vết thương lòng lành lại rất nhanh. Nếu may mắn gặp được người mới thì đương nhiên càng tốt.

Những khu phố bên ngoài trường có đủ loại thanh niên sinh sống.

Có những đôi tình nhân không chịu nổi sự cô đơn, có những sinh viên tốt nghiệp với kết quả thấp, cũng có những người cùng tuổi cô đang làm thêm ở các quán cạnh trường.

Bạch Tiêu đi đến hết ngõ hẻm này đến ngõ hẻm khác, những căn nhà hai tầng bên đường san sát, trong không gian chật hẹp, những bức tường được sơn muôn màu khiến người ta có cảm giác hoang mang như đang ở mê cung.

Bạch Tiêu nghe bạn học nói, ở đây có rất nhiều phòng cho thuê.

Tìm kiếm đã mấy buổi chiều, cuối cùng Bạch Tiêu cũng tìm được căn phòng chống chưa có ai thuê ở một căn nhà ba tầng.

Trong phòng có một chiếc giường, trên tường dán đầy áp phích, đều liên quan đến Kobe Bryant[1].

[1] Kobe Bryant (Kobe Bean Bryant, sinh ngày 23/08/1978) là ngôi sao bóng rổ Mỹ của giải nhà nghề Mỹ NBA, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận như một cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.

Dưới gầm giường còn có một quả bóng rổ đã bị hỏng, một cuốn sổ ghi chép toán học.

Bạch Tiêu nghĩ, có lẽ đây là phòng mà một nam sinh trường Đại học Khoa học Tự nhiên đã từng ở. Chắc chắn anh ta là chàng trai thích bóng rổ, người cao gầy, cắt tóc ngắn, nhìn thấy con gái là mặt lại đỏ lựng.

Bởi thế, vô tình ý nghĩ của Bạch Tiêu lại xuất hiện hình bóng Trâu Bác…

Cô vẫn nhớ anh.

Điều này thật gay go.

Bạch Tiêu vội vàng bóc những tấm áp phích đó xuống, dường như làm như thế là cô có thể loại bỏ Trâu Bác ra khỏi suy nghĩ của mình.

Những tấm áp phích được dán lên tường bằng lớp keo vô cùng chắc chắn. Bạch Tiêu dùng con dao nhỏ cậy một góc của tấm áp phích lên rồi nhẹ nhàng kéo xuống. Tấm áp phích về Kobe Bryant rơi xuống, một bức ảnh cô gái cũng rơi xuống bên chân Bạch Tiêu.

Cô hiếu kỳ nhặt lên xem.

Đó là bức ảnh một cô gái xinh đẹp. Mái tóc bay trong gió, nước da trắng ngần, hai chân thon dài, mặc váy ngắn và đang đứng bên hồ, miệng nở nụ cười tươi sáng như đóa hoa hướng dương ở giữa cánh đồng.

Sự trẻ trung bao trùm bức ảnh giống như độ nóng của lửa phả vào mặt chúng ta.

Bạch Tiêu cầm bức ảnh lên ngắm nghía rất lâu.

Chắc đây là cô gái mà anh ta thích nên bức ảnh của cô ấy mới được bảo vệ tốt như thế. Nhưng, đã thích cô ấy rồi thì vì sao lại giấu ảnh của cô ấy ở một nơi kín đáo như thế? Bạch Tiêu nghĩ mãi không ra, cô cẩn thận đặt bức ảnh đó vào trong cuốn từ điển.

Sắp xếp phòng xong đâu vào đấy, Bạch Tiêu đem chiếc đệm đơn trải lên chiếc giường màu trắng, trên bàn đặt một lọ hoa gừng trắng, trong phòng sạch sẽ, thoang thoảng hương thơm.

Cô cảm giác thế giới của mình cũng yên tĩnh như thế, không nghe thấy những chuyện nhảm nhí, cũng giống như quên đi những quá khứ bi thương.

Buổi tối ngày thứ ba khi cô chuyển đến căn phòng này thì có tiếng gõ cửa.

“Ai thế?”

Bạch Tiêu có chút sợ hãi, nữ sinh ở trọ một mình sẽ luôn cảm thấy thế giới này không an toàn. Liệu có thể mở cửa được không?

Là tiếng của một cô gái, giọng nói nghe rất trẻ.

Bạch Tiêu do dự một lúc rồi mới mở cửa.

Một cô gái cao gầy, xinh xắn xuất hiện trước cửa, Bạch Tiêu vừa nhìn đã nhận ra đó chính là cô gái trong bức ảnh được giấu sau tấm áp phích Kobe Bryant.

“Tiêu Tiếu đâu?”, cô gái nhìn khắp căn phòng một lượt.

Bạch Tiêu lắc đầy, cô không biết Tiêu Tiếu là ai.

“Cậu mới chuyển đến đây à?”, cô gái tiếp tục hỏi.

“Ừm, tớ chuyển đến đây được ba ngày rồi, khi đó căn phòng này bỏ không. Đúng rồi, trên tường có rất nhiều áp phích về Kobe Bryant, dưới gầm giường cũng có một quả bóng rổ. Là của người tên Tiêu Tiếu đó sao?”

Không hiểu tại sao, trong ý thức luôn có một luồng điện khiến Bạch Tiêu không nói cho cô gái này biết rằng, trên bức tường còn giấu tấm ảnh cô ấy.

“Là của anh ấy! Tớ tên Ngũ Hạnh Nguyệt. Đây là số điện thoại của tớ, nếu Tiêu Tiếu quay lại thì làm phiền nói cho cậu ấy số điện thoại này. Cảm ơn cậu!”. Cô gái xinh đẹp Ngũ Hạnh Nguyệt để lại số điện thoại một cách rất tự nhiên rồi quay người rời đi.

Bạch Tiêu ngửi thất mùi nước hoa trên người cô ta nhưng không nhận ra đó là mùi hoa gì, dường như mùi hương đó có dự pha trộn của cỏ xanh và lúa mạch.

Thật kỳ lạ, xã hội bây giờ có nhiều cách thức để liên lạc như thế, điện thoại di động, QQ, MSN, qua bạn học, mạng xã hội, tìm được một người dễ dàng hơn bao giờ hết.

Nhưng hai người này sao lại có thể mất liên lạc nhỉ?

Dường như tất cả suy nghĩ, Bạch Tiêu đều để vào số điện thoại Ngũ Hạnh Nguyệt và bức ảnh kẹp trong quyển từ điển.

Trừ những lúc đến lớp và tan học, ngày nào Bạch Tiêu cũng ở căn phòng chật hẹp đó.

Những người ra ra vào vào khu trọ đều là sinh viên cùng độ tuổi.

Mấy ngày gần đây, cô gái Bạch Tiêu hiền lành cũng quen biết mấy người hàng xóm.

Có hôm, cô bạn ở tầng dưới lúc mua dưa hấu có gặp Bạch Tiêu, sau khi hai người hàn huyên một hồi, cô gái đó bỗng cười hì hì một cách bí mật, nói: "Cậu biết không, người trước đây ở phòng cậu bị bệnh thần kinh đấy. Đó là anh chàng rất đẹp trai, tối nào cũng gào khóc thảm thương khiến ai cũng sợ hãi. Chủ nhà hết khóc lóc rồi mắng mỏ mới đuổi được anh ta đi. Ai cũng nói hay là cứ để anh ấy ở lại để họ chuyển đi. Sau đó anh ta bị các bác sĩ ở bệnh viện tâm thần trói lại rồi đưa đi".

Bạch Tiêu rất ghét giọng điệu tỏ ra bí mật của cô gái này bởi nó mang đầy vẻ khơi gợi những chuyện thị phi.

Nhưng cô vẫn hỏi một câu: "Anh ta tên gì?".

"Tiêu Tiếu."

"Anh ta đi đâu rồi?"

"Bị đưa đến Thập Giác Đình rồi, đó là bệnh viện tâm thần. Nghe nói trong đó có một ngôi đình mười góc, người bệnh nếu không bị ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ bị treo ở đình để cho gió thổi xoay vòng, đến khi nào họ không kêu gào nữa thì mới cho xuống."

Bạch Tiêu nghĩ đến Thập Giác Đình coi người như chiếc chuông gió ấy mà cảm thấy ớn lạnh.

Trên đường về nhà, Bạch Tiêu gọi điện cho Ngũ Hạnh Nguyệt, cô cảm thấy mình nên nói chuyện này cho Ngũ Hạnh Nguyệt biết, có thể cô gái xinh đẹp này cũng không biết chuyện gì, có thể cô ấy vẫn đợi anh chàng Tiêu Tiếu trong trái tim mình.

Điện thoại vừa được kết nối, giọng nói của Ngũ Hạnh Nguyệt vừa trong trẻo vừa ngọt ngào.

"Alo, ai đó?"

Bạch Tiêu có chút không nỡ nói cho cô ấy chân tướng sự việc, cô im lặng vài giây rồi mới nói:

"Tiêu Tiếu đã vào bênh viện tâm thần rồi, cậu không biết sao?", Bạch Tiêu không khống chế nổi bản thân nên đành hỏi.

"Hả!", sau tiếng kinh ngạc ở đầu dây bên kia là một khoảng im lặng, Ngũ Hạnh Nguyệt nói: "Bệnh viện tâm thần Thập Giác Đình ở đâu? Cậu có thể đưa tớ tới đó không?".

Ngũ Hạnh nguyệt dường như không hề đề phòng, cũng có thể trên mặt Bạch Tiêu viết hai chữ "người tốt" nên ai cũng tin tưởng cô.

Bạch Tiêu nói: "Được, hai giờ chiều nay tớ sẽ đưa cậu đi".

Bạn đang đọc truyện *Thể Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bệnh viện tâm thần

Hai giờ chiều, Bạch Tiêu và Ngũ Hạnh Nguyệt gặp nhau ở bến xe.

Ngũ Hạnh Nguyệt còn mặc một chiếc váy bò ngắn, làm lộ rõ cặp đùi trắng nõn, giống như thanh kiếm trong tay nữ thần, vừa cao quý vừa khiêu khích, kích thích thần kinh của những giống đực đang qua qua lại lại.

Rất nhiều anh chàng nhìn cô, nhưng cô dường như hoàn toàn không phát hiện ra điều đó, hoàn toàn không cảm nhận được những ánh mắt ái mộ hoặc dung tục xung quanh.

Đây mới là một cô gái xinh đẹp đã quen được những người khác ngưỡng mộ. Cô đã quen với những ánh mắt thèm muốn của những người khác giới.

Vẻ đẹp của Ngũ Hạnh Nguyệt khiến Bạch Tiêu cũng phải yêu thích. Vẻ đẹp thật sự không khiến những người cùng giới ganh ghét, người khác giới si mê, bởi vẻ đẹp thực sự là thứ để tận hưởng chứ không phải vì nó mà sinh đố kỵ.

Hai người lên một chiếc taxi.

Xe vừa đi, Bạch Tiêu liền hỏi: "Tiêu Tiếu là bạn trai cậu sao?".

Ngũ Hạnh Nguyệt nghĩ một lúc, nói: "Đúng thế. Nhưng người nhà tớ không thích anh ấy, cha mẹ tớ chê nhà anh ấy nghèo".

Bạch Tiêu suy nghĩ rồi hỏi: "Thế nhà cậu có giàu không?".

Ngũ Hạnh Nguyên nhếch khóe môi, hất mái tóc sang một bên, nói: "Cũng có thể, có rất nhiều nhà nhưng tớ cũng không rõ lắm."

Nông dân ở cùng ngoại thành, nếu may mắn được phá dỡ nhà cửa để xây dựng khu kinh tế mới, máy móc chạy ầm ầm, thứ bị dỡ bỏ đi chính là những ngôi nhà, thứ thu được chính là mấy trăm vạn tệ.

Vì thế, Bạch Tiêu nghiêng đầu hỏi nhỏ: "Tiền của nhà cậu không phải tiền bồi thường phá dỡ nhà cửa đấy chứ?".

Ngũ Hạnh Nguyên há hốc miệng vì kinh ngạc, nói: "Đương nhiên là không. Mà hoàn toàn ngược lại, tiền của nhà tớ chính là do xây dựng nhà cửa mà có được. Cha tớ tên Ngũ Đại Thạch".

Bạch Tiêu nghe đến cái tên này, lập tức yêu kiều nói: "Thế thì dám đánh cược với cậu, lần nào quyên tiền tớ cũng đều quyên nhiều hơn cậu. Mỗi lần tớ quyên góp hai mươi tệ, còn cậu chỉ mười tệ thôi".

Ngũ Hạnh Nguyệt đỏ mặt, nói: "Đó là tin vịt thôi, mà các cậu không hiểu tình hình thực tế, các cậu quyên nhiều như thế để làm gì chứ? Nói không chừng lại quyên góp cho người nào đó mua túi Hermes rồi ấy chứ. Cho nên các cậu đều hiểu nhầm cha tớ rồi. Sau này các cậu sẽ biết chân tướng rốt cuộc là thế nào. Tóm lại, chân tướng chỉ có một và cha tớ là người thông minh".

Cứ nói chuyện như thế, đến khi tới trước cổng bệnh viện thì hai người xuống xe.

Trời quá nóng, mặt trời xuyên qua những kẽ lá chiếu xuống tấm biển trên cổng bệnh viện.

Xuyên qua một vườn hoa yên tĩnh đến mức không hề có dấu hiệu của bệnh viện tâm thần, họ đến trước một tòa nhà lớn màu xanh lục.

Cách một cái cổng mà như cách cả một thế giới.

Đầu bên kia thế giới là những năm tháng yên lành tốt đẹp.

Đầu bên này của thế giới là một ngàn dáng vẻ bi thương.

Người khóc, người cười, có người hét lên phẫn nộ, có người lặng im, có người đang ngồi đó, có người đang leo trèo. Những khuân mặt đó có thể là thanh tú, có thể là đẹp đẽ, căn nhà lớn không hề u ám này giống như một bức ảnh đã định sẵn bố cục.

Bệnh viện tâm thần này đã định sẵn hàng trăm dáng vẻ ở thế gian.

Nhìn lên là một bệnh viện tâm thần. Nhưng thực tế, nếu đứng ở bên ngoài để nhìn cuộc sống của chúng ta thì sẽ thấy tất cả những niềm vui, nỗi buồn, tức giận, bi thương đều là những điều vô lí, đáng cười.

Chúng ta đều là những bệnh nhân tâm thần. Trong tim của tất cả mọi người đều có một ổ bệnh, một căn bệnh tâm lý nặng nề.

Ngũ Hạnh Nguyệt không kìm được, kéo tay Bạch Tiêu, tay cô run run, sợ hãi.

Bạch Tiêu nắm chặt tay Ngũ Hạnh Nguyệt, hai người sợ sệt bước lên phía trước.

Bỗng nhiên, Ngũ Hạnh Nguyệt dừng bước. Cô hét lên một tiếng, bịt miệng, trong mắt đã ngân ngấn nước.

Người xuất hiện trước mắt họ là một chàng trai cạo trọc đầu, dáng người cao gầy, rất gầy, trên cằm vẫn còn vết tích của những sợi râu vừa cạo, cánh tay trần trụi có mấy vết sẹo dài.

Nhìn thấy Ngũ Hạnh Nguyệt, anh ta sững sờ một lát nhưng lại lập tức nhìn đi nơi khác, ánh mắt thẫn thờ, các ngón tay đan vào nhau thật chặt, sau đó thả lỏng, rồi lại đan chặt, lại thả lỏng. Nhìn anh ta giống như một đứa trẻ đần độn.

Nhưng những biểu hiện trong đôi mắt của anh ta, Bạch Tiêu nhìn rất rõ.

Ngũ Hạnh Nguyệt bước lên phía trước gọi một câu: "Tiêu Tiếu!".

Anh ta không có phản ứng gì, tiếp tục chơi trò đan ngón tay.

"Tiêu Tiếu!".

Anh ta vẫn không phản ứng.

“Anh ấy không nhận ra tớ, anh ấy không nhận ra tớ nữa…” Nói xong, Ngũ Hạnh Nguyệt bật khóc nức nở.

Bạch Tiêu cúi đầu, cô nhìn ánh mắt trốn tránh của Tiêu Tiếu, cô chắc chắn rằng anh ta vẫn nhận ra Ngũ Hạnh Nguyệt.

Nhưng, lúc này, tại sao anh ta lại giả bộ không quen cô ấy? Giữa họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

Ngũ Hạnh Nguyệt kích động, cô bước lên nắm lấy cánh tay Tiêu Tiếu.

Tiêu Tiếu ngập ngừng hồi lâu, bỗng đẩy cô ra rồi điên cuồng chạy đi.

Ngũ Hạnh Nguyệt chạy được hai bước thì bị y tá ngăn lại, khách sáo “mời” Bạch Tiêu và Ngũ Hạnh Nguyệt ra khỏi bệnh viện tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lá thư gấp hình mặt mèo

“Trước đây anh ấy không như vậy, tại sao anh ấy lại đối xử với tớ như thế chứ? Anh ấy đã từng rất yêu tớ, tớ cũng rất yêu anh ấy, quan hệ của chúng tớ rất tốt… Tớ muốn biết rốt cuộc anh ấy đang nghĩ gì.”

Ngũ Hạnh Nguyệt đi dưới những bóng cây râm mát bên đường, thế giới yên tĩnh như thế, tiếng khóc của cô cũng thật thảm thiết.

Bạch Tiêu nhớ đến Thẻ đọc suy nghĩ của mình, nhìn cô gái giàu có trước mặt, bỗng nảy ra ý định “lấy của nhà giàu chia cho người nghèo”.

Cô nói: “Nếu tớ có thể giúp cậu biết được Tiêu Tiếu nghĩ gì thì cậu sẽ trả tớ bao nhiêu tiền?”.

“Thật sự có thể sao? Nếu thật sự có thể, tớ sẽ nói cha tớ tặng cho cậu một căn nhà”, Ngũ Hạnh Nguyệt lau nước mắt, nghẹn ngào nói.

Nhiều người phấn đấu suốt đời, thậm chí đánh đổi cả tình yêu lẫn máu mủ của mình mà cũng không có nổi một căn nhà. Vậy mà cô tiểu thư nhà giàu này lại tùy tiện hứa hẹn như vậy.

Thế giới này, từ trước tới nay, hai chữ “công bằng” đều chỉ là trò cười mà thôi.

Bạch Tiêu cảm thấy nghi hoặc, cô bổ sung thêm: “Tớ còn muốn cả gia sản nhà cậu, dùng cả đời cũng không phải trả phí. Chẳng phải mọi người nói nhà cậu có nhiều vàng lắm sao? Nhân viên an ninh cũng ăn mặc giống như đang biểu diễn nghệ thuật vậy”.

“Được. Thế cậu có cách gì để đọc được tất cả những suy nghĩ của bạn trai tớ?”, Ngũ Hạnh Nguyệt không hề nghi ngờ Bạch Tiêu.

“Tớ có một vật quý, có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Nhưng hiện tại tớ không mang theo, lúc nào về mới lấy cho cậu được”, Bạch Tiêu cũng rất thật thà.

“Bạn xuyên không trở về cổ đại nên nhặt được thứ đó sao?”, Ngũ Hạnh Nguyệt trừng mắt kinh ngạc. Cô không hề nghi ngờ về sự thật giả của báu vật đó, chỉ hiếu kỳ về xuất xứ của nó.

Bạch Tiêu nhìn Ngũ Hạnh Nguyệt, thầm nhủ: Xuyên không, chỉ biết đến xuyên không thôi sao? Lẽ nào chỉ có người cổ đại mới có báu vật còn các nhà khoa học hiện nay không có? Đúng là một chút năng lực tưởng tượng cũng không có, cậu bị bại não rồi sao?

Hai người đợi mãi mà không bắt được taxi, đành lên một chiếc xe buýt, lắc lư trở về trường.

Bác tài xế đương nhiên là cũng có khí phách của tay đua xe, đi với tốc độ rất nhanh, dường như gắng hết sức để đạt được mục tiêu. Một cú phanh gấp, tất cả những người trên xe nhất định sẽ đồng loạt làm động tác nghiêng trước đổ sau.

Sau một lần phanh gấp, những hành khách trên xe đều tràn đầy bất mãn đối với bác tài: “Lái xe kiểu gì thế?”, “Có biết lái xe không đấy?”.

Chỉ có Ngũ Hạnh Nguyệt hét lên một tiếng “Á”. Tiếng hét đó cao vút mà hoảng sợ, giống như tấm vải bông đẹp đẽ bị xé làm đôi.

Sau đó, xe vừa tới trạm đỗ, cửa vừa mở, Ngũ Hạnh Nguyệt đã lôi tay Bạch Tiêu nhảy xuống.

“Thế nào rồi?”, Bạch Tiêu hoảng hốt nhìn Ngũ Hạnh Nguyệt, lại nhìn những người xung quanh. “Còn chưa tới bến mà, sao đã xuống xe trước rồi?”

“Lúc mới lên xe có người trêu ghẹo tớ”, hai má của Ngũ Hạnh Nguyệt ửng đỏ, cô có vẻ rất khó nói.

“Trên xe buýt sao? Yêu râu xanh? Quấy rối tình dục? Thế là cậu chạy sao, cậu nên hét lớn để mọi người cùng mắng cho hắn một trận chứ? Cậu sợ đến nỗi bỏ chạy xuống xe thì hắn ta sẽ đi quấy nhiễu những cô gái khác”, Bạch Tiêu không thể hiểu nổi Ngũ Hạnh Nguyệt. Tuy cô cũng là con gái rất nhát gan đối với những chuyện thị phi, cô luôn phán doán theo công thức giáo điều.

Trước sự phê phán của Bạch Tiêu, Ngũ Hạnh Nguyệt bỗng tức giận, cô hất tay Bạch Tiêu rồi chạy đi, không thèm quay đầu lại. Hình ảnh vô cùng quyến rũ, hai chân thon dài trắng nõn, vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển. Bạch Tiêu bỗng bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của Ngũ Hạnh Nguyệt, trong phút chốc, cô đã tha thứ cho đối phương.

Ban đầu, Bạch Tiêu cũng rất tức giận. Nhưng các cô gái khi tức giận đều khó hiểu như thế cả, đều nóng nảy bỏ đi.

Về đến phòng trọ, Bạch Tiêu thấy Ngũ Hạnh Nguyệt đã ngồi ở cầu thang, gục đầu xuống gối, mái tóc đen dài hơi xõa xuống.

Nghe thấy tiếng bước chân, Ngũ Hạnh Nguyệt ngẩng đầu, đôi mắt hoe đỏ, hình như cô đã khóc rất lâu rồi, cô nói với giọng khẩn thiết: “Tớ không tin là cậu có vật quý đó, đừng lừa dối tớ nữa. Nhưng cậu có thể giúp tớ một việc không? Cậu có thể giúp tớ đến thăm Tiêu Tiếu và đưa cho anh ấy một bức thư không?”.

Nói xong, Ngũ Hạnh Nguyệt lấy từ balo màu hồng phía sau lưng ra một bức thư màu trắng được gấp thành hình mặt mèo.

Không hiểu vì sao, Bạch Tiêu cảm thấy mình không thể từ chối Ngũ Hạnh Nguyệt. Ánh mắt đáng thương của cô ấy khiến người khác không đủ dũng khí để nói không. Giống như một miếng thủy tinh mỏng, chỉ cần một cơn gió nhỏ cũng có thể khiến nó rơi xuống đất, tan thành từng mảnh.

Bạch Tiêu nhận lấy bức thư, bấy giờ Ngũ Hạnh Nguyệt mới rời đi. Bóng dáng cô ấy đi xuống cầu thang vẫn đẹp như thế.

Bạch Tiêu nằm trên giường, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cô vẫn không mở bức thư đó ra.

Cô tự hào vì mình đã chiến thắng được ham muốn của bản thân.

Cảm giác tự hào giúp cô ngủ một giấc ngon lành.

Hôm sau, vừa mới hết giờ học, Bạch Tiêu lại ngồi xe buýt rất lâu để đến bệnh viện tâm thần.

Lần này, thái độ của cậu ta rất bình tĩnh, nhìn không có vẻ gì là người mắc bệnh tâm thần, chỉ có điều anh chàng này sống khá nội tâm.

Bạch Tiêu đưa bức thư gấp thành hình mặt mèo cho Tiêu Tiếu.

Tiêu Tiếu không hỏi gì, nhận bức thư và mở ra đọc.

Theo từng dòng chữ trong bức thư, tay Tiêu Tiếu cũng bắt đầu run run, càng lúc càng nhanh, sau đó một tiếng “ầm”, cậu ta ngã vật xuống, hai tờ giấy đó cũng theo gió mà rớt xuống nền nhà.

Trước sự vội vàng của các y tá, Bạch Tiêu lúng túng nhặt bức thư lên, vò lại và nhét vào túi áo. Cô sợ y tá nhìn thấy bức thư, biết đây chính là nguyên nhân của việc cậu ta ngã sẽ trách cô, thậm chí sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu cô.

Mấy nhân viên mặc áo blouse trắng khỏe mạnh khiêng Tiêu Tiếu giống như khiêng một chú gấu đi vào phòng bệnh, Bạch Tiêu cũng đi theo.

Cô nhìn thấy họ tiêm cho cậu ta một mũi, rồi lại cho uống thuốc, động tác rất thô lỗ, máy móc, dường như họ coi Tiêu Tiếu là một động vật bị bỏ đi hoặc như một thực vật sắp chết, muốn làm gì thì làm.

Bạch Tiêu nhìn thấy thế nên cảm giác rất khó chịu, hóa ra bất kỳ bệnh viện nào cũng đều khiến người ta có cảm giác đó không phải là nơi tôn nghiêm.

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”, một y tá lớn hơn cô vài tuổi hỏi.

“Tôi không biết nữa, cậu ấy bỗng nhiên như thế. Cậu ấy có sao không? Có tỉnh lại không?”, Bạch Tiêu đã nói dối.

“Không sao, khoảng hai tiếng sau là cậu ta sẽ ổn thôi. Cậu ta đẹp trai như thế, tiếc thật. Bệnh tình hình như ngày càng trầm trọng rồi”, y tá lộ rõ sắc mặt lấy làm tiếc.

Bạch Tiêu quyết định đợi cậu ta tỉnh lại.

Cô đi đến một vườn hoa trong bệnh viện, thẫn thờ ngồi đó, nhìn tòa nhà lớn màu trắng giống như sừng của một chú trâu húc vào trời xanh, có cảm giác đìu hiu vắng lặng mà không biết nói thế nào cho rõ.

Ở trong tất cả các bệnh viện đều có cảm giác như thế.

Ở bệnh viện mới có thể cảm nhận được sự mong manh của những tính mạng trong một cự ly gần, không có gì lưu lại vì bạn, cũng chẳng có gì cứu bạn. Tất cả mọi thứ đều kết thúc một cách yên tĩnh.

Tâm trạng Bạch Tiêu trống rỗng, đút tay vào túi áo, lúc này cô mới sờ thấy bức thư đó.

Cô do dự một lát rồi cẩn thận giở bức thư đã bị vo tròn ấy ra.

Bức thư chỉ có một đoạn.

Mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây, em đều nhớ anh. Em không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến anh rời xa em. Càng không ngờ rằng, có một ngày khi chúng ta gặp lại, địa điểm chính là một bệnh viện trắng xóa như thế. Có thể trong trái tim anh vẫn có những ký ức về em, cũng có thể anh đã quên em, nhưng em sẽ đợi anh suốt đời, mãi mãi yêu anh.

Bạch Tiêu đọc xong, sống mũi cô cay cay.

Phải có trái tim mạnh mẽ như thế nào thì mới viết nên những dòng thư tình nói về tình yêu của mình và nỗi nhớ nhung, chờ đợi cậu ta một thời gian dài như thế: Hứa hẹn cả đời, còn nói sẽ mãi mãi yêu.

Nếu bức thư này là của người khác viết, Bạch Tiêu sẽ cho rằng nó giống như tình yêu sau lớp phấn son lòe loẹt, là một loại phô bày tình cảm. Nhưng đây là bức thư do Ngũ Hạnh Nguyệt viết nên Bạch Tiêu tin rằng đó là sự thật. Bởi Ngũ Hạnh Nguyệt rất đẹp.

Bạch Tiêu lấy Thẻ đọc suy nghĩ từ trong cặp ra, cô nghĩ, lần này nếu có thể giúp một đôi gương vỡ lại lành thì sẽ bù đắp phần nào cho sự áy náy của mình đối với Trâu Bác, để cho Thẻ đọc suy nghĩ chính thức phát huy tác dụng.

Bạch Tiêu vừa viết tên của Tiêu Tiếu lên Thẻ đọc suy nghĩ rồi cẩn thận cất vào túi áo, đi vào phòng bệnh.

Tiêu Tiếu vừa mới tỉnh dậy.

Cậu ta nằm trên giường.nhìn Bạch Tiêu bằng đôi mắt thẫn thờ.

“Tiêu Tiếu, cậu tỉnh rồi à? Cậu đã đọc hết bức thư chưa? Cậu có gì muốn nói với Ngũ Hạnh Nguyệt không?”, Bạch Tiêu hỏi.

Tiêu Tiếu không để ý tới cô, cậu hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

“Cậu có muốn trả lời thư không?Tôi lấy giấy và bút giúp cậu”, Bạch Tiêu tiếp tục hỏi.

Tiêu Tiếu quay đầu, miệng lẩm bẩm: “Tâm thần”.

Hóa ra người bị bệnh tâm thần cũng biết dùng tên của căn bệnh này để mắng người khác.

Bạch Tiêu không nói, cô ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ ở trong túi. Một luồng điện bỗng từ đầu ngón tay truyền lại, Bạch Tiêu giống như vừa mở máy tính, tay cô run run, dòng chữ hiển thị trên ngực Tiêu Tiếu bắt đầu xuất hiện.

Lần này, Bạch Tiêu đã đọc được một câu chuyện tuổi trẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Trong lòng mỗi chàng trai đều có một nàng công chúa

Năm mười bảy tuổi, Tiêu Tiếu đã thầm yêu Ngũ Hạnh Nguyệt rất lâu rồi.

Nhưng cậu không dám bày tỏ cảm xúc.

Vì Ngũ Hạnh Nguyệt giống như một công chúa kiêu ngạo. Đứng trước mặt cô, cậu cảm thấy mình thấp kém đến mức ngay cả bóng dáng cũng cần phải ẩn giấu.

Có một lần cậu ta từng bám theo Ngũ Hạnh Nguyệt, nhìn thấy cô đi vào một biệt thự ở bên hồ. Căn biệt thự đó thật ra không phải nằm ở bên hồ mà dường như còn ở chính giữa hồ.

Căn biệt thự được màu xanh của nước vây quanh. Bãi cỏ bên bờ xanh nhìn đến mức không thực, giống như màu sắc của mùa xuân, không hề giống với những cây cối phát triển bình thường. Màu xanh thái quá tạo nên vẻ đẹp khiến lòng người kinh ngạc.

Tiêu Tiếu cảm thấy vẻ đẹp như thế mới phù hợp với màu xanh – cô gái có vẻ đẹp như nước.

Sau đó, cậu quay về nhà mình. Đi qua một ngõ hẻm với đầy rác rưởi, đồ dùng gia đình chồng chất trong ngõ thỉnh thoảng va vào nhau loảng xoảng, đến trước căn phòng lụp xụp, cậu móc chìa khóa ra và có chút khó khăn khi mở cánh cửa chống trộm, sự tự ti đã đánh thẳng vào trái tim tràn đầy tình yêu của cậu.

Cánh cửa chống trộm đó là cách bảo vệ tốt nhất với nhà cậu. Ai nói rằng chiếc cổng với những hàng rào sắt là kiên cố? Ở đây không có tài sản quý, không có bảo vệ, không có webcam, nhà Tiêu Tiếu một tháng còn bị cậy cửa ba lần nên đành chấp nhận tốn hơn hai nghìn tệ để mua chiếc cổng chống trộm này.

Một gia đình mà ngay cả cửa chống trộm cũng không an toàn, ngay cả những tên trộm không có lương tâm cũng không bỏ qua, thật khiến người ta khinh thường.

Tiêu Tiếu có thể cảm thấy khoảng cách của mình và Ngũ Hạnh Nguyệt.

Khoảng cách này lớn đến mức khiến cậu không thể nghĩ bất lỳ phương pháp nào hay hình thức nào để mình và Ngũ Hạnh Nguyệt gần nhau hơn.

Mãi đến một ngày, nhà Tiêu Tiếu sắp bị dỡ bỏ.

Hàng xóm trong ngõ nhỏ đó vui buồn lẫn lộn với vô vàn lời nói.

Có người nói dỡ bỏ là tốt, như thế sẽ có một khoản tiền bồi thường và họ sẽ giàu lên sau chỉ một đêm.

Cũng có người không muốn dỡ bỏ, cảm thấy tổ tiên đều ở đây, nếu dỡ bỏ thì giống như đã đào xới mộ tổ. Đương nhiên, ý kiến của những người thuộc bộ phận này đều cảm thấy khoản bồi thường này quá thấp. Tính theo diện tích, tình theo nhân khẩu đều không thỏa đáng.

Thực ra, làm thế nào mới có thể thỏa đáng?

Tính đi tính lại, các bạn làm sao có thể tính toán bằng họ được, ha ha.

Tiêu Tiếu vẫn rất mơ hồ về điều này. Cậu khá hoang mang, không hiểu rõ những lợi hại trong việc phá dỡ đó. Ít ra cậu cũng cảm thấy những người hàng xóm này bao gồm cả nhà mình đều có chút tính cách của con buôn, được bồi thường một mét vuông là đã có thể không mệt mỏi chạy đi khắp thành phố tìm "những đơn vị liên quan" bí ẩn, thế thì có mệt hay không? Khi người con trai gặp được cô gái mình yêu mà không muốn ngỏ lời cầu hôn mới biết tiền của mình quá ít, phòng của mình quá nhỏ.

Nhưng sau khi nghe nói cha của Ngũ Hạnh Nguyệt mua khu đất này, trong lòng cậu không hề cảm thấy nhà mình sắp bị rời đi, mà cho rằng đó là cơ hội để hun đúc tình yêu của họ. Cậu cảm thấy cuối cùng mình cũng có thể làm gì đó cho Ngũ Hạnh Nguyệt.

Sau đó, cậu đến gõ cửa từng nhà hàng xóm nhất quyết không chịu rời đi, khi phát huy hết tinh thần, Tiêu Tiếu luôn nói: "Phá dỡ không có gì không tốt cả, ở đây thì chẳng bằng là cứ chuyển đến căn hộ mới".

Có khi, những người hàng xóm cũng bàn bạc về những hành vi tự chuốc vạ vào thân khi thách thức giới hạn chịu đựng của con người.

Ví dụ như tự thiêu, hoặc sẽ kiên trì ở căn phòng cũ bốn bề lọt gió giống như ngôi đình bị dỡ đến mức tan hoang.

Tiêu Tiếu không hề hiểu những nỗi khổ này, cậu chống nạnh, nói họ khiêu khích những cơ quan liên quan.

Những cô chú hàng xóm sẽ ấn đầu cậu, gọi sang một bên và nói: "Này nhóc, nhóc thì hiểu gì chứ?".

Tiêu Tiếu khi ấy mới cảm thấy tự ti và hèn mọn. Hóa ra ngay cả tư cách bày tỏ suy nghĩ đối với thế này cũng không có.

Cho dù muốn hay không thì vẫn phải dời đi.

Những máy móc lớn bắt đầu ầm ầm kéo đến những căn nhà, giống như những con thú đàn áp dưới sự đấu tranh của bầy kiến, từng căn nhà vừa nhỏ vừa cũ bị san phẳng.

Vẫn có những gia đình cố chấp không chịu rời đi. Mỗi khu đất phải rời đi đều có hộ gia đình suy nghĩ nếu ngôi nhà của mình không thành bãi chiến trường thì cũng thành bãi tha ma. Con ngõ này của nhà Tiêu Tiếu, đếm từ cánh cổng đầu tiên thì nhà thứ tư là gia đình cố chấp đó.

Họ là gia tộc nhà họ Vương.

Lúc đầu, nhà họ có bốn người, tam đại đồng đường, cả nhà thay nhau trực suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không rời xa ngôi nhà dù chỉ một tấc.

Sau đó, cô cháu gái học trung học là người đầu tiên không chịu nổi. Ngày nào cũng giẫm lên những viên đá lớn, ra ra vào vào căn nhà giống như trèo đèo lội suối. Cô gái này bỏ nhà đi trước tiên, mẹ của cô cũng bỏ đi sau đó.

Rồi cha cô gái cũng bỏ đi.

Cuối cùng chỉ còn lại một bà lão.

Bà lão sức khỏe vẫn tốt. Cho dù ở trong căn nhà trùng trùng nguy hiểm như vậy, làm bạn với những tạp âm, rác rưởi và nguy hiểm cả ngày, bà cũng không tỏ thái độ gì sợ hãi.

Cụ già bảy mươi hai tuổi nhốt mình trong một căn nhà hai mươi bốn tiếng đồng hồ mỗi ngày. Không ai biết rốt cuộc bà ăn gì, uống gì. Ở nước ngoài đã chiếu rất nhiều chương trình về những chân nhân thách thức sức chịu đựng của con người. Thực ra ở đây, bất luận là một gia đình cố chấp thế nào, nếu có một chương trình nào đó chiếu về vị chân nhân không chịu rời khỏi nhà nửa bước như thế thì cũng là điều khiến bạn kinh ngạc.

Tiêu Tiếu đã nghe cha mẹ nói về câu chuyện của bà lão này. Cậu cảm thấy bà lão tự gây chuyện rắc rối để làm khổ bản thân.

Đối với việc di dời, đầu tiên Tiêu Tiếu cũng không quan tâm nhiều lắm, cảm thấy chuyện này chẳng liên quan đến mình. Hơn nữa gia đình cậu cũng chuyển đi rồi và đang đợi để mua một căn hộ mới. Tuy nói số tiền đền bù không nhiều nhưng gom góp lại thì vẫn có thể mua được một căn hộ mới.

Nguyên nhân mà Tiêu Tiếu không quan tâm lắm đến chuyện nhà cửa là vì điều quan tâm nhiều hơn là làm thế nào để có được trái tim của Ngũ Hạnh Nguyệt.

Mấy ngày nay, rõ ràng Tiêu Tiếu thấy Ngũ Hạnh Nguyệt cười ít hẳn.

Cậu cứ suy đoán mãi, rốt cuộc là vì sao mà người con gái trong lòng cậu lại không vui.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Tiếu liền quy kết mấu chốt của vấn đề là bà lão họ Vương.

Chủ hạng mục cũng ghét gia đình cố chấp đó nhất. Nói không chừng, cha của Ngũ Hạnh Nguyệt vì chuyện gia đình chậm trễ trong việc di dời nên ngày nào cũng cáu gắt với vợ con.

Tiêu Tiếu đã dựa vào cuộc sống của mình mà suy luận như thế. Cậu hoàn toàn không ngờ rằng có thể là cha của Ngũ Hạnh Nguyệt không về nhà hàng ngày. Có biết bao phụ nữ nghĩ rằng cai quản loại người này là niềm vui, ông ta đâu có gan nào mà về nhà cáu gắt với vợ con.

Về tình yêu, nghe nói có rất nhiều nhà tâm lý đã nghiên cứu ra một định luật: Khi người đàn ông có thể làm việc giúp người phụ nữ vui lòng thì anh ta sẽ nhận được tình yêu.

Bởi thế, phụ nữ tìm một chàng trai mạnh mẽ hơn mình và cho rằng sự lựa chọn giữa hai bên đều đúng.

Bất luận là như thế nào, nếu Tiêu Tiếu thấy Ngũ Hạnh Nguyệt không vui, cậu liền quyết định ra tay giúp đỡ cô ấy.

Buổi trưa hôm trước, sau khi tan học, Tiêu Tiếu không về nhà trọ tạm thời của mình mà rẽ vào ngõ hẻm đó.

Nhìn con ngõ hẻm mình đã gắn bó suốt mười bảy năm giờ trở nên xa lạ như hành tinh khác, khắp nơi bị san phẳng, ngổn ngang, vắng lặng, sự tàn phá đến mức bị thương khiến Tiêu Tiếu trong lòng có chút buồn rầu, trong cảm giác buồn rầu này thậm chí còn có chút sợ hãi.

Sợ hãi với sự biến hóa vô thường của hiện thực luôn đem đến cho người ta sự sợ hãi đối với những thứ vô tri.

Tiêu Tiếu giẫm lên đống gạch ngói ngổn ngang, run rẩy bước đi nhưng nghĩ đến mục đích đến đây ngày hôm nay, cậu nhanh chóng trấn tĩnh bản thân.

Cuối cùng cậu đi đến trước một căn nhà trơ trọi.

Chẳng cần gõ cửa, bốn bề đều là những bức tường đổ vỡ, cửa ra vào cũng đã bị phá.

Tiêu Tiếu đang đứng trong căn nhà đó.

Cảnh tượng trước mắt khiến cậu sợ hãi.

Ở đây không có điện, không có bình ga, không có nước, nguồn nước duy nhất chính là bình nước uống ở cuối giường.

Rất khó tưởng tượng được rằng nơi đây là đô thị hiện đại với tốc độ phát triển nhanh chóng.

Cụ bà bảy mươi hai tuổi đang quỳ trước đống củi, gắng sức cầm chiếc quạt nan quạt lửa.

Trên chiếc kiềng đặt trên đống củi có một chiếc nồi, trong nồi có cháo trắng và vài cọng rau cải.

Làn khói mờ bay theo hướng quạt thổi, màu khói đen như ma quỷ ùn ùn bốc lên.

Ánh sáng đỏ nhạt nhòa đó mỗi lúc một lớn cuối cùng bốc thành lửa. Nồi cháo đã sôi sùng sục. Lúc đó bà lão mới ngồi thẳng dậy, trên mặt còn hiện rõ nụ cười.

Nỗi lo sợ và xúc động trong lòng Tiêu Tiếu càng được đẩy sâu thêm một bước.

Sau đó, trước mắt cậu lại hiện ra gương mặt vô cùng xinh đẹp của Ngũ Hạnh Nguyệt, bóng dáng yêu kiều đó khiến cậu thần hồn điên đảo.

Cậu lại trở nên dũng cảm một cách mù quáng.

Tiêu Tiếu gọi lớn: "Bà Vương!".

Bà Vương ngẩng đầu nhìn, im lặng một lúc rồi mới lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Bà đã nhận ra cậu ta, rất lâu rồi bà mới nhìn thấy người khác - bà coi những người ngày ngày cầm vũ khí đến uy hiếp mình thuộc loại động vật khác.

Bà Vương run rẩy giẫm lên đống gạch vụn ngổn ngang và những dụng cụ gia đình đã bị phá hỏng, loạng choạng bước đi.

Bà nắm chặt tay Tiêu Tiếu, thân thiết nói: "Tiêu Tiếu, nhà cháu chuyển đi đâu rồi? Cha mẹ cháu vẫn khỏe chứ?".

Tiêu Tiếu nhìn mạch máu thâm nổi rõ trên tay bà lão và làn da với những nếp nhăn, trong lòng có chút chua xót, cậu gật đầu nói: "Vẫn khỏe ạ!".

Khi đó, Tiêu Tiếu vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ khuyên bà lão giải quyết vấn đề một cách hòa bình.

Cậu thử đề xuất: "Bà Vương, sao bà vẫn chưa chuyển đi à? Thực ra chuyển đi cũng không có gì là không tốt, tiền bồi thường đó có thể mua được một căn hộ hai phòng cho dù ở thành phố hay nông thôn mà."

Bà Vương lắc đầu: "Thà có một chiếc giường ở thành phố còn hơn là một ngôi nhà ở vùng ngoại ô, bà có chết thì cũng sẽ chết ở ngôi nhà này".

Hơn nữa, chút tiền bồi thường đó làm sao đủ mua nhà. Nếu mua căn hộ có hai phòng thì bà ở đâu? Cháu trai bà ở đâu? Sau này lấy vợ về thì vợ chồng nó ở đâu? Khi đó vợ nó sẽ khinh cháu bà vô dụng, nói nhà ở giống như chuồng chó. Bà biết nói thế nào với ông nhà đây. Bà không muốn cuộc đời còn lại bị cháu dâu mắng nhiếc đến nỗi không ngẩng đầu lên được.

Người già thường bày tỏ suy nghĩ một cách rất mạnh mẽ.

Tiêu Tiếu chỉ hỏi một câu, bà Vương liền liến thoắng đến hơn hai mươi phút.

Tiêu Tiếu bỗng dẹp bỏ ý định thuyết phục bà Vương dùng cách thỏa đáng để rời khỏi nơi này.

Tiêu Tiếu biết mình không có tài ăn nói, cậu không thuyết phục nổi bà.

Nhưng cậu có một vũ khí lợi hại khác: Chính là sự tin tưởng của bà lão đối với cậu.

Bà Vương đã chứng kiến Tiêu Tiếu lớn lên, cậu nổi danh khắp xóm ngõ bởi tính thật thà, ngoan ngoãn và sự nỗ lực học tập.

Tiêu Tiếu chính là người duy nhất được khu phố lựa chọn là "nhân vật lừng lẫy khiến cả ngõ cảm động", "tấm gương để noi theo".

"Bà, cháu nghe những người hàng xóm nói bà ở đây không có nước nên cháu đặc biệt mua cho bà một thùng nước chở bằng xích lô. Nhưng cháu đặt ở bên ngoài không tiện mang vào, vì cháu thấy ở đấy toàn là gạch ngói và rác rưởi, không biết làm thế nào mới chuyển vào được, hay bà ra giúp cháu hướng dẫn người chuyển vào, xem làm thế nào mới chuyển được vào trong nhà."

Bà Vương không hề nghi ngờ lời nói của cậu bé ngoan mà bà đã chứng kiến từng ngày khôn lớn.

Bà Vương cùng chàng thanh niên đi ra khỏi căn phòng cũ kỹ mà hơn nửa tháng nay chủ nhân của nó chưa chịu chuyển đi.

Trong ngõ đúng là có một chiếc xích lô, trên xe có khoảng sáu thùng nước.

Tiêu Tiếu đã diễn đủ rồi. Những người học tập tốt thì làm việc khá chu toàn, làm chuyện gì cũng mẫu mực.

Bà lão run run đi đến trước chiếc xích lô, vừa chạm vào thùng nước, nụ cười trên gương mặt và những lời tán thưởng đều không ngớt, bỗng bà nghe thấy phía sau có tiếng động lớn.

Căn nhà mà bà đã không tiếc sự tôn nghiêm và những nguy hiểm tính mạng để bảo vệ bỗng chốc lại sụp đổ.

Bà lão ngất đi tại chỗ.

Mãi đến khi bà lão tỉnh dậy, Tiêu Tiếu vẫn đang bận rộn phục vụ bà, cậu không ngừng nói xin lỗi, một vạn lần xin lỗi.

Bà lão tuy trong lòng căm hận nhưng cũng tha thứ cho cậu. Người bà hận không phải là cậu, bởi tất cả mọi người đều biết, tất cả mọi người đều cảm thấy Tiêu Tiếu là người tốt, hơn nữa việc làm đó không phải cố ý, trách nhiệm chính không phải thuộc về cậu. Quan trọng là: Ai ngờ rằng những người làm công việc tháo dỡ nhà cửa lại nhanh tay nhanh chân đến thế, người vừa ra khỏi mà căn nhà lập tức bị phá đổ.

Thực ra, Tiêu Tiếu đã không còn là cậu bé nữa.

Cậu đã lừa để bà lão ra khỏi nhà, thù lao cho hành động lưu manh đó là năm nghìn tệ.

Khoản tiền này đối với một người tuổi đời còn trẻ và có hoàn cảnh như Tiêu Tiếu mà nói, nó không bé nhỏ.

Chúng ta vốn có thể nhìn thấy, trên người cậu Tiêu Tiếu mười bảy tuổi này có trạng thái manh nha của loài cầm thú, bắt đầu bại hoại văn hóa.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 34: Dũng khí theo đuổi

Việc làm này hoàn hảo đến mức mà thần không biết quỷ chẳng hay. Điều quan trọng là không ai ngờ rằng cậu học trò mới mười bảy tuổi mà lại mưu toan, xấu xa đến thế.

Tiêu Tiếu cảm thấy chuyện mình làm chẳng có gì là tàn nhẫn. Cậu ta cho rằng mình là cây ngay không sợ chết đứng. Nếu bà lão này cứ ở lì trong ngôi nhà mãi không chịu ra, cuối cùng chuyện xảy ra ngoài ý muốn chính là một mạng người. Mình làm như thế coi như là ngang với hành động nghĩa hiệp rồi, nói văn hoa một chút chính là cứu một mạng người bằng xây bảy tháp chùa. Hãy xem, sự giác ngộ và tính logic như thế quả là không giống nhau.

Điều càng quan trọng hơn là Tiêu Tiếu cảm thấy tâm trạng của Ngũ Hạnh Nguyệt rõ ràng đã khá lên rất nhiều rồi. Cô cười nhiều hơn, mặt lúc nào cũng tươi như hoa nở, ấm áp, đẹp đẽ, khiến Tiêu Tiếu say mê.

Từ khi có được khoản tiền đền bù, cha mẹ Tiêu Tiếu đối xử với cậu phóng khoáng hơn hẳn, chu cấp đầy đủ tiền tiêu vặt.

Có tiền trong tay, Tiêu Tiếu bắt đầu nghĩ mình có thể theo đuổi Ngũ Hạnh Nguyệt được rồi.

Cậu thuê một phòng trọ ở gần trường học. Cậu nói vì đã học lớp Mười hai rồi nên không muốn quá lãng phí thời gian đi từ nhà tới trường học, thế là gia đình cậu cũng rất tán thành.

Đó chính là căn phòng mà sau đó Bạch Tiêu đến ở.

Tiêu Tiếu giấu bức ảnh của Ngũ Hạnh Nguyệt ở sau tấm áp phích Kobe Bean Bryant, cậu nghĩ sẽ có một ngày mình đưa cô tới đây và có thể sẽ cho cô một niềm vui bất ngờ - ví như nói cô đứng quay mặt vào bức tường, bảo cô nhắm mắt lại sau đó cậu sẽ biến hóa Kobe Bean Bryant thành một cô gái xinh đẹp…

Có tiền, có phòng trọ, dường như được tiếp thêm lòng can đảm, Tiêu Tiếu trước đây rất tự ti, nếu gặp Ngũ Hạnh Nguyệt, rất lâu sau cậu mới đủ dũng cảm để nhìn thẳng cô.

Bây giờ, cuối cùng cậu cũng dám đi đến trước mặt, nói với cô: "Hi, chào buổi sáng."

Đó là trên hành lang ngoài phòng học, Ngũ Hạnh Nguyệt đến và đón nhận sự chân thành của cậu, giống như tiên nữ giáng trần.

Tim Tiêu Tiếu đập nhanh đến hai trăm nhịp, không thể trấn tĩnh được, vì cậu cảm thấy trái tim mình sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào.

Sau khi thở sâu một hơi, Tiêu Tiếu đi đến trước mặt Ngũ Hạnh Nguyệt, nói:" Hi, chào buổi sáng!"

Vũ Hạnh Nguyệt sững sờ giây lát rồi lập tức trả lời một cách tự nhiên: "Chào bạn! Tiêu Tiếu!"

Cô không những nở nụ cười rực rỡ mà còn biết tên cậu.

Thực ra Tiêu Tiếu không cần tự ti như thế, cậu không hèn kém như những gì bản thân tưởng tượng. Khi chúng ta yêu một người, nếu không quá tự tin nghĩ rằng nhất định mình sẽ làm tốt thì lại quá tự ti, luôn cảm thấy mình không xứng với đối phương.

Dẫu sao thì Tiêu tiếu vẫn là một anh chàng đẹp trai, thanh tú, trắng trẻo, nhìn rất đàng hoàng, chững chạc.

Cậu còn là một chàng trai thông minh. Không cần quá cố gắng trong học tập cũng có thể giữ vững được thành tích tốt, dẫn đầu hai mươi gương mặt tiêu biểu của cả lớp trong thời trung học.

Cũng có nữ sinh chủ động gần gũi với cậu.

Nhưng trong trái tim của Tiêu Tiếu chỉ có Ngũ Hạnh Nguyệt.

Cô giống như một vầng trăng sáng, treo cao trên bầu trời rộng lớn mỗi đêm của tuổi thanh xuân trong cuộc đời cậu.

Có lẽ, bạn sẽ cảm thấy tự ti khi yêu một người, bởi trí "tưởng tượng" có thể thần thoại hóa đối tượng mà bạn yêu thương. Nâng đối phương lên mây và bạn sẽ bị rơi sâu vào vũng lầy tình ái.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tiếu chủ động chào hỏi Ngũ Hạnh Nguyệt, cậu lại không biết rằng Ngũ Hạnh Nguyệt đã sớm biết đến mình.

Điều này đã khích lệ cậu có thêm dũng khí để theo đuổi cô.

Giống như tất cả những người mười bảy tuổi khác đều có mối tình đầu của mình, Tiêu Tiếu ghi nhớ một lần Ngũ Hạnh Nguyệt cười, từng chiếc váy đẹp cô mặc, thời gian biểu của cô.

Vì mỗi buổi trưa về nhà cô đều lên mạng, cậu cũng sẽ lên mạng vào đúng giờ đó, chỉ để nói chuyện với cô vài câu qua QQ.

Những cảm nhận sinh động, nhỏ bé ấy giống như mỗi bông hoa đua nở cùng gió trong tiết trời xuân. Bạn có thể nhìn thấy hoặc không nhìn thấy, tất cả đều đang nở rộ, đẹp đẽ ở nơi đó.

Nhưng lần đầu hẹn hò, số phận lại mở ra một trò cười.

Đó là một ngày tháng Chín, vừa mới nhập học không lâu. Vẫn còn sót lại cái nóng uể oải của mùa hè làm người ta khó chịu.

Tiêu Tiếu đã chuẩn bị rất lâu rồi, cuối cùng cũng nói được lời hẹn với Ngũ Hạnh Nguyệt.

Cậu nhắn cho cô một tin nhắn, nói rằng: "Tối nay sau khi tan học, anh sẽ đợi em trong ngõ bên ngoài cổng phía tây."

Ngũ Hạnh Nguyệt nhận được tin nhắn. Trong lòng cô có cảm giác ngọt ngào giống như một chiếc kem bông to, trắng, đẹp khiến người ta bất giác cảm thấy hạnh phúc.

Thực ra, Ngũ Hạnh Nguyệt cũng thích Tiêu Tiếu rất lâu rồi. Cô thích vẻ ngoài đẹp trai, thanh tú, thích vẻ mặt thẹn thùng của cậu và đôi môi mỏng mấp máy như muốn nói nhưng lại thôi. Cô đã sớm đoán ra rằng Tiêu Tiếu thích mình nhưng lại không rõ vì sao cậu luôn tỏ thái độ gượng gạo, luôn nhìn cô ở khoảng cách xa như thế. Cô chìm đắm trong ảo tưởng, thậm chí còn có chút yêu cảm giác không thể đoán được cảm xúc của cậu.

Buổi sáng hôm nhận được tin nhắn ấy, bài giảng của thầy giáo, Ngũ Hạnh Nguyệt không nghe được một từ nào.

Trong đầu cô tự biên tự diễn một thước phim, cảnh cô và Tiêu Tiếu bắt đầu yêu nhau.

Hôm nay gặp cậu, cô sẽ đi giày màu gì, cậu sẽ mặc loại áo phông thế nào?

Cậu sẽ đứng ở chỗ ngoặt cuối cùng trong ngõ phía tây cổng trường để đợi cô.

Cậu rất căng thẳng khi nhìn thấy cô, một câu cũng không nói, vui vẻ nắm chặt tay cô.

Liệu khi chia tay, cậu có bất ngờ hôn cô không?

...

Ngũ Hạnh Nguyệt nghĩ đi nghĩ lại về cảnh tượng buổi tối cuối hè này, về cuộc hẹn lần đầu tiên của cuộc tình này.

Tiếc là, trước cuộc sống khắc nghiệt, thượng đế mới là đạo diễn thiên tài thật sự.

Chín giờ tối hôm đó, Ngũ Hạnh Nguyệt một mình đi trong ngõ ở cổng phía tây trường.

Đó là một con ngõ dài khoảng ba trăm mét, có ánh đèn đường mờ ảo điểm xuyết trong đêm tối, nhạt nhòa như những ngôi sao trên bầu trời cao.

Ngũ Hạnh Nguyệt vẫn đang chìm trong cảnh tình yêu mà mình tự biên tự diễn.

Cô bước rất nhanh, hoàn toàn không biết rằng có hai gã lưu manh đang bám theo mình đến tận khi, có một bàn tay to lớn từ phía sau vòng ra bịt chặt miệng cô.

Cô ra sức vùng vẫy, cuối cùng cũng cắn được vào tay gã lưu manh một cái.

Gã lưu manh bị cắn đau liền nới lỏng tay, Ngũ Hạnh Nguyệt mới có cơ hội hét toáng lên.

"Cứu tôi với", ba từ này đã xé tan sự tĩnh lặng của bầu trời đêm, thổi bùng ánh sáng mờ mịt của đèn đường.

Đây là một con ngõ nhỏ quay lưng vào khu chợ, lúc này không một bóng người.

Chỉ có ba từ "Cứu tôi với" vang vọng trong ngõ.

Chỉ có Ngũ Hạnh Nguyệt xinh đẹp, một mình đối mặt với hai tên côn đồ như hổ đói.

Chính vào thời khắc quan trọng, thế giới này đều quay lưng với Ngũ Hạnh Nguyệt. Tất cả đều tĩnh lặng.

...

Nhưng Ngũ Hạnh Nguyệt không biết rằng thực ra Tiêu Tiếu đã nghe thấy tiếng kêu cứu của cô.

Cậu đứng ở cuối con ngõ, chỉ cách có một trăm mét.

Nghe thấy tiếng kêu cứu, cậu cũng tò mò nhìn.

Cậu nhìn thấy Ngũ Hạnh Nguyệt bị cưỡng ép.

Cậu cũng nhìn thấy hai tên côn đồ có con dao sáng loáng.

...

Giây phút ấy, Tiêu Tiếu vô cùng sợ hãi.

Gần như là bản năng, Tiêu Tiếu co cẳng chạy theo hướng khác. Cậu sợ côn đồ, sợ dao kiếm, sợ bị giết, cậu sợ, thực sự rất sợ...

Cậu bất chấp tất cả để chạy đi, trái tim "thầm thương trộm nhớ" người khác của cậu cũng bị ném lại trong con ngõ đó, mặc cho cô giống như con cừu non, quẫy đạp trong tay côn đồ đang cầm dao nhọn.

Sự vĩ đại của tình yêu không thắng nổi tính ích kỷ, chỉ suy nghĩ cho bản thân và sự sợ sệt của con người. Tất cả những tưởng tượng về tình yêu đều không thắng nổi sự nguy hiểm thật sự.

Giữa tình yêu và mưu sinh, Tiêu Tiếu không hề do dự khi đã chọn mưu sinh.

Tiêu Tiếu chạy được hai kilomet mới dừng lại. Khi cậu quay đầu nhìn mới phát hiện ra mình đang chạy trên con đường lớn – nơi có ánh đèn sáng rực, chỉ có xe cộ đi lại nườm nượp trên đường. Chợt quay đầu nhìn lại thì người ấy đã không còn đứng dưới ánh đèn mờ đó nữa.

Nhìn thấy có nhiều người, nhiều xe, Tiêu Tiếu mới dần bình tĩnh trở lại, nỗi sợ hãi trong lòng được giải tỏa. Cảnh tượng vừa xảy ra lại xuất hiện.

Ngũ Hạnh Nguyệt, là Ngũ Hạnh Nguyệt!

Cô ấy đã bị côn đồ cưỡng ép.

Trên cổ cô ấy còn bị một con dao gí sát.

Trời ơi, sao mình lại bỏ chạy như thế?

Tiêu Tiếu ôm đầu, cậu cảm thấy lúc đó mình thật ngốc nghếch.

Cậu tự trách mình không ngớt, nỗi hổ thẹn lại càng tăng thêm vạn phần.

Thực ra bản năng chính là sự phản ứng của bộ não một cách chân thực nhất.

Nhưng bản năng luôn để lộ những nhược điểm của chúng ta, khiến chúng ta phải ngượng ngùng phủ nhận rằng đây là một loại phán đoán đã được đi qua đại não.

Tiêu Tiếu bắt đầu chạy quay lại.

Đương nhiên, người luôn suy nghĩ kỹ lưỡng thành tích học tập tốt như cậu sẽ không liều lĩnh một mình chạy lại nơi đó.

Đầu tiên cậu gọi 110, sau đó như chạy đua với cảnh sát tới hiện trường.

Không sai, thành tích môn thể dục khá tốt nên cậu đã chạy thắng cả cảnh sát. Quan trọng là thời gian chạy của cậu đều...

Tiêu Tiếu chạy trước tới hiện trường.

Hiện trường đã không một bóng người, trong con ngõ nhỏ chỉ có ánh đèn mờ ảo như cũ.

Bỗng quay đầu rồi lại quay đầu, con ngõ vẫn vắng vẻ như thế, yên ắng giống như bối cảnh của một bộ ảnh nghệ thuật.

Tiêu Tiếu hoảng loạn, gọi lớn: "Ngũ Hạnh Nguyệt! Ngũ Hạnh Nguyệt!"

Chỉ có tiếng vọng lại của con ngõ nhỏ: "Nguyệtttttttttttt".

Tiêu Tiếu chạy đi chạy lại mấy vòng nhưng vẫn không thấy cô đâu.

Cậu bắt đầu hoài nghi mình không nhìn thấy gì, hoài nghi tất cả chỉ là ảo tưởng, hoài nghi Ngũ Hạnh Nguyệt không hề đồng ý lời hẹn hò của cậu. Tất cả đều là mình tưởng tượng ra, là mình viện cớ cho việc thất hẹn của Ngũ Hạnh Nguyệt.

Như thế, ít ra thì cũng có thể giữ trọn danh dự trong tình yêu.

Cảnh sát đế n rất nhanh.

110 quả nhiên nhanh chóng phái cảnh sát đến.

Nhưng hiện trường không có gì, chỉ có Tiêu Tiếu đứng dựa vào cột điện bên đường như chú gà gỗ.

Cậu thử gọi điện cho Ngũ Hạnh Nguyệt, trong ngõ truyền lại câu hát "Muốn có được nhưng không thể được, cuộc đời bạn sẽ như thế nào đây?".Đây là lời bài hát mới "Bài ca dành cho tôi" của Lý Tông Thịnh, đã nhận được giải thưởng Bài hát hay nhất của năm 2010.

Đó là tiếng nhạc di động của Ngũ Hạnh Nguyệt, không ai biết cô gái mười bảy tuổi vì sao lại lấy ca từ sâu lắng này làm nhạc chuông. Thứ gì cô cũng có nhưng lại ca thán: "Muốn có được nhưng không thể được, cuộc đời bạn sẽ như thế nào đây?".

Tiếng nhạc vọng lại từ phía cây long não. Cảnh sát đã xác nhận Ngũ Hạnh Nguyệt đã để lại điện thoại di động.

Ngày hôm sau, Ngũ Hạnh Nguyên không đến trường.

Ngày hôm sau nữa, cô vẫn không xuất hiện…

Bảy ngày liên tiếp cũng không thấy cô đến trường học.

Ngày thứ tám, có bạn cùng lớp nói cô đã chuyển trường. Mọi người bắt đầu bàn luận xem cô chuyển đi đâu, vì sao lại chuyển?

Nhưng đến ngày thứ chín, có một sự giải thích mới: Có người bắt đầu truyền tin Ngũ Hạnh Nguyên đã bị côn đồ cưỡng ép. Hơn nữa, tinh thần cô ấy thất thường, bị điên rồi, giờ đang được người nhà đưa ra nước ngoài chữa trị.

Khi Tiêu Tiếu nghe thấy tin này là giờ nghỉ giải lao, lúc cậu đang đi ở hành lang lớp học. Cậu nghe thấy mấy bạn học ở phía sau đang bàn tán nhỏ to.

Bầu trời vô cùng quang đãng. Nhưng cậu lại cảm thấy như có sấm sét đì đùng, mây đen như những con thú hoang đang bay lượn, ngoác miệng về phía mình, gương mặt của mỗi người đều trở thành quái thú, mặt xanh xao nhô ra những chiếc răng nanh.

Cậu hét một tiếng rồi ngất xỉu.

Lúc tỉnh lại, Tiêu Tiếu thấy mình đang ở bệnh viện. Cậu đã nằm viện năm ngày nhưng không có một người bạn cùng lớp nào tới thăm.

Vì trong trường lại có một tin đồn khác. Họ nói Tiêu Tiếu đã cưỡng ép Ngũ Hạnh Nguyệt, vì tối đó đã có một người bạn học nhìn thấy Tiêu Tiếu xuất hiện ở con ngõ đó trước Ngũ Hạnh Nguyệt, họ nói cậu đã mai phục sẵn, họ còn nói cậu đã sớm có chủ ý cưỡng ép cô.

Tiêu Tiếu thế nào cũng không lý giải nổi. Cậu rơi vào trạng thái trầm cảm. Cậu cảm thấy tất cả là ảo giác, nếu không nói gì thì chứng tỏ đó là ác mộng và sẽ có ngày cậu tỉnh lại.

Tiêu Tiếu im lặng, một ngày không nói, hai ngày không nói… mười ngày, một tháng. Cứ mỗi lúc mở miệng thì cậu lại gầm rú lên.

Cuối cùng, Tiêu Tiếu bị đưa đến bệnh viện tâm thần, bác sĩ nói cậu mắc chứng bệnh tâm thần đứt quãng.

Thực ra bệnh tâm thần của cậu không quá nghiêm trọng, chỉ là mỗi khi nhớ đến cảnh tượng buổi tối hôm đó, cậu lại không thể khống chế nổi nỗi bực dọc trong người. Đối với cậu mà nói, đó là một cách giải tỏa tâm lý, là một loại trốn tránh, cậu không cần trạng thái tỉnh táo để đối mặt với thế giới này. Cũng có thể nói, bệnh tâm thần của cậu có một phần nào đó chỉ là đóng kịch.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đánh rơi Thẻ đọc suy nghĩ

Lợi dụng Thẻ đọc suy nghĩ để đọc được tất cả, Bạch Tiêu đã thấy kinh hãi.

Bạch Tiêu nhìn cậu ta một cái, không thể chịu nổi liền nghiêm túc nói: "Cậu đúng là một con quỷ nhát gan, đừng có tự mình cảm thấy tốt đẹp nữa. Nhu nhược, bất lực, hèn hạ, ngu ngốc là bộ mặt vốn có của cậu. Cậu hoàn toàn không xứng với Ngũ Hạnh Nguyệt, tôi sẽ đi nói rõ sự thật với cô ấy".

Sắc mặt Tiêu Tiếu bỗng trở nên trắng bệch, gào thét: "Ai nói tôi nhu nhược, bất lực chứ, nếu ai nói thế thì tôi sẽ giết người đó!".

Bạch Tiêu sợ đến nỗi tim đập loạn xạ. Cô cố trấn tĩnh, ấn mạnh vào tấm Thẻ đọc suy nghĩ trong túi áo, muốn biết có phải thật sự cậu ta sẽ giết người nói mình như thế không – kỳ tích đã xuất hiện, dưới tác dụng của Thẻ đọc suy nghĩ, trước ngực của Tiêu Tiếu phả ra như bọt trắng, hiện ra một loạt các con số hỗn loạn.

Chuyện gì thế này?

Bạch Tiêu bị các con số hỗn loạn làm cho kinh sợ, trong phút chốc, cô bỗng ý thức được rằng, hóa ra Thẻ đọc suy nghĩ vô hiệu với người bị thần kinh đang phát tác.

Chính trong lúc này, Tiêu Tiếu nhấc một chiếc ghế đẩu lên, ném vào Bạch Tiêu… Bạch Tiêu sợ đến nỗi bất tỉnh.

Lúc Bạch Tiêu tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, xung quanh toàn là màu trắng, ga giường trắng, sàn nhà trắng, rèm cửa trắng, còn có cô gái mặc bộ đồ trắng. Đây là một phòng bệnh khác của bệnh viện.

Ánh mặt trời quá nhức mắt, Bạch Tiêu nheo mắt nhìn thấy cô y tá mặc đồ trắng đang đi qua đi lại trước mặt mình.

Một lúc sau, có một anh chàng mặc đồ trắng đi vào phòng bệnh, anh ta vuốt má cô y tá, cô ta chớp mắt vài cái, anh chàng đó ôm eo rồi lại vuốt mặt cô ta, hai người liếc mắt đưa tình, sau đó bác sĩ nam mãn nguyện bước đi.

Bạch Tiêu nhìn họ liếc mắt đưa tình, cũng thấy rất ngại.

Cô y tá nhìn bác sĩ nam đi ra rồi mới quay người lại, nhìn thấy Bạch Tiêu, cô ta lập tức thay đổi nét mặt, giống như nét mặt biến hóa trong kinh kịch vậy, lạnh lùng buông một câu: "Tỉnh rồi à? Chẳng phải tôi đã nói với cô rồi sao? Đến thăm người bị tâm thần thì phải chú ý an toàn. Cô xem mình đã làm gì mà bị cậu ta làm cho ngất xỉu đi thế?".

Cô y tá tuổi đời còn trẻ, nhìn cũng khoảng mười tám tuổi, chiều cao trung bình, nhưng có thể do ít được tiếp xúc với ánh mặt trời nên da khá đẹp. Nếu cô ta mặc trang phục bình thường, đi trong đám đông thì người ta cũng chỉ nghĩ rằng cô là một thiếu nữ, nhưng mặc bộ đồ y tá vào, trông cô ta già đi vài tuổi. Trong đầu Bạch Tiêu liền hiện ra năm chữ "giảm bớt sự quyến rũ".

Y tá lại hỏi: "Cô mau báo tin cho người nhà biết, chúng tôi có nguyên tắc là cứu người sắp chết, giúp người bị thương, để cô nhập viện trước, cô cũng chưa trả viện phí đâu!".

Bạch Tiêu buồn rầu nghĩ: Tôi bị thương ở bệnh viện các cô, đáng ra bệnh viện các cô phải bồi thường cho tôi mới đúng. Cứu tôi chẳng phải là trách nhiệm của các cô sao? Chẳng trách mà người ta nói: Mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân luôn căng thẳng. Nếu dao phẫu thuật của bác sĩ giống như dao mổ cá thì người bệnh khó tránh khỏi cảm giác mình là con cá đang nằm trên thớt.

Bạch Tiêu bịa đặt: "Được thôi. Mẹ tôi đang đi, hai tiếng nữa sẽ đến". Bạch Tiêu sẽ không thật thà mà nộp tiền viện phí, cũng không ngu ngốc, cô định sẽ chạy trốn.

Nhưng làm thế nào để chạy trốn đây? Trên người Bạch Tiêu không có đồ gì khác ngoại trừ tấm Thẻ đọc suy nghĩ có thể kiếm được tài sản dùng cả đời.

Nghĩ đến Thẻ đọc suy nghĩ quý giá có thể giúp mình, Bạch Tiêu đút tay vào túi áo. Bỗng cô cảm thấy mình như bị rơi vào động không đáy: Không thấy Thẻ đọc suy nghĩ đâu nữa!

Bạch Tiêu sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh, cô lục lại túi áo lần nữa: Thẻ đọc suy nghĩ thực sự đã mất rồi!

Trước khi ngất xỉu, tấm thẻ rõ ràng vẫn ở trong túi áo của cô cơ mà, bây giờ nó biến đi đâu mất rồi? Làm thế nào đây?

Bạch Tiêu cố gắng nhớ lại từng chi tiết, cuối cùng, cô nhớ ra lần cuối cùng sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ là ở phòng bệnh của Tiêu Tiếu.

Bạch Tiêu rón ra rón rén đi đến bên ngoài phòng bệnh của Tiêu Tiếu.

Cách một cửa sổ kính, Bạch Tiêu nhìn thấy Tiêu Tiếu đang nằm trên giường bệnh, trong tay hí hoáy nghịch gì đó.

Tất cả ánh mắt cô đều dồn cả lên tay của Tiêu Tiếu – thứ cậu ta đang cầm chính là Thẻ đọc suy nghĩ! Thẻ đọc suy nghĩ phát ra những tia sáng lấp lánh!

Tim Bạch Tiêu bỗng nhói đau, cô lập tức mở cửa đi vào, sợ hãi kêu lên: "Trả lại tôi!".

"Thẻ đọc suy nghĩ? Của cô? Nhà khoa học đã cho cô nhưng không thể để nó rơi vào tay người khác? Chỉ cần viết tên người đó lên đó, ấn vào nút ở giữa là sẽ biết ngay đối phương đang nghĩ gì? Ha ha, cám ơn cô! Căn bản tôi không biết tác dụng của nó, bây giờ suy nghĩ trong lòng cô đều nói cho tôi biết hết rồi! Trong lòng cô nói đơn giản chỉ cần viết tên lên Thẻ đọc suy nghĩ là có thể dùng được thôi mà!"

Bạch Tiêu biết mình đã bị Tiêu Tiếu sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ. Cô ra sức khống chế bản thân không nghĩ bất cứ vấn đề gì, nhưng lúc này, tất cả suy nghĩ của cô đều cuồn cuộn tuôn trào, không thể ngăn lại được.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tin tức được phát sóng trực tiếp

"Liệu nhà khoa học có phái người tới bắt mình không? Có trừng phạt vì mình đã làm mất Thẻ đọc suy nghĩ không?"

"Thẻ đọc suy nghĩ thần thông quảng đại như thế, liệu Tiêu Tiếu có làm hỏng nó không?"

"Sao cậu ấy lại sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ với mình chứ? Lẽ nào mọi bí mật của mình đều không còn?"

Tiêu Tiếu vừa trừng mắt nhìn Bạch Tiêu vừa đọc những câu nói ấy.

Bạch Tiêu càng cố gắng không nghĩ về Thẻ đọc suy nghĩ thì trong đầu lại toàn tuôn trào những suy nghĩ về nó, không thể ngăn nổi.

Tiêu Tiếu bỗng nuốt nước bọt, nói: "Trời ơi, trên đời này thật sự có báu vật thần kỳ như thế sao? Mình phát đạt rồi!".

Đây là sự bất đồng giữa người với người, khi Bạch Tiêu cầm Thẻ đọc suy nghĩ, bất cứ lúc nào cũng không hề nghĩ tới mối liên quan giữa tấm thẻ này với hai từ "phát đạt". Nghe thấy Tiêu Tiếu nói như thế, Bạch Tiêu như bị vạn mũi tên xuyên qua tim làm cho sợ hãi và vô cùng khó chịu, cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Bạch Tiêu sợ hãi hỏi: "Cậu cần Thẻ đọc suy nghĩ làm gì? Công năng của nó không thể sử dụng bừa bãi được đâu, nếu không thì sẽ xảy ra tai họa đấy. Xin cậu hãy trả lại nó cho tôi đi, được không?".

Tiêu Tiếu khinh miệt nhìn Bạch Tiêu, nghi ngờ: "Phụ nữ thật lắm chuyện, thế nào là không thể sử dụng bừa bãi? Đồ vật quý giá như thế này mà cô lại áp dụng với tôi, đó chẳng phải là sử dụng bừa bãi hay sao? Đó quả thật là phung phí của Trời! Cô thật là không biết nhìn xa trông rộng! Nhưng cô cũng đừng lo, tôi sẽ không dùng nó để tiêu diệt trái đất đâu. Cho tôi chút thời gian để tôi nghĩ xem nên dùng nó như thế nào".

Nói rồi, Tiêu Tiếu tự nhiên mở ti vi trong phòng bệnh, vừa xem vừa suy nghĩ cách sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ như thế nào cho thỏa đáng.

Bạch Tiêu chán nản ngồi bên giường, cô cảm thấy những lời Tiêu Tiếu nói dường như cũng không sai. Mình toàn dùng thẻ đọc suy nghĩ để đọc những chuyện vặt vãnh của những người bình thường, chưa từng nghĩ rằng sẽ làm chuyện gì đó to lớn, kinh thiên động địa.

Nhưng lúc này, việc quan trọng nhất của Bạch Tiêu chính là nghĩ xem cách nào có thể lấy lại Thẻ đọc suy nghĩ.

Nhưng vừa nghĩ đến việc mình nghĩ đến biện pháp gì thì chúng sẽ lập tức hiện lên trước mặt Tiêu Tiếu, cô lại càng buồn chán hơn, không dám nghĩ ngợi gì, đành ngoan ngoãn ngồi xem ti vi.

Trên ti vi đang phát một chương trình trực tiếp.

Một anh chàng khoảng hơn hai mươi tuổi đang uy hiếp một xe buýt, anh ta cầm một con dao gọt hoa quả ấn vào eo tài xế, tâm trạng bình tĩnh, thản nhiên.

Tất cả những người trên xe buýt đều khóc, mười vị hành khách ngồi ở mười vị trí, ngoan ngoãn ngồi đó, không dám động đậy, vì tên cướp nói, nếu ai làm gì thì hắn sẽ giết tài xế rồi đến giết ngay người đó.

Cảnh sát cầm chiếc loa lớn và nói: "Bỏ vũ khí xuống, không được làm bị thương con tin. Chúng tôi có thể thỏa mãn yêu cầu của anh".

Trên mặt hắn ta nở nụ cười đầy khinh miệt.

Ti vi đang không ngừng chiếu về thông tin của tên cướp.

Nam, hai mươi ba tuổi, Liêu Thanh Tùng, giáo viên trung học.

Bạn bè, người thân của Liêu Thành Tùng và những cơ quan liên quan xin liên hệ với số điện thoại 84441444.

Nhà giáo ưu tú cũng sẽ trở thành tên cướp uy hiếp con tin sao? Bạch Tiêu chán nản lắc đầu.

Bỗng Tiêu Tiếu từ trên giường nhảy xuống, mặc quần áo và phi ra ngoài.

"Cậu làm gì đó?", Bạch Tiêu chạy theo sau.

Tiêu Tiếu dừng bước, quay đầu nói với Bạch Tiêu: "Nói nhỏ thôi, nếu cô muốn lấy lại Thẻ đọc suy nghĩ thì hãy giúp tôi trốn khỏi bệnh viện và đi đến chỗ của tên cướp có tên Liêu Thanh Tùng đó. Nếu cô còn làm ồn nữa thì tôi sẽ làm hỏng tấm thẻ còn lại đấy!".

"Chẳng phải cậu bị tâm thần sao?", Bạch Tiêu nghi hoặc vì sao Tiêu Tiếu bỗng có suy nghĩ rất bình thường.

"Tôi bị chứng tâm thần đứt quãng, lúc nào muốn phát bệnh cũng được", Tiêu Tiếu trả lời.

Bạch Tiêu không nói nữa. Tuy là người nhát gan nhưng cô vẫn là cô gái thông minh. Trong chốc lát cô hiểu được Tiêu Tiếu muốn làm gì, cậu ta muốn đến hiện trường, khuyên giải Liêu Thanh Tùng và giải cứu con tin thành công. Vũ khí của Tiêu Tiếu chính là Thẻ đọc suy nghĩ, cậu ta biết được Liêu Thanh Tùng đang nghĩ gì, muốn gì, điều này giúp cậu ta có lợi thế hơn hẳn những cảnh sát và chuyên gia đàm phán ở hiện trường.

Nếu một tấm Thẻ đọc suy nghĩ có thể cứu được mười con tin thì cũng chẳng cần quan tâm xem nó ở tay ai và được ai sử dụng. Bởi thế Bạch Tiêu quyết định giúp đỡ Tiêu Tiếu.

Bạch Tiêu nói nhỏ: "Vừa rồi, trước lúc đến tìm cậu, tôi đã nghiên cứu rồi, phía sau bệnh viện có một cây ngô đồng, có thể trèo lên cây rồi nhảy xuống, như thế sẽ không bị bác sĩ phát hiện".

Tiêu Tiếu ấn vào Thẻ đọc suy nghĩ, nhìn vào trước ngực của Bạch Tiêu một lúc rồi mới đắc ý cười: "Quả nhiên là cô không lừa tôi. Được thôi, lát nữa trèo cây thì cô sẽ trèo và nhảy trước, tôi sẽ giúp cô".

Hai người nhanh chóng trèo lên cây ngô đồng, trong tích tắc hai chân chạm đất, họ biết rằng mình đã vượt ngục thành công.

Khi đó, bệnh viện tâm thần vẫn yên tĩnh như cũ, các bác sĩ tinh anh đó của xã hội sẽ không thể tin nổi một bệnh nhân tâm thần lại có đầy đủ trí tuệ để lên kế hoạch đào tẩu.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cơ hội đến rồi

Hai người gọi taxi và nhanh chóng đi đến hiện trường.

Ở hiện trường trong thành phố, một chiếc xe buýt màu hồng đang đứng bơ vơ, xung quanh đều giăng hàng rào cảnh giới.

Tiêu Tiếu chen vào chỗ cảnh sát đứng, nói với một vị cảnh sát ở độ tuổi trung niên với mái tóc hoa râm trong đó: "Cháu là em của anh ấy, cháu có thể khuyên anh ấy thả con tin, thật đấy!".

Trong chiếc xe buýt ở bên kia, Liêu Thanh Tùng đang cầm dao, tức giận, không ngừng huơ dao trước mặt của tài xế, bộ dạng như có thể đâm ông ta bất cứ lúc nào.

Ở bên này, anh chàng liều lĩnh nói là em trai của Liêu Thanh Tùng, có thể khuyên được anh ta hồi tâm chuyển ý.

Người cảnh sát tóc hoa râm suy nghĩ một lát, việc đã thế rồi, cứ để cậu ta thử xem. Trên thế giới này, không phải là không có những kỳ tài thương thuyết khiến cho toàn thế giới tin tưởng.

Người cảnh sát tóc hoa râm với tư duy mạnh dạn đã cho Tiêu Tiếu một cơ hội.

Ông hỏi Tiêu Tiếu: "Có cần áo chống đạn không? Có cần viết di chúc cho người nhà không? Có cần phải thông báo cho công ty bảo hiểm không?".

Tiêu Tiếu lắc đầu, nói: "Cho cháu đến căn phòng kia". Tiêu Tiếu chỉ tay về phía cửa sổ của một căn phòng tầng hai ở phía nam hiện trường. Đây là cửa sổ gần chỗ của Liêu Thanh Tùng nhất.

"Cháu định đánh lén?", cảnh sát rất ngạc nhiên khi Tiêu Tiếu lại chọn chiếc cửa sổ với góc độ bắn đẹp nhất ấy.

"Đương nhiên là không, thôi đừng hỏi nữa, không còn thời gian đâu", Tiêu Tiếu nói.

Tính mạng là do ý Trời, đội cảnh sát cũng không quan tâm xem vì sao Tiêu Tiếu lại chọn cửa sổ đó nữa, họ nhanh chóng đưa cậu ta đến tòa nhà.

Còn Bạch Tiêu thì vẫn đi theo họ.

Trước khi vào phòng, cảnh sát yêu cầu Bạch Tiêu dừng bước, nhưng Tiêu Tiếu lại kéo cô vào.

“Không có cô ta thì tôi sẽ không thể làm được việc này.”

Chính xác, Thẻ đuọc suy nghĩ không có giấy hướng dẫn sử dụng. Không có Bạch Tiêu, Tiêu Tiếu thật sự không thể đảm bảo rằng mình có thể sử dụng nó một cách thuận lợi.

Cảnh sát cười rồi đi ra, lúc sắp đi còn không quên cười đùa: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, giọng điệu nhẹ nhàng khiến người ta thoải mái, như kiểu đây không phải là thời khắc ngàn cân treo sợi tóc trong việc giải cứu con tin vậy.

Trong phòng chỉ còn lại Tiêu Tiếu và Bạch Tiêu.

Tiêu Tiếu hỏi: “Dùng đồ chơi này như thế nào?”, cậu ta rút Thẻ đọc suy nghĩ ra, để vào lòng bàn tay lật đi lật lại.

“Chẳng phải là cậu đã sử dụng nó với tôi rồi sao?”, Bạch Tiêu bất mãn nhìn cậu ta.

“Nhìn tôi làm gì? Đừng có nhìn tôi thế nữa. Tôi dùng với cô chỉ là đoán mò thôi. Tôi thật sự không biết cách dùng chính xác như thế nào, nếu không thì tôi đã không kéo cô vào cùng”, Tiêu Tiếu gắng sức chà tay lên Thẻ đọc suy nghĩ, không dám hành động tùy tiện.

“Viết tên của Liêu Thanh Tùng lên, sau đó hướng lỗ nhỏ ở giữa Thẻ đọc suy nghĩ vào trúng tim của anh ta, rồi ấn vào nút ở giữa đó là được”, Bạch Tiêu nói, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ này cách chỗ của Liêu Thanh Tùng chỉ ba mươi mét, dùng kính viễn vọng là có thể nhìn thấy rất rõ Liêu Thanh Tùng đang đứng ở phía đầu xe, có cả bác tài cũng đang ngồi đó.

Bạch Tiêu thậm chí còn nhìn thấy Liêu Thanh Tùng đã ăn một chiếc kẹo cao su, trên vỏ kẹo có ghi hai chữ “Cool Air”.

Tieu Tiếu đã viết xong tên của Liêu Thanh Tùng, sau đó hớn hở ấn nút.

Dần dần, gương mặt của Tiêu Tiếu cũng trở nên nhợt nhạt, cậu ta kinh ngạc hét lên: “Trời ơi, hóa ra Liêu Thanh Tùng lại chịu nỗi oan lớn như thế, nếu là tôi, tôi cũng sẽ uy hiếp con tin, tìm người chết theo!”.

“Oan ức lớn đến mấy thì cũng không thể uy hiếp con tin chứ! Chẳng lẽ ai cũng bị trở thành vật hy sinh vô tội sao? Ai đáng trở thành người chết theo hắn chứ?”, Bạch Tiêu không thể hiểu nổi hành vi tàn bạo uy hiếp con tin của loại người xui xẻo ấy.

“Nếu cô bị người ta mưu hại tội cưỡng dâm, từ một thanh niên đứng đắn với vẻ ngoài tuấn tú trở thành hèn hạ bị người người lên án, mất việc, bị bạn gái ghẻ lạnh, cha mẹ cũng không nhận cô nữa, mà người mưu hại cô lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, thì cô còn nghĩ như thế không?”, Tiêu Tiếu vừa chăm chú nhìn Liêu Thanh Tùng, vừa lắc đầu than vãn.

“Anh ta đã chịu oan ức đến thế sao?”, Bạch Tiêu khó mà tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Cuộc sống của người ở trọ

Cuộc đời của tên cướp Liêu Thanh Tùng, trước năm hai mươi hai tuổi hoàn toàn bình thường, không có gì đặc biệt, luôn nhu nhược, buồn phiền, giống như cây cỏ hoang mọc nơi núi non lởm chởm, nhiều năm bị gió quất mưa vùi nhưng vẫn có thể tiếp tục sống để chào đón mỗi mùa xuân, hạ, thu, đông hằng năm, hạnh phúc duy nhất chính là tự an ủi mình: “Bình thường, ung dung mới là cuộc sống đích thực”.

Hai mươi hai năm trước, Liêu Thanh Tùng được sinh ra ở một vùng quê hẻo lánh.

Từ trước tới nay, anh ta không cho rằng chăm chỉ học hành là truyền thuyết, anh ta cũng không cho rằng khắc khổ học tập là chuyện không thể làm được.

Vì anh ta chính là người làm được như thế.

Anh ta còn được học bổng khuyến học của Kế hoạch lúa mạch[1] hỗ trợ nên mới không thất học và trở thành người đầu tiên của vùng hẻo lánh đó đỗ đại học.

[1] Quỹ khuyến học thành lập ngày 16/06/2005 do một người đứng lên phát động, vì cảm động về khát vọng tới trường của những trẻ em miền núi.

Có rất nhiều huyền thoại về sự nỗ lực của các nhân sĩ thành công đều có khởi đầu như thế. Khi thiếu niên chịu khó học tập, cuối cùng cũng làm nên nghiệp lớn.

Nhưng thành công, trên thực tế là một chuyện có tỉ lệ rất thấp.

Sau khi đỗ đại học, Liêu Thanh Tùng chẳng có chút tài cán gì đã mau chóng đứng vào nhóm những người bình thường của trường.

Liêu Thanh Tùng sau khi tốt nghiệp đại học, thức nhất là không có môi trường thuận lợi, thứ hai là chẳng có năng lực gì đặc biệt. Ở trong thời đại tìm kiếm công việc khó khăn này, anh ta khó khăn lắm mới xin được làm thầy giáo trong một trường trung học dân lập.

May mà, cuối cùng anh ta cũng có thể sống bằng sức mình, có cơm ăn, thuê được gian phòng ba trăm tệ, khổ công học tập suốt hai mươi năm, cuối cùng cũng được liệt vào hàng ngũ những người có thu nhập thấp.

Vào danh sách những người có thu nhập thấp cũng không có gì là không tốt cả, chí ít thì bạn cũng có cơm ăn, thuê được phòng ở, phải không?

Nếu bạn không nghĩ rằng mình đã từng đọc bao nhiêu sách, đã phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, đã tự dìm chết giấc mơ của mình, quên đi ước mộng của bản thân thì bạn cũng không cảm thấy cuộc sống này có gì không công bằng, phải không?

Liêu Thanh Tùng không phải là người như thế. Là một người đàn ông, đương nhiên không thể dễ dàng hài lòng như vậy. Là một người đàn ông, bạn cần kiếm tiền để mua nhà, lấy vợ. Đương nhiên, bạn có thể không mua nhà, trừ khi bạn nói chuyện ổn thỏa với mẹ vợ.

Liêu Thanh Tùng đã tham gia vào những kỳ thi của các đơn vị liên quan, cuối cùng được chuyển đến thành phố trở thành thầy giáo được biên chế chính thức. Nghe nói sau này, sự đãi ngộ của nhà nước dành cho những giáo viên biên chế được sánh ngang với nhân viên công vụ.

Liêu Thanh Tùng là giáo viên ngoại ngữ.

Hừm, giống như bạn tưởng tượng, anh ta rất đẹp trai, viết chữ đẹp, có nhiệt huyết khi giảng bài, thuộc típ thầy giáo đẹp trai, thích bàn luận về đại sự của đất nước và tán dương văn tự.

Đương nhiên cũng có nữ sinh thầm yêu anh ta.

Nữ sinh thầm yêu Liêu Thanh Tùng tên là Hồ Bội Bội.

Việc thầm yêu của Hồ Bội Bội rất nhanh chóng được công khai, 50% học sinh trong trường biết được, 50% học sinh còn lại cũng biết nhưng không dám tùy tiện nói bừa.

Vì Hồ Bội Bội đã từng nói: "Nếu ai tung tin đồn nhảm thì sẽ cắt tai của người đó".

Thực sự, Hồ Bội Bội là nữ sinh hư. Cô trốn học, hút thuốc, uống rượu, đến quán bar ăn chơi trác tang với các nam sinh ngổ ngáo.

Trên phố còn có tin đồn cô là gái bao.

Hồ Bội Bội học rất kém, cô hôm thì nghỉ học, còn những hôm đi học thì lại quậy phá trong lớp, hoặc ngủ, hoặc ngồi trang điểm.

Các giáo viên đều không muốn nhìn thấy cô, luôn mong cô nghỉ học.

Thực ra, cô mới là người đáng thương nhất, không phải vì thường xuyên bị phê bình, mà là ngay cả giáo viên cũng chẳng thèm phê bình học sinh như thế.

Có lúc, Hồ Bội Bội cảm thấy mình giống như một vũng bùn lầy. Cô cảm thấy chán ghét cuộc sống ở tuổi mười lăm của mình.

Không ai hiểu tâm tình của Hồ Bội Bội. Trong mắt những bạn cùng lớp, cô chính là một nữ sinh hư hỏng, không quá xinh đẹp nhưng tích cực trang điểm, không đoan trang, thính ăn chơi trác táng. Những nữ sinh như thế đều không có tình cảm, mọi người cho rằng trong lòng họ chỉ có tiền và những anh chàng đẹp trai.

Nhưng ai có thể biết được tâm tình của nữ sinh ấy chứ? Bởi không phải ai cũng có Thẻ đọc suy nghĩ.

Hai buổi Liêu Thanh Tùng có tiết dạy ngoại ngữ, Hồ Bội Bội đều có mặt cả hai.

Liêu Thanh Tùng là giáo viên cẩn thận, cũng rất tôn trọng học sinh, chưa bao giờ tùy tiện phê bình học sinh nào.

Có một lần, khi Hồ Bội Bội đang ở trên lớp thì bỗng rút điện thoại ra. Cô nói lớn: "Bây giờ em đang ở trường. Anh có dám đứng trước mặt tất cả bạn lớp em để nói anh yêu em không? Em sẽ khóc òa lên mất".

Đầu dây bên kia lại phát ra tiếng trả lời lớn: "Anh yêu em, em yêu, mỗi giây mỗi phút anh đều yêu em".

Cả lớp cười lớn, sau đó mọi người đều ác ý nhìn thầy Liêu Thanh Tùng.

Học sinh mong đợi thầy sẽ giống như giáo viên mới khác, tức giận, ném phấn, phủi tay áo mà đi, như thế họ sẽ vui mừng vỗ bàn, chúc mừng nhau vì lại lần nữa đánh bại một giáo viên.

Liêu Thanh Tùng không nói gì, thậm chí anh ta còn nhìn thẳng Hồ Bội Bội, như kiểu không có chuyện gì xảy ra vậy.

Anh quay lên bảng viết:

Phong Kiều dạ bạc[2]

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên,

Giang Phong ngư hỏa đôi sầu mien

Cô Tô Thành ngoại Hàn Sơn tự,

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền.

[2] Một bài thơ rất nổi tiếng của Trương Kế. Nhà thơ Tản Đà có bản dịch:

Quạ kêu, trăng lặn, sương rơi

Lửa chài, cây bãi, đối người nằm co

Con thuyền đậu bến Cô Tô

Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San

Nét chữ thanh tú cảm động lòng người. Dù thầy viết trên bảng đen hay nói chuyện trong QQ, đều cho người khác những cảm giác khác nhau, có mỹ cảm và làm say mê lòng người.

Hồ Bội Bội tắt điện thoại, nghe Liêu Thanh Tùng đọc hai mươi tám chữ trên. Giọng đọc của anh ta làm cảm động lòng người.

Trong nháy mắt đó, như có một khe suối trong vắt xuyên qua cánh rừng, cứ róc rách chảy vào trái tim của Hồ Bội Bội.

Sau đó mấy ngày, vào một buổi chiều vừa mới tan học.

Liêu Thanh Tùng đi qua lớp học, nhìn thấy Hồ Bội Bội đang ngồi một mình trong đó. Trước mặt cô có đặt một chiếc kính râm, cô cứ chớp chớp mắt nhìn nó, bộ dạng hình như rất buồn bã.

Một giáo viên bình thường khi gặp học sinh như Hồ Bội Bội thì đều tránh xa, nhưng Liêu Thanh Tùng thấy dáng vẻ buồn bã của cô, anh liền đi vào lớp học, nhẹ nhàng hỏi: "Em sao thế?".

Hồ Bội Bội bưng mắt nói: "Mắt em rất khó chịu".

Liêu Thanh Tùng đứng trước mặt Hồ Bội Bội, nói: "Ngẩng lên để thầy xem nào".

Hồ Bội Bội ngẩng đầu lên, ti hí hai mắt.

Liêu Thanh Tùng cúi đầu, tay trái đặt lên vai Bội Bội, tay phải nâng mặt cô lên.

Mắt của Hồ Bội Bội có màu xanh nhạt, lẫn vào đó là những tia đỏ của triệu chứng viêm, thật là nét đẹp thần bí mà thê lương.

Liêu Thanh Tùng nói: "Mắt em bị viêm sao? Sao lại có màu xanh thế?".

Hồ Bội Bội vốn định nói: "Kính áp tròng màu xanh là mốt của năm nay. Thầy quê mùa thế, ngay cả điều này mà cũng không biết".

Nhưng cô lại không nói gì. Cô ngửi được mùi cơ thể của Liêu Thanh Tùng, lẫn trong đó là mùi của cỏ cây và nước khử trùng, sạch sẽ mà mát lạnh, cô cảm thấy có chút ngất ngây.

Hồ Bội Bội lừa Liêu Thanh Tùng: "Em là con lai, khi sinh ra thì mắt đã màu xanh rồi".

Hồ Bội Bội là một nữ sinh như thế, bất cứ khi nào bịa đặt thì cũng là một câu chuyện hoang đường.

Liêu Thanh Tùng nói: "Haizzz, trách làm sao được, em không giống người khác thì càng xinh đẹp. Phòng làm việc của thầy có một lọ thuốc mắt, em đi với thầy, chỉ cần nhỏ mấy giọt là sẽ đỡ đau ngay thôi".

Hồ Bội Bội cùng Liêu Thanh Tùng đi vào phòng làm việc.

Hình bóng anh lọt vào mắt cô và cũng rơi vào trái tim cô.

Không có giáo viên nào quan tâm đến Hồ Bội Bội, họ đều coi cô như bệnh dịch và luôn tránh xa.

Ai cũng biết, ngày nào đến lớp Hồ Bội Bội cũng trang điểm, mái tóc vàng của cô là nhuộm, đôi mắt xanh của cô cũng chỉ là đeo kính áp tròng, làn da trắng cô là bởi đã được xoa lớp kem BB.

Nhưng Liêu Thanh Tùng lại rất dễ tin những lời bịa đặt ấy của cô, anh tin cô là con lai. Đã thế còn khen cô khác những cô gái khác, đẹp hơn họ.

Đây đều là những điều khiến trái tim của Hồ Bội Bội mất bình tĩnh.

Khi thiếu nữ thích một người thì đều kỳ lạ như thế.

Hồ Bội Bội cảm thấy mình mới mười lăm tuổi đã trải qua rất nhiều cuộc tình ngang trái nhưng cảm giác lần này thật tốt đẹp. Bởi đối phương là một anh chàng tốt – thầy giáo của cô, Liêu Thanh Tùng.

Hồ Bội Bội bắt đầu thay đổi. Cô bắt đầu bỏ học có chọn lọc, ví dụ, những tiết học khác cô có thể không đến nhưng tiết của thầy Liêu Thanh Tùng thì nhất định phải có mặt.

Hồ Bội Bội có lúc cũng gây rối nhưng đều không có ảnh hưởng gì lớn, ví dụ như những câu hỏi gây chút khó khăn cho Liêu Thanh Tùng. "Lý Bạch vì sao lại gọi là Lý Bạch?", "Lý Bạch nếu không uống rượu thì có thể viết thơ không?", "Em cũng uống rượu, nhưng tại sao em không viết được thơ?". Đó có thể coi là những lời chọc ghẹo, Hồ Bội Bội muốn nói chuyện nhiều với Liêu Thanh Tùng.

Nhưng, nếu có bạn học khác quấy phá trong tiết của thầy Liêu Thanh Tùng thì Hồ Bội Bội sẽ không khách khí.

Có lần, một nữ sinh nhân lúc Liêu Thanh Tùng quay vào bảng viết chữ đã tháo một chiếc tất ra rồi cuộn tròn lại, sau đó ném lên bục giảng.

Nữ sinh đó làm như thế chỉ vì đã cá cược với những người bạn khác, họ cá rằng nữ sinh này liệu có dám cởi tất ra không. Trong một trường học không nghiêm khắc, một lớp học không tốt lắm và là một học sinh không ngoan ngoãn thì làm những việc như thế trong tiết học cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Liêu Thanh Tùng quay lại nhìn thấy chiếc tất thì rất khó xử, má cũng ửng hồng. Anh cầm chiếc tất ném xuống cũng không được mà không ném xuống cũng chẳng xong. Chỉ đành lùi lại, đứng ở một chỗ cách bục giảng rất xa để giảng nốt bài.

Sau khi tan học, Liêu Thanh Tùng vừa bước ra cửa thì Hồ Bội Bội ở phía sau lấy tất quấn vào chân của nữ sinh đó.

"Chẳng phải cậu thích chơi sao? Tớ sẽ chơi cho cậu đến chết!", rồi cô dùng hàng loạt những lời lẽ chửi bới cộng thêm hai cái bạt tai, nữ sinh đó không dám động đậy.

Vì Hồ Bội Bội là học sinh hư nhất trong những học sinh hư, Hồ Bội Bội lúc nào cũng nói: Nếu ai làm phiền cô ta thì cô ta sẽ giết người đó. Lời nói này được thốt lên trong một ngôi trường không mấy nổi tiếng thì không ai cho rằng đó là lời nói thật nhưng cũng không ai dám khẳng định đó là giả. Vì chỉ có những chàng trai cô gái vừa vào đời mới có suy nghĩ không chín chắn, xấc xược vô lối đối với thế giới này, những gì họ luôn mang theo bên mình mới là tất cả những gì có khả năng. Trí tuệ và sự từng trải đều sẽ khiến chúng ta ngày càng kính sợ các quy tắc.

Hồ Bội Bội đã yêu Liêu Thanh Tùng, Liêu Thanh Tùng lại không hề hay biết. Hơn nữa, Liêu Thanh Tùng không cảm nhận được những điều tốt đẹp mà Hồ Bội Bội dành cho mình, căn bản anh ta là một thanh niên luôn có suy nghĩ: Thầy trò yêu nhau sẽ giống như mối tình của cha dượng và Lolita[3], đây là một chuyện mà suy đi nghĩ lại đều khiến người ta cảm thấy xấu hổ, giống như mắc phải tội lớn vậy.

[3] Lolita: Tên một tiểu thuyết của Vladimir Vladimirovich Nabokov. Sau khi được xuất hiện, tiểu thuyết trở thành một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất, gây ra nhiều tranh cãi nhất trong nền văn chương thế kỷ XX. Cái tên "Lolita" đã đi vào văn hóa phổ thông như là một từ để mô tả cô gái trẻ phát triển sớm về giới tính.

Hồ Bội Bội có thể bất chấp ba điều: lễ nghĩ, liêm sỉ và tiêu chuẩn, bởi cô là nữ sinh dũng cảm.

Mấy ngày sau, khi tan học, Hồ Bội Bội đang đi trên hành lang, cô muốn có được số điện thoại và nick QQ của Liêu Thanh Tùng.

Cô liền hỏi Liêu Thanh Tùng: "Thầy có lên mạng Xiaonei không? Có tham gia vào trang Renren không? Có chơi trò nông trại không? Có lên mạng Weibo không?".

Liêu Thanh Tùng lắc đầu. Hồ Bội Bội nói: "Thầy thật quê mùa", nhưng trong lòng lại mừng vui khấp khởi, đây mới là mẫu người mà cô thích, không giống với những người khác, cũng khác hẳn những nam sinh hư hỏng với tính cách bộp chộp.

Hồ Bội Bội sau khi nhập QQ của Liêu Thanh Tùng, cô sắp xếp anh vào riêng một nhóm. Tên của nhóm QQ này là: Người yêu thương. Trong đó chỉ có một mình Liêu Thanh Tùng.

Khi mở nick QQ, cô luôn mở nhóm này. Nếu thấy avatar của Liêu Thanh Tùng tối đen thì cô cảm thấy rất trống trải. Có khi avatar của Liêu Thanh Tùng bất chợt sáng lên thì trong lòng cô như có ngọn nến đang nhen nhóm rồi bùng cháy.

Hồ Bội Bội luôn rất nhiệt tình chào hỏi Liêu Thanh Tùng.

"Thầy Liêu, thầy đang làm gì thế? Thầy Liêu đã ăn cơm chưa?"

Câu trả lời của Liêu Thanh Tùng rất đơn giản, "Ừm, ừm, rồi", luôn trả lời qua quýt bằng ba từ ngắn gọn.

Một buổi trưa, Hồ Bội Bội phát hiện Liêu Thanh Tùng đi qua nơi ở của mình.

Tối đó, cô gần như thức trắng đêm, luôn tự chụp ảnh rồi photoshop. Có khi là ảnh nghiêng góc bốn mươi lăm độ, lúc lại để hơi lộ vai, lúc lại cố ý kéo cổ áo xuống thật thấp, để lộ chút khe của đôi gò bồng đào.

Bức ảnh nào cũng liếc mắt đưa tình nhưng điều đó thì có quan hệ gì chứ. Đã mười mấy tuổi rồi mà chẳng rõ mình như thế nào mới là đẹp, cho nên mới gắng sức thể hiện mình, gắng sức nghiên cứu xem chụp ảnh như thế nào để đôi mắt thật to đẹp còn khuôn mặt thì nhỏ nhắn, cằm nhọn, da nõn nà. Duy chỉ có một điều mà cô không để ý đến: Mình như thế nào mới là chân thật và thoải mái nhất.

Liêu Thanh Tùng hai mươi ba tuổi, xem những bức ảnh hoàn toàn khác nhờ photoshop của Hồ Bội Bội, sexy, da trắng, hơn nữa, chúng lại được trang trí lấp lánh, đôi khi cũng có chút suy nghĩ không nên có, nhưng những suy nghĩ này đều nhanh chóng biến mất.

Người như thế, theo lẽ thường thì có thể được tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thổ lộ là một trò chơi quá mạo hiểm với những lời lẽ thật lòng (5)

Hồ Bội Bội hồi hộp băn khoăn trong suốt cả tháng, Liêu Thanh Tùng gần như không hề có phản ứng gì, cô không thể kiềm chế được nữa. Cô quyết định thổ lộ tình cảm với Liêu Thanh Tùng.

Con đường từ thầm yêu chuyển sang thổ lộ tình cảm chính là: Trong lòng quá mệt mỏi, đã làm tốt công tác chuẩn bị của việc kết thúc.

Yêu thầm càng lâu thì tâm trạng khi thổ lộ tình cảm càng thê lương. Mong đợi rất ít mà buồn phiền thì quá nhiều.

Một buổi tối bình yên, Hồ Bội Bội gửi tin nhắn cho Liêu Thanh Tùng: "Thầy Liêu, em yêu thầy".

Hồ Bội Bội không dùng từ "thích", bởi cô cảm thấy từ "thích" này chưa thổ lộ được hết tình cảm của mình.

Hồ Bội Bội đã thích quá nhiều người, cũng có cả những vị đại gia bằng tuổi chú, bác cô, họ nhếch miệng tươi cười nói với cô rằng: "Em gái, số tiền này em cứ cầm lấy mà tiêu, nếu có chuyện gì thì tìm đến anh".

Hồ Bội Bội rất dễ thích người khác, nhưng chỉ trong thời gian ngắn, những cuộc tình kéo dài hơn ba ngày là rất hiếm hoi.

Lần này, cô đã suy đi tính lại rồi lấy điện thoại ra soạn tin nhắn gửi cho Liêu Thanh Tùng. Đã một tháng rồi! Hồ Bội Bội cảm thấy tình cảm mình dành cho Liêu Thanh Tùng chính là tình yêu.

Sau khi tin nhắn được gửi đi, cô đã chờ đợi mong ngóng, đau khổ và hồi hộp.

Sau hai tiếng, Hồ Bội Bội vẫn không nhận được tin nhắn hồi âm, cô gọi taxi đến ký túc nơi Liêu Thanh Tùng đang ở.

Cửa phòng của Liêu Thanh Tùng khóa chặt nhưng đèn vẫn sáng. Ánh sáng vàng vọt xuyên qua tấm rèm cửa trắng mỏng, phát ra những tia sáng ấm áp mà dịu nhẹ.

Hồ Bội Bội gõ cửa. Liêu Thanh Tùng thực ra đã đoán được đó là ai nhưng anh vẫn ra mở cửa.

Sự đấu tranh tâm lý của con người luôn ở trong những giây phút như thế này.

Hồ Bội Bội bước vào phòng.

Liêu Thành Tùng có chút khó xử. Anh ta nhận được tin nhắn của Hồ Bội Bội nhưng không biết phải trả lời thế nào, cũng không dám tin đó là sự thật.

Liêu Thanh Tùng cho rằng khả năng lớn nhất là Hồ Bội Bội đã cấu kết với một nhóm bạn cùng lớp để trêu đùa mình. Những người thiếu tự tin, luôn có thái độ nghi ngờ với thế giới, luôn thầm tin rằng: Thế giới này luôn là những điều xấu xa.

Liêu Thanh Tùng không trả lời tin nhắn của Hồ Bội Bội nhưng cũng không thể chứng minh được rằng anh ta rất bình tĩnh.

Trên thực tế, Liêu Thanh Tùng chưa bao giờ có bạn gái chính thức. Đương nhiên anh ta cũng đang thầm yêu một người khác trong trường. Nhưng anh ta bảo thủ và nhu nhược, anh ta không theo đuổi cô gái kia vì cảm thấy như thế là rất đáng hổ thẹn. Anh ta có chút tự ti, cảm thấy mình không thể theo đuổi

nổi. Cho dù đối với cô gái mà trước đây đã từng thích, anh cũng chỉ đối tốt hơn người khác một chút, gửi tin nhắn hỏi thăm sức khỏe và những đoạn truyện cười để người đẹp vui lòng.

Nhưng những mánh khóe làm vui lòng đó đâu được tính là sự chính thức theo đuổi và càng dễ bị người khác coi là biểu hiện không thẳng thắn.

Yêu thầm một khi không cẩn thận thì càng giống hành động không thẳng thắn. Không thẳng thắn nghĩa là hai bên đều biết rõ tâm ý của nhau nhưng vẫn không dám coi đó là cuộc chơi thật sự.

Điều càng khiến cho Liêu Thanh Tùng chán nản là: Anh ta đã thích nữ đồng nghiệp của mình – cô Tống, nhưng cô Tống lớn hơn anh ta hai tuổi, xinh đẹp và điềm tĩnh.

Liêu Thanh Tùng muốn theo đuổi cô Tống. Nhưng trước đó mấy ngày, anh ta nhìn thấy cô Tống lên một chiếc xe sang trọng ở trước cổng trường, anh cảm thấy thế giới tình yêu của mình bỗng sụp đổ, hoàn toàn không hy vọng.

Bởi thế, đối diện với sự thổ lộ của Hồ Bội Bội, Liêu Thanh Tùng cảm thấy rất mâu thuẫn.

Những câu chuyện tình yêu đều như thế, bạn yêu cô ấy nhưng cô ấy lại yêu người khác. Yêu nhau cũng là một chuyện có xác suất rất nhỏ.

Liêu Thanh Tùng nhớ tới cảnh cô Tống quay người rời đi, chui vào chiếc xe sang trọng đó mà trong lòng bỗng đau đớn. Hiện tại, anh ta không muốn hoàn toàn cự tuyệt Hồ Bội Bội, anh ta muốn mượn điều này để giảm bớt nỗi nhớ nhung và tình yêu mà mình dành cho cô Tống.

Liêu Thanh Tùng còn chưa hiểu rõ suy nghĩ của mình thì Hồ Bội Bội đã bước vào phòng.

Vừa bước vào phòng, Hồ Bội Bội đã ngồi ngay lên giường của Liêu Thanh Tùng. Chiếc giường đơn màu trắng xanh của anh rất sạch sẽ. Cô vội hỏi: "Thầy nhận được tin nhắn của em không?".

Liêu Thanh Tùng khẽ "Ừm" một tiếng.

"Thế tại sao lại không trả lời em?", Hồ Bội Bội ngẩng đầu mang theo chút khiêu khích, giọng điệu oan ức, khiến Liêu Thanh Tùng bỗng chốc không biết trả lời thế nào.

Liêu Thanh Tùng thở dài một tiếng rồi nói: "Thầy không biết phải trả lời như thế nào. Điều đó rất không tốt!".

Liêu Thanh Tùng không có năng khiếu từ chối, anh ta chỉ biết nói ra những suy nghĩ thật trong lòng.

"Có gì không tốt chứ?", Hồ Bội Bội sán lại khiến Liêu Thanh Tùng như bị làn khí nóng bao phủ.

"… Không biết", Liêu Thanh Tùng muốn ngồi cách xa Hồ Bội Bội một chút, nhưng anh ta gần như không dịch nổi người.

Hồ Bội Bội đã tiến lên ôm chầm lấy Liêu Thanh Tùng. Cô hôn anh. Anh không từ chối, gần như chỉ do dự trong ba giây rồi bắt đầu hôn trả cô cuồng nhiệt.

Đây là bản năng, dục vọng luôn có thể khiến não bộ của con người tê liệt trong giây lát.

Hậu quả của việc não bộ bị tê liệt luôn luôn nghiệm trọng, Liêu Thanh Tùng nếu biết được sau đó sẽ xảy ra những chuyện gì thì bất luận như thế nào, anh ta cũng không hôn đáp lại cô ta.

Nhưng cuộc sống … từ trước tới giờ đều không có chuyện "nếu như".

Cái đêm bình yên lạnh giá ấy, trong căn phòng nhỏ hẹp, ánh điện vàng ấm áp, nụ hôn cũng ấm áp khiến Hồ Bội Bội cảm thấy đây chính là khởi đầu tốt đẹp của tình yêu, cô và Liêu Thanh Tùng đã có một nụ hôn ước hẹn.

Nhưng nụ hôn ước hẹn chỉ là vở kịch. Bởi thế… có thể tin được không?

Ngày hôm sau, Hồ Bội Bội lại đi tìm Liêu Thanh Tùng.

Sau khi tan học, cô trực tiếp đến ký túc của giáo viên ở phía sau sân vận động.

Đèn trên gác đã hỏng, trong không gian tối đen chất đầy những đồ vặt vãnh và thùng giấy.

Hồ Bội Bội vừa đá một chiếc thùng, lại vấp vào chiếc khác và bị ngã, những tiếng động này lại không khiến cô cảm thấy bực bội, cô chỉ muốn nhanh chóng lên tầng gặp thầy Liêu.

Chí ít cô cũng vui vẻ ngân nga bài hát Mua bán tình yêu: "Phản bội tình yêu của em, anh sẽ phải gánh trách nhiệm lương tâm…".

Liêu Thanh Tùng vừa mở cửa nhìn thấy cô, bỗng chốc toàn thân như đứng trong tủ lạnh, vừa rét vừa cứng đờ.

"Em đến đây làm gì?", câu hỏi này tràn đầy cảm giác xa cách, điều đó còn có thể cảm nhận được rõ ràng hơn nụ hôn ấm áp hôm qua.

Hồ Bội Bội nhạy bén nhận ra, nhưng chẳng sao cả, cô là nữ sinh hư, chẳng cần quan tâm xem người khác đánh giá mình thế nào.

Tiêu chí của những nữ sinh hư chính là không quá để tâm đến những chuyện người khác khen ngợi hay chế giễu. Hơn nữa cô cũng chẳng phải là bà chủ buôn bán gì nên những lời khen chê thì có gì quan trọng chứ?

Hồ Bội Bội ngẩng đầu lên nói: "Không làm gì em cũng đến, lẽ nào không được sao?", cô đã quen thói ngang ngược như thế rồi.

Một giáo viên ở phòng kế bên ngó đầu ra, ở phía thang máy cũng vọng lại tiếng bước chân.

Liêu Thanh Tùng bỗng cảm thấy rất ngại, mở cửa, nhanh chóng kéo Hồ Bội Bội vào phòng.

Liêu Thanh Tùng quyết định dạy bảo Hồ Bội Bội một chút.

Trên thực tế, tối qua Liêu Thanh Tùng hôn Hồ Bội xong, trong giây phút rời nụ hôn đó, anh đã hối hận.

Anh đã buồn chán.

Anh cảm thấy đã gặp phiền phức lớn rồi.

Liêu Thanh Tùng biết bản thân mình căn bản là không thích Hồ Bội Bội.

Hơn nữa, cảm giác hôn một người con gái, anh chưa bao giờ trải qua. Đây là nụ hôn đầu của Liêu Thanh Tùng.

Hồ Bội Bội sau khi vào phòng thì ngồi luôn lên giường, nhìn Liêu Thanh Tùng đứng đó, cô liền vỗ vỗ xuống giường, ỏn ẻn nói: "Ngồi đây đi! Sợ em ăn thịt thầy à?".

Hồ Bội Bội mới mười mấy tuổi, điệu bộ rõ àng là không tương thích với độ tuổi này khiến Liêu Thanh Tùng vừa sợ vừa có chút chán ghét.

Anh kéo một chiếc ghế lại, ngồi đối diện với Hồ Bội Bội, bắt đầu lên lớp cô.

"Bội Bội, có một số chuyện thầy nghĩ cần phải làm rõ với em", để vỗ về nỗi buồn của Hồ Bội Bội, Liêu Thanh Tùng gọi cô thân mật theo cách không gọi cả họ, muốn cô không cảm thấy khó chịu.

Hồ Bội Bội nghe thầy gọi mình như thế, quả nhiên nở nụ cười tươi như hoa.

"Thực ra em còn nhỏ, sau này em còn có thể gặp được những anh chàng rất tốt, họ đều hơn hẳn thầy, lại hợp với em hơn thầy. Là thầy giáo của em, thầy hy vọng em có thể nỗ lực học tập, gạt chuyện tình cảm sang một bên…", rất dễ nhận thấy, các thầy giáo đều quay lưng lại với "việc yêu sớm", nếu không thì vì sao tất cả những người thầy giáo dưới gầm trời này lại luôn dùng câu nói đó để khuyên học sinh không nên yêu sớm chứ.

"Em không nghĩ đến chuyện yêu đương, em chỉ nhớ thầy thôi!", Hồ Bội Bội vừa trêu chọc vừa khiêu khích.

Liêu Thanh Tùng lắc đầu nói: "Những điều đó đều không được, sau này em không nên như thế. Thầy nói xong rồi, mời em ra cho".

Hồ Bội Bội bỗng kích động, lớn tiếng: "Thế chuyện tối qua nói thế nào đây? Vì sao thầy lại hôn em?".

Liêu Thanh Tùng sợ những giáo viên phòng bên nghe thấy, liền bịt chặt miệng cô lại.

Hồ Bội Bội vùng vẫy quyết liệt, cô càng vùng vẫy thì Liêu Thanh Tùng càng bịt miệng cô chặt hơn.

Mặt của Hồ Bội Bội dần dần chuyển thành màu đỏ tía, trong tim như bị trút vào nghìn cân sắt, không thể thở được, cuối cùng cô im lặng.

Lúc đó Liêu Thanh Tùng mới buông tay ra.

Hồ Bội Bội rất lâu sau mới thở được dễ dàng, nói với Liêu Thanh Tùng: "Thiếu chút nữa thì thầy giết chết em rồi", nói xong cô lại sán đến.

Liêu Thanh Tùng căm ghét đẩy cô ra và nói: "Em còn như thế nữa là thầy thật sự sẽ giết em đấy, mau đi đi".

Hồ Bội Bội khoác ba lô đi ra khỏi ký túc chật hẹp đó.

Trong đường hành lang mờ tối, cô giẫm từng bước hậm hực, đá đổ bốn chiếc thùng giấy, giẫm phải một đống phân chó, lại bước hẫng một bậc cầu thang làm trẹo cả chân.

Cô chịu đau, kìm những giọt nước mắt, bước đi khập khiễng.

Đôi mi bị nước mắt làm ướt nhòe, đôi môi đỏ hồng bị bàn tay của Liêu Thanh Tùng bịt chặt đến nỗi nhợt nhạt, kính áp tròng cũng bị nước mắt làm rơi, một sợi mi rơi vào mắt, vừa ngứa vừa khó chịu. Hồ Bội Bội muốn dùng thuốc nhỏ mắt, lại nhớ đến lần đầu tiên Liêu Thanh Tùng đặt tay lên vai cô, giúp cô nhỏ thuốc mắt, thế là nước mắt cô càng giàn giụa.

Hồ Bội Bội từ nhỏ chưa hề biết được rằng bị một người từ chối lại khó chịu đến thế.

Thậm chí cô còn nghĩ đến cái chết.

Trời như sập xuống. Thở cũng trở nên khó khăn, không khí như đông đặc khiến người ta không thở nổi, vô cùng khó chịu.

Khoảnh khắc đó, cô nghĩ nếu chết đi mà không phải đau khổ nữa thì cô sẽ chọn cái chết.

Càng ở thời tuổi trẻ thì càng dễ nghĩ đến cái chết. Thuở thiếu niên vẫn còn chưa biết được rằng đời người có bao nhiêu khó khăn, cũng không biết rằng ánh sáng tuổi trẻ đẹp như thế nào, cứ gặp thất bại là cảm thấy chết là cách giải quyết vấn đề dễ nhất.

Nhưng cô không đi chết vì có một mưu đồ khác nảy lên trong suy nghĩ.

Hồ Bội Bội bắt đầu hận Liêu Thanh Tùng. Cô cảm thấy: Anh ta đã dụ dỗ cô. Vừa bắt đầu đã biết cô thích anh ta rồi, nhưng anh ta làm như thế nào chứ? Anh ta dụ dỗ cô bằng cách vừa cự tuyệt vừa chào đón, lời nói thì cự tuyệt nhưng hành động thì lại nhập nhằng để dụ dỗ cô gái ngốc nghếch và ngây thơ như cô.

Anh ta đã đem đến cho cô rất nhiều mộng tưởng, sau đó lại khăng khăng giết chết những mộng tưởng ấy trước mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cam lòng sa đọa là rất ngu xuẩn

Hồ Bội Bội cuối cùng cũng không tìm đến cái chết, cô đi tìm một anh chàng khác.

Anh chàng đó tên là Ngư Ngư, mười bảy tuổi, đẹp trai giống Châu Du Dân, cắt tóc ngắn, để mái lệch kiểu Hàn Quốc, trông giống như con gái vậy.

Ngư Ngư đã bỏ học từ lâu, nhà cậu ta mở một quán ăn nhỏ và hiệu sửa xe, cả ngày cậu ta lượn lờ ở con đường gần trường.

Ngư Ngư đã thích Hồ Bội Bội rất lâu rồi. Đã có lần cậu ta theo đuổi Hồ Bội Bội nhưng sau đó cảm thấy không hứng thú và bẵng đi một thời gian không để mắt tới cô nữa.

Cho nên, khi Hồ Bội Bội tìm đến Ngư Ngư, cậu ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Cho nên, khi Hồ Bội Bội chủ động hôn Ngư Ngư, lại còn tự cởi cúc áo của mình, Ngư Ngư không cự tuyệt mà càng ôm chặt cô hơn.

Cảm giác không bị người khác cự tuyệt thật thú vị, vừa ấm áp vừa bao dung.

Hồ Bội Bội trong cái ôm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng của Ngư Ngư, cũng cảm nhận được một chút ấm áp, cảm giác ấm áp mỏng manh như tơ nhện này đã hòa tan một cách mạnh mẽ cái lạnh giá mà Liêu Thanh Tùng đem đến cho cô.

Ngư Ngư kinh ngạc hỏi: “Lần đầu tiên của em à?”.

Hồ Bội Bội mặc áo, khuôn mặt vẫn không biểu cảm gì, một lời cũng không nói.

Sẽ không ai nhớ được lần đầu tiên của Hồ Bội Bội, rõ ràng là cô có quá nhiều bạn trai, đã trải qua quá nhiều cuộc tình.

Đến Hồ Bội Bội cũng không nhớ nổi, nhưng cô thật sự rất tức giận, rất tuyệt vọng, cô không biết dùng cách nào để trả thù Liêu Thanh Tùng. Cô cảm thấy người duy nhất mình yêu chính là Liêu Thanh Tùng.

Hồ Bội Bội nghĩ đi nghĩ lại, vẫn chọn cách báo thù tự làm mình sa đọa như trước.

Cách báo thù ngu xuẩn nhất trên thế giới chính là tự làm mình sa đọa. Người thực sự quan tâm đến bạn sẽ không để cho bạn tự sa đọa. Người khiến bạn tự sa đọa, cho dù bạn có sa đọa biến thành một bãi bùn lầy thì anh ta cũng sẽ ghét bỏ bạn, ngay cả giẫm lên bạn, anh ta cũng sợ làm bẩn đôi giày của mình.

Chỉ có sống thật tốt mới có sức lực để giáng một đòn chí mạng lên người đã làm tổn thương mình.

Đáng tiếc là Hồ Bội Bội lại không hiểu đạo lý này. Cô cảm thấy chỉ có giả vờ yêu Ngư Ngư, tùy tiện sống cùng cậu ta mới giúp cho những đau khổ của mình giảm bớt.

Hồ Bội Bội mấy ngày liên tục không đến trường.

Giáo viên đã mấy lần gọi điện về cho cha của cô, nhưng ông ta suốt ngày đắm chìm trong hơi men và bài bạc, căn bản là không có tâm trí đâu cho việc giáo dục con cái, mỗi lần nhận được điện thoại, ông ta đều chỉ vâng vâng dạ dạ và nói với thầy giáo: "Vâng, vâng, khi nào con bé về, tôi sẽ thúc ép nó tới trường ngay", tay này vừa bỏ điện thoại xuống thì tay kia đã xoa xoa một quân mạt chược mới, miệng thì nói: "Gã thầy giáo này thật phiền phức!".

Những giáo viên cũng chẳng muốn gọi điện để làm mình mất mặt, hơn nữa Hồ Bội Bội trốn học cũng đâu phải chuyện ngày một ngày hai.

Liêu Thanh Tùng nhìn chỗ ngồi trống không của Hồ Bội Bội, có lúc thì như đang suy nghĩ gì đó, khi lại rất vui mừng.

Cô ta không đến thì không có ai quấy rầy mình nữa. Nhưng cô ta không đến thì cũng chẳng có ai ái mộ mình.

Đàn ông đều sợ những động vật phiền phức, Liêu Thanh Tùng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy Hồ Bội Bội không đi học nữa thì càng tốt, tốt nhất là cô ta nên bỏ học luôn.

Nếu cô ta bỏ học, anh có thể tiếp tục phát sinh chút gì đó với cô ta. Cô ta không còn là học sinh của anh nữa thì quan hệ của họ sẽ khá an toàn. Anh vẫn có chút nhớ nhung đôi đồng tử xanh của Hồ Bội Bội, cánh tay trắng ngần và cả đôi môi mềm mại, thơm tho nữa.

Nửa tháng sau, Hồ Bội Bội đã quay lại trường học.

Liêu Thanh Tùng đang đi trên con đường ngoài sân thể dục thì nhìn thấy cô. Họ đều dừng bước, dường như những cơn gió cũng theo đó mà dừng lại, cả thế giới như đóng băng mọi hoạt động.

Hồ Bội Bội trở nên tiều tụy, khuôn mặt gầy đi rất nhiều cộng với vẻ ngoài được bao phủ bởi một lớp phấn trang điểm rất đậm, nhìn cô chẳng khác gì xác ướp.

Liêu Thanh Tùng cảm thấy mình nên nói gì đó, anh mở miệng nhưng lại không thốt nên lời.

Nói gì? Nói "Em khỏe không?", "Tôi rất khỏe", thôi đi, cuộc sống không phải là một thước phim.

Hồ Bội Bội mở lời trước, cô nói: "Em có mang rồi".

Bầu trời quang đãng, Hồ Bội Bội đứng trên sân thể dục dưới ánh mặt trời gay gắt, ngại ngần thốt ra bốn chữ đó.

Liêu Thanh Tùng vô cùng kinh ngạc, phản ứng đầu tiên của anh chính là nhớ lại tất cả những hành động của mình vào tối hôm ấy. Đúng, không sai. Mình chỉ hôn cô ta một chút thôi. Nhưng chỉ hôn thôi thì không thể có thai được!

Thế thì, chuyện Hồ Bội Bội có thai không phải là do anh làm.

Nghĩ đến đó, Liêu Thanh Tùng thở dài một tiếng. May quá may quá, chuyện này chẳng liên quan gì đến mình cả.

Liêu Thanh Tùng nói một câu hời hợt: "Ờ, thế em tính làm thế nào?".

"Bỏ đi", Hồ Bội Bội dường như sớm đã nghĩ ra con đường lui.

"Đúng", Liêu Thanh Tùng lại thở dài.

Trong phút chốc, mọi gánh nặng được giải tỏa, trong lòng anh còn chút ghen tuông, anh bắt đầu nghĩ rốt cuộc thì đó là con của ai. Rõ ràng là anh từ chối Hồ Bội Bội, rõ ràng vẫn còn may mắn là mình chỉ hôn cô ta thôi, vừa nghĩ đến việc mình không phải chịu trách nhiệm, lòng anh lại dấy lên cảm giác chua xót rằng món hời như thế mà để người khác chiếm sạch.

Sự tính toán chi ly của kẻ tiểu nhân được hiển hiện rõ ràng.

"Em muốn tìm thầy để mượn chút tiền", Hồ Bội Bội nói tiếp.

Liêu Thanh Tùng không dễ dàng để cho tấm lòng thư thái của mình bị treo ngược lên nữa.

Mượn tiền? Thật là không biết liêm sỉ, sao có thể mở miệng ra thế chứ? Cô ta cho rằng cô ta là ai? Anh ta thầm khinh thường, chửi rủa Hồ Bội Bội nhưng miệng thì nói: "Ờ, em cần bao nhiêu?".

"Một vạn", Hồ Bội Bội nói luôn, từng câu từng chữ rất ăn khớp với Liêu Thanh Tùng.

"Đếch gì", trong lòng Liêu Thanh Tùng văng lời thô tục. Vì anh ta lập tức hiểu ra Hồ Bội Bội đến tìm mình chỉ vì mượn tiền, hơn nữa còn dám mở miệng ra mà mượn những một vạn, đây rõ ràng là lừa bịp.

Mình chỉ hôn cô ta một cái mà đáng giá bằng mình ngủ với người đẹp sao? Một nụ hôn giá một vạn? Chẳng lẽ là hôn đồ cổ sao? Hơn nữa, chưa ăn móng lợn mà còn chưa nhìn thấy lợn chạy sao[4]? Trên xe buýt ngày nào chẳng chiếu quảng cáo dành cho các thiếu nữ:

“Nhìn từ phụ khoa đến XX[5]. Phá thai không đau, chỉ cần tám trăm tệ!” Sao có thể mượn những một vạn tệ để đi phá thai chứ?

[4] Nghĩa đen là chưa ăn thịt lợn thì cũng từng thấy lợn chạy. Ngụ ý nói sự việc tuy không đích thân trải qua nhưng đã được nhìn thấy và có chút am hiểu.

[5] XX: Từ dùng để thay thế một chữ nào đó khi không tiện cho người khác biết.

Liêu Thanh Tùng nghĩ như thế, sắc mặt trở nên nhợt nhạt, liền từ chối: “Thầy không có nhiều tiền như thế. Hơn nữa, em nên đi tìm cha của đứa trẻ chứ không phải đến tìm thầy. Thầy còn phải chuẩn bị giáo án, thầy đi trước đây”.

Nhìn Liêu Thanh Tùng tuyệt tình bước đi, Hồ Bội Bội cắn môi đến mức chảy máu, nhưng cảm thấy không đau vì cô đã đau lòng đến nỗi không thể hít thở được.

Hồ Bội Bội không phải là chưa tìm đến Ngư Ngư, nhưng Ngư Ngư không có công việc nên chẳng có tiền. Khoản tiền mà cậu ta chi tiêu cũng là lấy trộm trong cửa hàng ăn và hiệu sửa xe của gia đình.

Trước đây Ngư Ngư ăn trộm rất ít, chỉ vài chục đồng nên không bị cha mẹ phát hiện. Lần này vì Hồ Bội Bội, một lần cậu ta trộm ba nghìn tệ và bị cha phát hiện, bắt tìm một chiếc ghế dài rồi hung hổ ném vào người cậu ta, mãi đến khi tìm được tiền thì mới tha cho.

Hai cô cậu thiếu niên không biết xoay xở thế nào.

Khi bọn trẻ không tìm được cách giải quyết, chúng đều nghĩ đến người lớn.

Trong lòng Hồ Bội Bội, cho dù Liêu Thanh Tùng cự tuyệt cô nhưng anh ta vẫn là người lớn đáng tin cậy nhất. Anh ta là thầy giáo, anh ta là chàng trai trưởng thành.

Hồ Bội Bội lấy hết dũng khí đi tìm Liêu Thanh Tùng, cô nghĩ, anh ta sẽ giúp mình, dẫu sao thì mình cũng yêu anh ta hết lòng như thế.

Nhưng Liêu Thanh Tùng đã từ chối giúp đỡ cô.

Không phải ai cũng cung phụng tình yêu như thần linh, không phải ai cũng cho rằng tình yêu là vô giá, không phải mỗi người được yêu đều lý giải tình yêu như thế.

Liêu Thanh Tùng quá ư cẩn thận và nhu nhược, dục vọng, sự tham lam nhỏ bé đó không đáng để nói đến.

Liêu Thanh Tùng đã đi như thế, anh ta không quay đầu lại nhìn Hồ Bội Bội lấy một cái.

Hồ Bội Bội cảm thấy mình không bằng rác rưởi.

Cảm giác bị giẫm đạp cuối cũng biến tình yêu thành thù hận.

Hồ Bội Bội thề rằng: Phải khiến Liêu Thanh Tùng biết được cảm giác đau khổ là thế nào, phải khiến Liêu Thanh Tùng hối hận vì đã ức hiếp mình như một đứa trẻ.

Hồ Bội Bội đem đầu đuôi câu chuyện kể với Ngư Ngư.

Nghe xong, Ngư Ngư tức đến nỗi nắm chặt tay đấm thụp xuống bàn.

Lúc đó họ đang chat webcam, nhìn thấy vẻ vô cùng tiều tụy của Hồ Bội Bội, Ngư Ngư liền tắt máy chạy đến quán internet.

Khi Hồ Bội Bội nhìn thấy Ngư Ngư, trong tay cậu ta đang cầm một con dao.

“Đúng là loài cầm thú, anh sẽ giết chết hắn”, Ngư Ngư căm hận nói.

Hồ Bội Bội sợ đến mức ôm chặt Ngư Ngư, xin cậu ta bỏ dao xuống, nhất định không được kích động.

Thực ra, Ngư Ngư cũng chỉ tỏ vẻ như thế. Một nam sinh ngay cả kiếm tiền cũng không dám liều mạng thì sao dám giết người chứ?

Chẳng qua chỉ là giả danh anh hùng trước mặt bạn gái để giữ thể diện thôi. Giết một con gà còn chưa dám, nhưng nếu như ngay cả khẩu hiệu giết gà mà cũng không dám nói thì thật là quá kém cỏi.

Nhưng, phụ nữ là loại động vật càng lớn càng ngu ngốc, muốn đánh lừa một nữ sinh thì chỉ cần tỏ vẻ anh hùng là đủ.

Hồ Bội Bội đã nước mắt giàn giụa vì cảm động, cô nghĩ cuối cùng mình cũng tìm được người yêu mình thực sự.

Hồ Bội Bội quyết định: Mình phải đích thân ra tay để dạy cho Liêu Thanh Tùng một bài học.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Sức mạnh của sự hận thù luôn là tình yêu

Ngày hôm sau, lúc tan học buổi chiều, Hồ Bội Bội lại lần nữa xuất hiện trước cửa ký túc của Liêu Thanh Tùng.

Cô gõ cửa, "cốc, cốc, cốc", mỗi tiếng như tiếng búa nện vào tim cô.

Liêu Thanh Tùng nhìn thấy cô qua khe cửa, anh ta không muốn mở.

Nhưng Hồ Bội Bội đã có chuẩn bị trước, cô mặc bộ đồ rất mát mẻ, đứng trước của nhà Liêu Thanh Tùng.

Qua khe cửa, cơ thể đẹp đẽ đang uốn éo để mời gọi Liêu Thanh Tùng.

Liêu Thanh Tùng chần chừ một lát, cuối cùng vẫn quyết định mở cửa.

Anh ta nghĩ, cùng lắm thì là một cái bạt tai, nhưng nói không chừng cũng có khi là một đêm xuân đang gõ cửa.

Liêu Thanh Tùng đã dùng suy nghĩ bỉ ổi ấy để ức hiếp Hồ Bội Bội. Anh ta luôn ức hiếp cô, tuy vẻ ngoài anh ta nhu nhược, nho nhã là thế nhưng thực ra trong lòng Liêu Thanh Tùng lại là những suy nghĩ vô cùng ích kỷ, tàn bạo.

Một người vô cùng tự ti đã quen tàn bạo với tình yêu.

Hồ Bội Bội không khiến Liêu Thanh Tùng thất vọng. Cô vừa bước vào nhà liền ôm chặt lấy Liêu Thanh Tùng, điên cuồng hôn anh ta và bắt đầu cởi áo.

Liêu Thanh Tùng bị niềm sung sướng bất chợt làm lu mờ tất cả.

Anh ta vừa muốn đẩy Hồ Bội Bội ra vừa bị dục vọng thúc ép khiến đôi tay không thể bỏ xuống được.

Anh ta ôm cô, mặc cho bản thân mình bùng cháy.

Bỗng Hồ Bội Bội hét lớn: "Cứu với! Hiếp dâm!".

Tiếng kêu lanh lảnh đó đã phá tan sự yên tĩnh của khu ký túc, ngoài cửa phòng lập tức có đầy những giáo viên đứng đó.

Hồ Bội Bội bắt đầu điên cuồng xé quần áo của mình.

Cuối cũng có người đã đẩy cửa bước vào.

Sự việc hiện ra trước mắt mọi người là một căn phòng lộn xộn và Hồ Bội Bội quần áo xộc xệch để lộ tấm lưng trần.

Liêu Thanh Tùng vô cùng tức giận, điên cuồng xông lên tát cho Hồ Bội Bội một cái, nói lớn: "Đê tiện! Cô hãm hại tôi!".

Hồ Bội Bội vỗ ngực, khóc lóc nói: "Thầy Liêu, đây không phải là lần đầu tiên thầy làm như thế. Em đã mang thai đứa con của thầy, thế mà bây giờ thầy còn không buông tha cho em sao?".

Trong số những cô giáo đứng đó có người đã cởi áo khoác ra khoác cho Hồ Bội Bội.

Liêu Thanh Tùng tức đến nỗi mồ hôi túa ra, run rẩy, anh ta còn muốn đánh Hồ Bội Bội nữa nhưng bị thầy giáo khác lôi lại.

Những người đứng xem xung quanh dần dần tản ra, nhưng sự kích động của anh chàng dâm đãng đã nhanh chóng lan truyền trong các trang thông tin giáo dục, đi đến đâu cũng nghe thấy người ta bàn tán về vụ tai tiếng tình dục còn hơn cả những vở kịch ngôn tình ở kênh TVB.

Hồ Bội Bội là người không có gì để người khác bàn tán nữa, từ trước tới nay cô đều là nữ sinh hư hỏng trong suy nghĩ của giáo viên và các bạn cùng lớp, giống như một vũng bùn nhão, cô đã sớm không còn trinh tiết rồi.

Nhưng Liêu Thanh Tùng lại nghênh đón một trang đen tối nhất trong đời người.

Bị nhà trường điều tra, bị Sở Công an điều tra, đã vô số lần viết kiểm điểm nhưng cuối cùng anh ta vẫn bị đuổi khỏi trường.

Buổi chiều hôm bị đuổi việc, nhà trường đã yêu cầu Liêu Thanh Tùng lập tức dọn khỏi ký túc.

Liêu Thanh Tùng muốn nói rõ sự việc cho cô giáo Tống, bởi cô là hồi ức tốt đẹp, ấm áp duy nhất của anh ta trong ngôi trường này.

Cô giáo Tống vừa nhìn thấy anh ta, lập tức cảnh giác lùi lại phía sau. Sau đó, cô chạy vào phòng làm việc và đóng cửa lại.

Cô không muốn nói câu nào với người đàn ông bỉ ổi này, cũng không biết nói gì cho thỏa đáng, lẽ nào nói tạm biệt? Mà tạm biệt thì không phải là vĩnh viễn.

Đa phần lời tạm biệt trước lúc chia tay đều không thấy.

Liêu Thanh Tùng kéo va li hành lý đơn giản, đi ra cổng trường với tâm trạng hồn bay phách tán.

Anh ta cảm thấy mình không thể ở lại thành phố này nữa. Anh ta chỉ có cách rời đi.

Nhưng, trời cũng có lúc mưa gió thất thường. Thời gian này đang là kỳ nghỉ xuân nên Liêu Thanh Tùng không mua được vé tàu hỏa.

Không dễ dàng gì mua được một tấm vé về quê từ tay bọn đầu cơ, thế mà lúc vào ga tàu lại bị cho biết đó là vé giả.

"Sao có thể là vé giả được? Tôi đã tốn năm trăm tệ mới mua được đấy!"

Nhân viên kiểm vé không hề tỏ ra yếu thế: "Tóm lại là không được, anh cứ thử đến điểm kiểm vé bên kia mà xem. Chúc anh may mắn! Lên tàu thuận lợi!".

Ngữ khí hằm hằm giận dữ đó đã tràn đầy sắc thái chửi mắng.

Liêu Thanh Tùng tức giận liền đẩy nhân viên kiểm vé.

Rất nhanh chóng, đoàn người mặc đồng phục đến bao vậy Liêu Thanh Tùng.

Vừa quay người, anh ta liền sững sờ.

Trong quá trình giải quyết phiền phức với nhân viên, va li hành lý của Liêu Thanh Tùng không biết đã bị lấy trộm từ bao giờ.

Trong dòng người ồn ào ở ga tàu hỏa, lần đầu tiên Liêu Thanh Tùng hiểu được rằng thế nào là hai bàn tay trắng.

Sự tuyệt vọng đối với đời người và sự thù hận đối với thế giới đã bóp chặt trái tim của Liêu Thanh Tùng, khiến cơ hội sống của anh ta càng ngày càng nhỏ hẹp.

Cuối cùng, Liêu Thanh Tùng dùng hai mươi tệ còn lại để mua một con dao.

Liêu Thanh Tùng giấu con dao vào trong áo bông rồi lên một chiếc xe buýt ở gần đó.

Anh ta đã trở thành tên cướp.

Thứ đang chờ đợi anh ta chính là Thẻ đọc suy nghĩ của Tiêu Tiếu và nòng súng của cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Cái chết có khi vẫn có thể được coi là an phận

Có thể bác tài quá mạnh khỏe nên Liêu Thanh Tùng sợ ông ta phản công lại bất cứ lúc nào, vì thế anh ta thả bác tài và lập túc rút con dao ra, đồng thời kéo một cô gái đội mũ hồng lại.

Lưỡi dao sáng láng kề sát chiếc cổ mịn màng nõn nà khiến cô gái hét lên thất thanh.

"Câm miệng! Không được hét! Nếu hét nữa là tôi giết cô thật đấy!", tay cầm dao của Liêu Thanh Tùng run rẩy khua khoắng uy hiếp cô gái đội mũ hồng.

Chuyên gia đàm phán khuyên: "Hãy bình tĩnh, hãy bình tình! Đừng giết người, anh có yêu cầu gì thì chúng tôi sẽ đáp ứng".

Tiêu Tiếu cầm Thẻ đọc suy nghĩ, không ngừng giải thích: "Anh ta bị oan, chuyên gia đàm phán của các anh hãy mau nói họ biết rằng anh ta bị oan đi, như thế thì tất cả đều có thể ổn thỏa. Anh tôi căn bản là không dám giết người, cũng sẽ không giết hại cô gái đội mũ hồng xinh đẹp như thế đâu. Trong lòng anh ta vẫn mong đợi một cuộc sống mà cả đời được ở bên vợ con".

"Cậu nghiêm túc một chút đi", chuyên gia đàm phán rất không hài lòng với lời nói bừa bãi của anh chàng còn hơi sữa này.

Nhưng chuyên gia lại hét lên với Liêu Thanh Tùng: "Anh có điều kiện gì thì cứ nói ra".

Quả nhiên, Liêu Thanh Tùng bắt đầu đưa ra điều kiện.

"Cho tôi một vé về quê, không cần vé hạng sang!"

Chuyên gia tỏ ra đã hiểu, nói anh ta tiếp tục ra điều kiện.

"Phục hồi công việc cho tôi, tôi muốn làm thầy giáo. Thầy giáo được biên chế chính thức, như thế thì mới không phải chịu cảnh về già mà không có người nuôi dưỡng, bị bệnh mà không có ai chăm sóc", Liêu Thanh Tùng toàn thân run rẩy, hét lên.

Chuyên gia đàm phán hết sức ngạc nhiên bởi những yêu cầu thực sự đáng thương đó, liền nói: "Được".

"Tôi còn muốn một căn phòng rộng tám mươi mét vuông. Phải sửa sang đàng hoàng", Liêu Thanh Tùng nói ra một thứ trong giấc mộng khác của mình. Tuy giá cả không rẻ nhưng đương nhiên cũng không thành vấn đề. Mạnh Tử đã nói "Cư giả hữu kỳ cư" (Người ở thì cần có nhà), đó mới là cuộc sống bình thường.

"Tôi còn muốn có một cô gái, khoảng hai mươi hai đến hai mươi lăm tuổi, cao hơn một mét sáu mươi, học thạc sĩ trở lên", ngay cả việc tìm bạn đời anh ta cũng dám yêu cầu.

"Tôi còn muốn…", lời hoang đường cuối cùng của Liêu Thanh Tùng còn chưa nói xong đi "đoàng" một tiếng. Một viên cảnh sát anh dũng đứng cách đó một trăm mét, bắn một phát sung trúng đầu Liêu Thanh Tùng.

Anh ta đã chết, giống như một thân cây bỗng bị chặt đổ, ngay cả rễ cũng bị lật tung lên mặt đất nóng bỏng.

Tiêu Tiếu nhìn Thẻ đọc suy nghĩ bỗng trở thành một tấm trắng tinh, không ngăn nổi sự kích động trong lòng, cậu ta điên cuồng xông về phía đoàn người và bị cảnh sát bắt giữ.

"Anh ta quá thảm hại, anh ta bị oan, anh ta bị một nữ sinh hãm hại đến nỗi mất việc và mất đi tất cả… Thẻ đọc suy nghĩ đã viết như thế!", Tiêu Tiếu không ngừng giải thích.

Không có ai tin cậu ta, người ở bệnh viện tâm thần đến rất nhanh và đưa Tiêu Tiếu đi.

"Hóa ra là tâm thần, chẳng trách toàn nói lời hoang đường, lại đi nói giúp cho một tên cướp", cảnh sát nhìn Tiêu Tiếu bằng ánh mắt phản cảm.

Bạch Tiêu hoang mang khi thấy Tiêu Tiếu bị dẫn đi, Thẻ đọc suy nghĩ của cô vẫn ở trên người cậu ta.

"Thẻ của tôi, trả lại cho tôi, trả lại Thẻ đọc suy nghĩ cho tôi!", Bạch Tiêu ở phía sau hét lớn.

Tiêu Tiếu quay đầu lại, nhìn cô bằng con mắt khinh thường, nói: "Cô sẽ mãi mãi không có được Thẻ đọc suy nghĩ nữa! Tôi đã giấu đi rồi. Mãi mãi cô sẽ không tìm thấy. Tôi sẽ dùng Thẻ đọc suy nghĩ để làm những chuyện lớn kinh thiên động địa".

Bạch Tiêu trở nên u mê, cô hoàn toàn không thể hiểu nổi suy nghĩ của một bệnh nhân tâm thần, Tiêu Tiếu giấu Thẻ đọc suy nghĩ làm gì chứ? Lần này cậu ta không cứu được tên cướp nên nhất định là rất tức giận. Lần sau, cậu ta sẽ không dùng Thẻ đọc suy nghĩ để đi cướp ngân hàng hay đánh cắp tin tức quân sự hoặc thậm chí là tiêu diệt trái đất chứ?

Trước khi Thẻ đọc suy nghĩ xuất hiện, Bạch Tiêu cảm thấy cuộc sống là điều gì đó rất xa xôi. Trên thế giới, mỗi ngày đề diễn ra đầy đủ quá trình sinh lão bệnh tử của biết bao người bình thường, cũng có sự thương vong với quy mô lớn do chiến tranh và tai nạn gây ra. Lúc đầu, Bạch Tiêu không cảm thấy những điều to lớn ấy có liên quan đến mình, nhưng bây giờ cô phát hiện, tất cả những chuyện cô chứng kiến đều là một vài câu chuyện nhỏ gợi mở ra.

Sự phát sinh của những sự việc nhỏ nhoi tưởng chừng như không hề quan trọng ấy chính là những chiếc đèn xanh đèn đỏ mà số phận đã vì sự sinh tồn của chúng ta mà đặt chúng ở ngã tư đường, cũng là mật mã số phận mà thế giới thần bí đã vì sự thay đổi của chúng ta mà thiết lập nên.

Tất cả đều do những sự tình cờ tạo nên.

Bạch Tiêu không thể để Thẻ đọc suy nghĩ ở chỗ Tiêu Tiếu được, nhân cách của con người này không hoàn thiện lại là bệnh nhân tâm thần liều mạng, rất nguy hiểm.

Bạch Tiêu nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy trên thế giới này chỉ có Ngũ Hạnh Nguyệt là có thể thuyết phục được Tiêu Tiếu.

Cô gọi điện cho Ngũ Hạnh Nguyệt, nói cô mau chóng đến để cứu thế giới.

Hai mươi phút sau, Ngũ Hạnh Nguyệt đã đến.

Ngũ Hạnh Nguyệt có mái tóc dài giống như một thiên sứ đứng trước mặt Bạch Tiêu.

Toàn thân cô ta toát lên dáng vẻ như vừa bước ra từ tiểu thuyết ngôn tình. Bạch Tiêu không kìm nổi nữa, cô nói rõ chân tướng với Hạnh Nguyệt.

Cuộc sống vốn rất tàn nhẫn. Chúng ta sớm muộn gì rồi cũng trưởng thành, phải đối mặt với thế giới tàn nhẫn đó. Không ai có thể cứu chúng ta, không ai có thể mãi mãi tạo cho chúng ta những mộng tưởng đẹp, trừ phi chính chúng ta làm tiêu tan những ảo tưởng của mình.

Bạch Tiêu nói với Ngũ Hạnh Nguyệt: "Tối đó Tiêu Tiếu đã nhìn thấy cậu bị bọn du côn cưỡng ép, nhưng vì nhát gan và nhu nhược nên cậu ta đã bỏ chạy. Cậu ta vì không cứu cậu nên đã bị sa sút tinh thần. Cậu ta không thể tha thứ cho bản thân nên luôn sống trong sự hổ thẹn và tự trách lương tâm, tinh thần của cậu ta thất thường nên đã được đưa vào bệnh viện tâm thần".

Ngũ Hạnh Nguyệt nghe rõ từng câu từng chữ, cô im lặng nhìn Bạch Tiêu, nước mắt lã chã rơi.

Bạch Tiêu không biết phải an ủi ra sao.

Cô đưa tay ra, lau nước mắt còn vương trên má của Ngũ Hạnh Nguyệt.

Da cô ấy rất lạnh.

Ngũ Hạnh Nguyệt lắc đầu, nói: "Tiêu Tiếu đã hiểu lầm rồi. Anh ấy không biết chân tướng sự việc. Không phải tớ bị côn đồ cưỡng ép mà chỉ bị bắt cóc thôi, chúng đòi cha tớ ba nghìn tệ. Cha đã vì sự an toàn của tớ và muốn sự việc như thế không tái diễn nữa nên mới cho tớ đi du học. Nhưng ở nước ngoài tớ rất cô đơn. Tớ trở nên rất mập, ăn kiểu gì cũng vẫn mập. Để có được thân hình nhỏ nhắn như trước, tớ đã không ăn gì, đến nỗi suýt nữa thì chết đói. Ở bên đó tớ không có bạn, tớ nhớ gia đình, nhớ Tiêu Tiếu, nhớ buổi hẹn dang dở của chúng tớ. Tớ muốn tìm đến anh ấy và bắt đầu một tình yêu. Tối đó tớ đã thất hẹn rồi sau đó không còn gặp lại anh ấy nữa. Tớ luôn muốn tìm anh ấy, nói cho anh ấy biết tối đó không phải tớ cố ý thất hẹn. Thời gian đó tớ rất thích anh ấy, tớ không biết những bạn cùng lớp tại sao lại hư cấu sự việc đáng sợ và chướng tai đến thế. Tiêu Tiếu hoàn toàn không có gì phải hổ thẹn và giày vò bản thân đến mức phát bệnh như thế. Tớ rất thương anh ấy".

Bạch Tiêu kinh ngạc nhìn Ngũ Hạnh Nguyệt, nói: "Cậu có thể tha thứ cho cậu ấy không? Cậu không hận cậu ấy sao?".

"Vì sao tớ lại hận anh ấy chứ? Nhát gan là điểm yếu trong tính cách mà suốt đời chúng ta không chiến thắng nổi. Anh ấy không cố ý, huống hồ anh ấy đã vì giây phút nhát gan mà phải trả một cái giá đắt như thế."

Bạch tiêu có chút cảm động, những suy nghĩ hẹp hòi như bị đẩy ra khỏi bộ não.

Khoan dung, chỉ có khoan dung mới có thể khiến chúng ta được giải thoát từ trong đau khổ và thù hận.

Hóa ra, Ngũ Hạnh Nguyệt thật sự có được sự thiên vị của số phận, cô ấy là một người hoàn hảo. Đối với cô gái như thế, bị bắt cóc rồi được trả về khi tốn mất ba nghìn tệ còn có kết cục tốt đẹp hơn rất nhiều so với bị cưỡng ép.

Bạch Tiêu kéo tay Ngũ Hạnh Nguyệt, an ủi: "Không sao đâu. Bây giờ cậu có thể giải thích và nói rằng cậu yêu cậu ấy, cậu không bị bọn côn đồ cưỡng ép. Đồng thời, tớ cũng có một yêu cầu, cậu có thể đáp ứng tớ không?".

Ngũ Hạnh Nguyệt nói: "Đương nhiên rồi, cậu đã giúp tớ tìm thấy Tiêu Tiếu, cậu giống như một nàng tiên có phép màu".

Bạch Tiêu nói: "Cậu hứa là sẽ cho tớ căn phòng và nhiều thứ nữa nhưng tớ đều không cần, tớ muốn lấy lại Thẻ đọc suy nghĩ. Cậu giúp tớ lấy lại nó từ chỗ của Tiêu Tiếu nhé!".

Ngũ Hạnh Nguyệt gật đầu.

Họ cùng xuất hiện trước mặt Tiêu Tiếu.

Tất cả chân tướng đều được nói rõ ràng, sự hổ thẹn và những ám ảnh tinh thần của Tiêu Tiếu trong suốt một năm ròng rã, vào giây phút này, cuối cùng cũng có lý do để cậu ta tha thứ cho bản thân.

Tiêu Tiếu và Ngũ Hạnh Nguyệt ôm chầm lấy nhau, họ cùng khóc vì sự hiểu lầm hoang đường của tuổi trẻ.

Những hoang đường của đời người chính là ở đó.

Tiêu Tiếu trả lại hai tấm Thẻ đọc suy nghĩ còn lại.

Cậu nắm tay Ngũ Hạnh Nguyệt, làm thủ tục ra viện và rời khỏi bệnh viện tâm thần. Đây là một kỳ tích của tình yêu.

Chỉ cần nhận được sự tha thứ của những người mình yêu thương thì tất cả những đau khổ trong lòng chúng ta đều sẽ tiêu tan hết.

Ngày hôm sau có một tin tức được lan truyền khắp nơi: Ngũ Hạnh Nguyệt đã bỏ trốn cùng Tiêu Tiếu. Con gái của một nhà bất động sản đã bỏ trốn cùng anh chàng bị bệnh tâm thần, đây đích thị là một vở kịch.

Không ai biết rằng họ đã bỏ trốn đi đâu. Còn về việc bỏ trốn như thế có đúng hay không, có đem đến cho họ hạnh phúc hay không thì phải rất lâu, rất lâu sau nữa chúng ta mới biết được.

Đây là bí mật chỉ mình Bạch Tiêu biết, là cô đã đưa ra ý kiến để hai người bỏ trốn. Tình yêu của họ, chắc chắn rằng vừa không được gia đình chúc phúc vừa không có được sự thấu hiểu của thế giới. Họ thà yêu nhau trong sự lên án của thế tục còn hơn là rời khỏi thế giới không khoan dung đối với con

người này.

Ngũ Hạnh Nguyệt trên đường bỏ trốn đã gửi cho Bạch Tiêu một tin nhắn, nói cho cô biết mình đang ở đâu.

Cha của Ngũ Hạnh Nguyệt cũng từng tìm Bạch Tiêu để nghe ngóng tình hình, còn nói sẽ trả giá bằng một căn nhà mười phòng.

Nhưng Bạch Tiêu quyết định sẽ mãi mãi không nói ra. Bởi trên thế giới này, đa phần người ta sẽ không tha thứ cho những người điên cuồng vì tình yêu như thế.

Tha thứ là điều mà chúng ta nên học nhất. Đó là cách thức duy nhất để chúng ta chuộc lại lỗi lầm.

Tha thứ cho những điều không tốt đẹp của thế giới, tha thứ cho người khác vì những tổn thương họ gây ra cho mình, tha thứ cho những tính xấu, như thế mới khiến cho tâm hồn lúc nào cũng được thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chiếc mũ hồng

Ngày hôm sau, tất cả những đầu báo đều đưa tin Viên cảnh sát có tài thiện xạ bắn trúng đầu tên cướp bằng một phát súng.

Không ai tin những lời nói của Tiêu Tiếu lúc ở hiện trường, không ai tin rằng có một tấm Thẻ đọc suy nghĩ, không ai quan tâm tới câu chuyện phía sau tên cướp.

Chúng ta chỉ có thể ca ngợi, ca ngợi nhân vật chính của những bản tin đã khiến chúng ta cảm động. Còn về vật hy sinh phía sau anh hùng thì lại vô cùng trầm lặng.

Người trong phút chốc bị quy kết là người xấu thì nhân tính của họ sẽ không còn trọn vẹn. Họ chỉ có một mặt: xấu xa, đáng chết, quá nhiều tội.

Bạch Tiêu cầm Thẻ đọc suy nghĩ có viết tên của Liêu Thanh Tùng, cô muốn khóc nhưng lại không khóc được.

Cô biết rõ chân tướng sự việc nhưng cô có thể làm được gì chứ? Cô có thể đọc được mọi suy nghĩ trong lòng người khác nhưng cô có thể làm gì?

Mỗi người có một thế giới, cho dù bạn có thể nhìn rõ thế giới nhỏ trong lòng người khác thì bạn cũng không thể đường hoàng bước vào thế giới của họ được.

Giới hạn của những thế giới là vô cùng kiên cố và không thể bẻ gãy. Bởi giữa chúng vẫn có những ngọn núi băng, cho dù vạn năm cũng không tan biến.

Giữa hai thế giới như được ngăn cách bằng miếng thạch anh kiên cố nhất, trong chiếc lồng của riêng mình, chúng ta có thể nhìn thấy những màu sắc kỳ lạ do thế giới của người khác khúc xạ ra.

Bởi thế, Bạch Tiêu mãi mãi giữ kín tin tức của Ngũ Hạnh Nguyệt và Tiêu Tiếu, có lẽ đây là việc tốt nhất mà cô từng làm - cô đã giúp cho một mối tình nồng cháy được trọn vẹn, cô biết vì tình yêu, không có gì không thể tha thứ được.

Tin tức về vị cảnh sát anh dũng được công bố, Bạch Tiêu lại một lần nữa nhìn thấy thiếu nữ đội mũ hồng hôm đó bị tên cướp uy hiếp.

Cô có một khuôn mặt đáng yêu, mịn màng như trái táo, trong sự rực rỡ non nớt đó tràn đầy hơi thở của tuổi thanh xuân. Đội chiếc mũ màu hồng, mái tóc nhuộm vàng nhưng không hề chóe, cô đáng yêu như búp bê Barbie.

Cô gái đó tên là Diệp Lệ Sa.

Tất cả những con tin bị uy hiếp đều có cha mẹ hoặc người thân đến đón, cười rơi nước mắt để chúc mừng họ sống sót sau tai nạn, chết đi sống lại.

Chỉ có Diệp Lệ Sa là không có ai quan tâm. Cô một mình đi đến toà báo để cung cấp tin, rồi bị những phóng viên không có đạo đức khai thác thông tin đến cùng, cô phải nhớ lại tâm trạng của mình khi bị lưỡi dao kề cổ.

Sau khi tin tức được phát, cô lại một mình đứng trong biển người, giống như một phế phẩm bị bỏ đi, lại chẳng có ai quan tâm đến sự sợ hãi của cô nữa.

Bạch Tiêu bỗng thấy rất đồng cảm với cô gái này, cô đi đến bên Diệp Lệ Sa, nói: "Chào cậu!".

Hai thiếu nữ kết bạn và cùng đi ăn cơm.

Lúc ở quán ăn đi ra thì trời đã tối, người trên đường cũng trở nên thưa thớt. Chỉ có hai thiếu nữ ngẩn người ngồi bên hồ phun nước.

“Nhất định là cha tớ lại đi tìm con hồ ly tinh đó, còn mẹ thì đang đi khắp nơi tìm kiếm họ hoặc là đang khóc ở nhà”, Diệp Lệ Sa vừa nói vừa khóc.

Trái tim Bạch Tiêu bắt đầu dấy lên nỗi đồng cảm, cô cảm thấy Diệp Lệ Sa thực sự đáng thương. Hôm qua suýt nữa thì bị Liêu Thanh Tùng giết chết, cái mạng nhỏ sắp không còn, cái tình thế ngàn cân treo sợi tóc mà song thân vẫn chìm đắm trong những tình cảm ngổn ngang của riêng họ.

Bạch Tiêu luôn dễ dàng mềm lòng, dễ dàng đồng cảm với người khác như thế.

Bạch Tiêu sờ vào tấm thẻ, nghĩ ngợi: Mình thật sự không cần dùng tấm Thẻ đọc suy nghĩ này để làm một việc tốt.

Lần nào cô cũng cho rằng, biết được những suy nghĩ của người khác là có thể giúp đỡ, cứu sống họ.

Sau các sự việc đó, cô mới biết:

Đối với bất kỳ sự việc nào, cho dù có biết được chân tướng hay không thì chúng ta cũng không thể thay đổi được nó.

Đây là chân lý, là quy luật, không thể chiến thắng.

Bạch Tiêu lại cá cược một lần nữa, xem xem có thể tạo nên kết cục tốt đẹp không, mục tiêu chính là cô gái Diệp Lệ Sa đội chiếc mũ hồng này.

Bạch Tiêu viết tên của Diệp Lệ Sa lên Thẻ đọc suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tất cả những hạt giống bất hạnh đều được gieo mầm từ thời thơ ấu

So với Liêu Thanh Tùng, Diệp Lệ Sa thực sự không thảm hại như thế.

Chí ít thì cô cũng không phải trải qua những ngày đông tuyết rơi ngập đường, đi đôi giày thể thao đã rách và mặc chiếc áo bông cũ kỹ, đi bộ hai tiếng đồng hồ mới tới trường học. Cũng không phải sống với mức lương hằng tháng là một nghìn hai trăm tệ trong thành phố với giá mua nhà là hai mươi hai nghìn tệ một mét vuông.

Diệp Lệ Sa cảm thấy nỗi khổ của mình chính là mặt tinh thần.

Năm mười tuổi, Diệp Lệ Sa luôn cho rằng mình không có cha mẹ.

Vì cha mẹ của Diệp Lệ Sa ra sức làm ăn ở thành phố lớn, gửi cô cho bà ngoại trên thị trấn chăm sóc.

Cô không nhớ nổi hình dáng của mẹ mà chỉ lưu lại những món đồ chơi và đặc biệt là quần áo đẹp mà cha mẹ cô hay gửi về.

Một đứa trẻ, nếu cảm thấy mình không có cha mẹ thì nó sẽ thực sự cảm thấy mình khác những đứa trẻ khác.

Tự ti cũng giống như một hạt giống, không biết khi nào nó sẽ đâm rễ trong trái tim của Diệp Lệ Sa, rồi còn kết thành những trái quả của sự khép kín, cô đơn, cáu kỉnh...

Bạn học cũng không muốn chơi cùng Diệp Lệ Sa, họ cảm thấy cô khác người. Khi được kiểm tra về sự gian dối trong tập thể, ai cũng viết đáp án là “Diệp Lệ Sa”, cả lớp chỉ có cô là bị điểm 0.

Chuyện này đã khiến Diệp Lệ Sa phải chịu rất nhiều tổn thương, cô cảm thấy cả thế giới này đều đứng ở phía thù địch với mình.

Diệp Lệ Sa cảm thấy mình là một người không được thế giới này hoan nghênh.

Người bạn duy nhất của cô chính là một chú chó có tên là Nhã Miết.

Nhã Miết là chú chó lai, là sự kết tinh bởi tình yêu tự do của hai chú chó khác giống.

Nhã Miêt sẽ giúp Diệp Lệ Sa tha dép.

Lúc cô rửa tay, nó giúp cô lấy khăn.

Khi cô làm bài tập, nó sẽ ngồi yên bên cô.

Lúc cô tan trường, nó sẽ đi đến đầu ngõ để đợi cô.

Nhã Miết làm rất nhiều việc vì Diệp Lệ Sa, tất cả những điều nó muốn chỉ là hằng ngày được ăn hai bữa cơm, có xương gà, đầu cá hoặc những món thịt hay canh thừa cũng được. Không bao giờ than phiền, không bao giờ ghét bỏ, không oán hận, lặng lẽ chăm sóc.

Diệp Lệ Sa rất yêu Nhã Miết, còn hơn cả tình cảm dành cho cha mẹ với những ấn tượng mơ hồ và người bà cáu kỉnh, độc ác.

Năm mười một tuổi, cha mẹ đưa Diệp Lệ Sa tới thành phố lớn.

Trước lúc đi, Diệp Lệ Sa đã khóc vì muốn đưa Nhã Miết đi cùng. Nhưng cha mẹ cô nói: "Ở thành phố lớn thì không được nuôi chó, đưa Nhã Miết đi theo thì nó sẽ bị người ta đánh chết đấy".

Lời đe dọa đó rất có tác dụng, Diệp Lệ Sa không muốn hại chết Nhã Miết.

Cô nâng đầu Nhã Miết lên và nói: "Nhã Miết, sau này chị sẽ về thăm em".

Trước khi lên xe, Diệp Lệ Sa bỗng nhớ ra còn bà nội chưa lên xe, cô liền hỏi: "Bà nội đâu? Bà không cùng chúng ta đến thành phố lớn sao?".

Mẹ cô trừng mắt nhìn và nói: "Thành phố lớn cũng không được phép đưa theo bà đi. Nếu đi cùng, bà nội sẽ bị xe tông đấy".

Cha không kiềm chế được nữa liền hét lên: "Em đã nói xong chưa? Anh đã đồng ý không đón bà lên ở với chúng ta rồi, em còn nói những lời độc địa đó thì có thể tích được một chút khẩu đức sao?".

Diệp Lệ Sa cảm thấy giữa cha mẹ đang có xích mích nên không dám nói thêm nữa.

Sau một hồi nghiêng ngả trên ô tô, cuối cùng Diệp Lệ Sa đã đến được thành phố lớn.

Những tòa nhà cao tầng san sát cùng những chiếc xe con đủ loại bỗng hiện ra trước mắt Diệp Lệ Sa.

Cô bỗng khó có thể hiểu tại sao thành phố trước mắt này lại khác xa quê mình đến thế, trong lòng bỗng xuất hiện hàng nghìn câu hỏi tại sao.

Tại sao các ngôi nhà lại cao như thế, lẽ nào muốn chọc thủng đám mây trên trời sao?

Mọi người đều chen chúc trong một ngôi nhà mà không có hiềm khích gì sao?

Tại sao đường đi lại phải đào nhiều cống rãnh đến thế? Họ muốn đào thủng trái đất sao?

Điều càng làm cô hiếu kỳ hơn chính là xe cộ trên đường. Mọi người tại sao lại không đi bộ hoặc đi xe đạp nhỉ? Tại sao họ đều đứng chen chúc trong chiếc ô tô với đủ loại sắc màu như thế nhỉ? Sau đó lại ngây ngô khởi động xe đi trên con đường cái, xếp thành hàng dài, mấy tiếng đồng hồ không nhúc nhích. Lẽ nào họ đang chơi trò xếp hàng ngồi ăn quả sao?

Những câu hỏi đủ loại đó đã gây khó khăn cho cha mẹ cô. Chính xác, đối với những câu hỏi trẻ con như thế, ngay cả các nhân vật nổi tiếng cũng không biết trả lời thế nào.

Nhà của Diệp Lệ Sa nằm trong một khu vực giá cao. Khu vực giá cao nghĩa là lúc bạn ra vào đều có người mặc đồng phục cúi đầu mở cổng cho bạn. Những loại cỏ cây hoa lá ở đó đều được cắt tỉa đẹp đẽ.

Chiếc xe chở gia đình Diệp Lệ Sa chầm chậm tiến vào khu chung cư trong nụ cười thân thiện của người bảo vệ.

Một người ăn mày ăn mặc rách rưới cũng theo chiếc xe đi vào khu chung cư.

"Đứng lại, đứng lại, bà làm gì đó? Đi ra ngoài kia mà ăn xin, đây là khu chung cư cao cấp! Mau ra đi!", người bảo vệ khiêm nhường vừa rồi bỗng thay đổi nét mặt.

Bà ăn xin đã bị đuổi ra ngoài.

"Cha mẹ ơi, chú bảo vệ ấy tại sao lúc thì hiền lành lúc lại dữ dằn thế? Họ đang chơi trò ảo thuật à?", Diệp Lệ Sa không thể hiểu nổi sự việc diễn ra trước mắt.

Ông bà Diệp không nói lời nào. Ai lại đi suy nghĩ về cảnh tượng thường xuyên được chứng kiến như cơm bữa ấy cơ chứ, trong thâm tâm họ cảm thấy rằng sống ở thành phố lớn thật tốt.

Ông Diệp tên là Diệp Tài. Ông vốn chỉ là một lái xe vận tải, hằng ngày duy trì cuộc sống bằng việc vận chuyển hàng hóa cho người khác. Bây giờ ông đã phát tài, công việc của ông chính là mua bán qua mạng.

Đóng góp của trang mạng mua bán là rất lớn, không chỉ nuôi sống vô số các thương hiệu sản xuất hàng hóa giả, mà cũng làm mãn nguyện những người

ưa chuộng hàng giả. Còn giúp cho người tài xế vận tải như Diệp Tài có cơ hội tiến quân vào nghề và thành lập công ty chuyển phát nhanh, phất nhanh như diều gặp gió trong vài năm.

Ngày nào Diệp Tài cũng có hàng chưa vận chuyển hết, những hàng chuyển phát nhanh chưa phát xong, những cuộc tranh cãi không dứt và những giao dịch không bao giờ hết. Bởi thế nên tiền vào như nước.

Diệp Tài chỉ trong năm năm ngắn ngủi mà đã xây dựng được nền móng vững chắc trong thành phố lớn và được đứng trong hàng ngũ "giai cấp trung lưu".

Không cần giải thích xem tại sao một hộ gia đình phát tài lại được gọi là trung lưu, bởi nếu nhiều người cho rằng đúng là như thế thì điều đó đúng.

Đến ở cùng cha mẹ, Diệp Lệ Sa bắt đầu một cuộc sống khác hẳn với trước đây.

Cô được đi học tại trường quý tộc. Những học sinh ở đó ngoại trừ việc học hành chẳng ra gì, nếu không so sánh về nhãn hiệu đồng hồ hay quần áo thì cũng nói đến đẳng cấp chiếc xe hơi của mình. Thành tích học tập của họ là điều kém cỏi nhất nhưng phần lớn trong số họ, tương lai đều đi du học.

Lúc mới vào trường, chẳng có ai thèm để ý tới Diệp Lệ Sa.

Diệp Lệ Sa có chút thất vọng nhưng rồi cô cũng quen. Dù sao thì cô cũng luôn là đứa trẻ cô độc một mình và không có ai quan tâm đến.

Rồi có một ngày, những bạn gái cùng lớp nhìn thấy mác áo của Diệp Lệ Sa, có bạn kinh ngạc hét lên: "Thương hiệu này chủ yếu sản xuất nội y giúp sửa sang thân hình, hai mươi tám vạn tệ một bộ đấy!".

Bởi thế ai cũng thay đổi nét mặt với Diệp Lệ Sa. Ngày nào cũng có người mời cô cùng ăn cơm, đi dạo và tham gia các buổi tiệc sinh nhật.

Diệp Lệ Sa không vì thế mà cảm thấy vui mừng, trái lại, cô còn hết sức kinh ngạc.

Bộ nội y này là vào ngày cuối tuần, mẹ đưa cô đi mua. Thân hình chưa trưởng thành khiến cô cảm thấy xấu hổ khi đứng trước những bộ nội y lộng lẫy khiến người ta hoa mắt.

Diệp Lệ Sa ngượng ngùng đi vào trong cửa hàng, cô thà đứng ở ngoài cửa đợi mẹ còn hơn.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, mẹ mua hai bộ và mua cho cô một bộ.

"Con lớn rồi, phải mặc nội y vào, là con gái thì phải chăm sóc bản thân một chút", mẹ nói với giọng điệu có phần bực bội.

Thế sao? Mua bộ nội y mất mấy chục vạn tệ chính là cách chăm sóc bản thân sao?

Diệp Lệ Sa nhớ đến giọng điệu bực bội của mẹ khi nói câu đó, rõ ràng thể hiện cảm giác như muốn báo thù, ngông cuồng trút giận vào một kẻ nào đó.

Mẹ của Diệp Lệ Sa dành phần lớn thời gian cho việc đánh bài, làm đẹp, mua sắm, ở nhà than thở trước gương, việc mua quần áo đắt tiền là một phần quan trọng trong cuộc sống của bà.

Đương nhiên, khi mẹ mua đồ thì cũng không thể quên con gái Diệp Lệ Sa, tủ quần áo của tiểu cô nương chẳng mấy chốc mà chật cứng.

Có một buổi tối, Diệp Lệ Sa nghe thấy cha mẹ to tiếng ở phòng bên, sau đó mẹ đã khóc rất lâu.

Diệp Lệ Sa nằm trong phòng không dám ra. Cứ mỗi lần cha mẹ cãi nhau là cô lại bị ép buộc: "Mau về phòng của con đi!". Màn đêm dần dần tĩnh lặng, phòng của cha mẹ cũng không phát ra âm thanh nào nữa.

Lúc đó Diệp Lệ Sa mới đi ra khỏi phòng, ghé sát tai vào trước cửa phòng cha mẹ, bên trong hoàn toàn tĩnh lặng.

Diệp Lệ Sa lại đi đến ban công phòng khách. Ban công phòng khách và ban công phòng ngủ của cha mẹ nối liền nhau.

Cô vươn người sang, muốn lén xem cha mẹ trong phòng còn cãi nhau không.

Không có tiếng cãi cọ.

Mẹ cô đang ngồi trên ban công. Không, là đang ngồi trên thành ban công.

Bà giống như một tờ giấy, ngồi trên thành ban công chỉ rộng có hai mươi centimet.

Phía dưới bà là thế giới náo nhiệt, là sự ấm áp của đèn điện, là nhân gian mà con người tự biết đắng cay ngọt bùi.

Còn Diệp Tài, ông đang đứng đằng sau, không kéo bà lại, không khuyên bà, cũng không cầu xin bà.

Ông đứng đó, lặng lẽ nhìn người vợ đang muốn nhảy lầu của mình, không buồn cũng chẳng vui.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Diệp Lệ Sa bịt miệng mình lại, cô sợ quá đến nỗi òa khóc, không biết xoay xở ra sao.

Cuối cùng mẹ cũng nghe thấy tiếng khóc của Diệp Lệ Sa, bà quay người lại rồi bước xuống ban công, đi ra phòng ngủ, ôm lấy Diệp Lệ Sa đang run rẩy trong phòng khách, hai mẹ con cứ thế ôm nhau khóc.

Diệp Tài nhìn hai vợ con bằng ánh mắt căm ghét, ông mở cửa rồi đóng sầm lại, đi khỏi nhà.

Diệp Lệ Sa lau nước mắt cho mẹ rồi nói: "Mẹ, chúng ta đón Nhã Miết về nuôi đi, Nhã Miết sẽ giúp mẹ vui lòng. Thật đấy!".

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đừng hoài nghi về tâm sự của chú chó

Ngày hôm sau, Diệp Lệ Sa cùng mẹ quay về thị trấn nhỏ đón Nhã Miết đến thành phố phồn hoa.

Được gặp lại người bạn tốt nhất, Diệp Lệ Sa đã biết thế nào là tha hương gặp bạn cố tri.

Cô vui mừng dắt Nhã Miết đi dạo ở quảng trường.

Nhưng có một điều đáng tiếc là họ đã không may mắn khi gặp Liêu Thanh Tùng.

Còn điều may mắn, chính là họ đã gặp Bạch Tiêu.

Ở quảng trường trong màn đêm đen, Bạch Tiêu đã đọc được suy nghĩ của Diệp Lệ Sa, cô vô cùng xúc động.

Hóa ra, mỗi người đều có một quá khứ đau buồn, cho dù họ chưa trải qua hết biến cố thăng trầm.

Bạch Tiêu lấy Thẻ đọc suy nghĩ ra và nói cho cô ấy biết bí mật của mình.

Tất cả, từ đầu tới cuối, từ việc tại sao mình được giáo sư Dương Chân Lý chọn cho đến lúc này đã biết được tất cả những suy nghĩ của Diệp Lệ Sa.

"Đây, chính là tấm thẻ này", Bạch Tiêu rút tấm thẻ ra.

Diệp Lệ Sa cầm tấm Thẻ đọc suy nghĩ, có chút ngờ vực: "Đồ chơi này thực sự có thể đọc được suy nghĩ sao?".

"Đương nhiên rồi!", Bạch Tiêu quả quyết trả lời.

"Thế... có thể dùng nó để đọc suy nghĩ của chú chó này không?", Diệp Lệ Sa xoa xoa đầu của Nhã Miết.

Bạch Tiêu nhìn Nhã Miết, ánh mắt của chú chó thật vô tội. Cô vẫn chưa thử áp dụng Thẻ đọc suy nghĩ đối với chú chó nào bao giờ, nhưng nếu đồng ý thì sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

"Cậu thử đi", Bạch Tiêu nói.

Diệp Lệ Sa viết tên chú chó lên tờ giấy: Nhã Miết, sau đó làm theo cách mà Bạch Tiêu đã dạy, gắng sức ấn vào nút trên Thẻ đọc suy nghĩ.

"Haizzz, cậu ấn nhẹ một chút!", Bạch Tiêu sợ luồng điện quá lớn sẽ giật chết Nhã Miết.

"Thật hẹp hòi! Cậu đã tặng tớ tấm thẻ này rồi, tớ sử dụng như thế nào thì tùy chứ!", Diệp Lệ Sa cứ khăng khăng cho rằng mình đúng, lại còn quen thói cho rằng người nào cũng có suy nghĩ xấu cả. Cái này gọi là sự thiếu hụt của nhân cách.

Lời vừa dứt, Diệp Lệ Sa đã mở to hai mắt.

"Nhã Miết đang nói nó đói, nó rất đói! Nó muốn ăn chuối tiêu!"

Hai cô gái đều chăm chú nhìn Nhã Miết.

Nhìn Nhã Miết có chút bất mãn, dáng vẻ như là đói đến mức không thể nhanh nhẹn nữa.

Diệp Lệ Sa mua một nải về và bóc một quả.

"Chó mà cũng có thể ăn chuối tiêu sao? Ăn vào nó có bị chết không? Tớ nghe nói có một con chó bị chết vì ăn sô cô la đấy. Nhã Miết từ trước tới giờ

toàn ăn cơm thừa, sao bỗng nhiên nó lại muốn ăn chuối tiêu nhỉ?", Diệp Lệ Sa vừa bóc chuối vừa hỏi Bạch Tiêu.

Bạch Tiêu còn chưa trả lời, Nhã Miết đã chạy đến, ngoạm một miếng hết sạch quả chuối. Lại còn cào cào vào nải chuối nữa chứ, ăn liền năm quả mà không cần đợi bóc vỏ.

"Thật đáng sợ! Chẳng phải ai cũng nói rằng chó chỉ thích ăn cơm thừa với xương thôi sao? Còn nghe nói chó không thể sửa được sở thích ăn phân nữa mà? Tại sao Nhã Miết lại thích ăn chuối tiêu nhỉ?", Diệp Lệ Sa và Bạch Tiêu nhìn nhau.

Nhã Miết nhìn họ một cái, lòng thầm nói: "Mọi người chẳng hiểu gì cả, có trăm người nuôi chó bằng cơm thì cũng có trăm người nuôi chó bằng phân chứ!".

Câu nói này hiển hiện rõ ràng nhờ Thẻ đọc suy nghĩ.

Diệp Lệ Sa không dám nói câu nào. Khi phát hiện ra chó cũng có những suy nghĩ như người, cô cảm thấy thật đáng cười cho cái nhân loại nhỏ bé này.

"Tác dụng của Thẻ đọc suy nghĩ có hai mặt, bạn dùng cẩn thận đó", Bạch Tiêu dặn dò xong đâu vào đấy rồi mới chia tay Diệp Lệ Sa, cô đã giao tấm Thẻ đọc suy nghĩ cuối cùng cho cô ấy.

Dùng những tấm Thẻ đọc suy nghĩ đó, Bạch Tiêu cảm thấy trò chơi này chẳng thú vị chút nào. Có lúc cô cũng hoài nghi, liệu có phải mình là khắc tinh của Thẻ đọc suy nghĩ, chỉ cần mình có mặt ở hiện trường thì mọi thứ đều có thể hỏng bét.

Nếu đã như thế thì chẳng bằng giao nó lại cho người khác sử dụng.

Diệp Lệ Sa cầm vật quý trong tay và dắt Nhã Miết về nhà.

"Nhã Miêt, em có thể hiểu được tiếng người sao?", Diệp Lệ Sa rất tò mò.

Nhã Miết nhìn cô chủ một cái rồi nói: "Trí não em không kém phát triển, ngày nào cũng ở cùng con người thì đương nhiên là hiểu tiếng người rồi".

"Thế tại sao chị không hiểu em muốn nói gì nhỉ?", Diệp Lệ Sa hỏi.

"Vì chị ngốc nghếch, lại kiêu căng. Nhưng con người đều như thế nên không hiểu tiếng nói của những động vật khác, họ chưa bao giờ có ý định kiên trì hay nghiêm túc lắng nghe", Nhã Miết rầm rì hai câu, Thẻ đọc suy nghĩ cũng hiện rõ lên từng dòng.

Diệp Lệ Sa đỏ mặt. Cô tưởng mình vô cùng yêu quý Nhã Miết nhưng thực ra không phải. Vì cô chưa từng coi Nhã Miết là một sinh vật giống mình, cô cũng giống như toàn thể nhân loại, luôn cho rằng chó là loài động vật thấp hơn mình một bậc.

Tình yêu thương của cô dành cho chú chó chỉ là thương hại, loại tình cảm không bình đẳng đó không phải là tình thương thật sự.

Chương 10: Ai cũng mong muốn mãi mãi được ở bên người yêu

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lời nói tâm đắc của Nhã Miết

Họ trở về nhà rất nhanh.

Trước đây toàn là Nhã Miết đi sau Diệp Lệ Sa, nhưng lần này cô tự giác đứng sau Nhã Miết và đi theo chú. Cô bắt đầu cảm thấy chó là loài động vật bậc cao.

"Chúng mình đánh cược nhé, cược xem khi chúng mình về đến nhà thì cha mẹ đang cãi nhau trong phòng ngủ hay ở phòng khách nhé? Nếu em thắng, chị phải cho em ăn thêm năm quả chuối nữa."

Nhã Miết quay đầu, cọ cọ vào Diệp Lệ Sa, trước tấm ngực bằng phẳng hiện rõ câu nói này.

Diệp Lệ Sa kinh ngạc: "Sao em biết cha mẹ thường xuyên cãi nhau? Em có gặp họ mấy đâu! Hơn nữa họ còn chưa từng vuốt ve em mà!".

"Chị đúng là đần độn, em luôn ngửi thấy khí bất hoà của họ. Chị không biết chứ, cơ thể con người có ba mươi lăm nghìn loại mùi, khi hai người yêu nhau thì sẽ có hơn hai mươi tám nghìn loại mùi trùng hợp. Tấm thẻ này của những nhà khoa học nhân loại các chị không thể kiểm tra được, chỉ có loài chó chúng em mới có thể ngửi thấy được. Vì thế khi vừa nhìn thấy hai người đó em đã biết ngay họ không yêu nhau. Cha chị không thích mẹ chị, mùi trên cơ

thể của cha chị đối lập với mùi của mẹ chị", Nhã Miết ngẩng đầu, vừa đi vừa nói.

Diệp Lệ Sa không dám nói gì. Cô cảm thấy chú chó đang đi trước mặt mình là một chú chó tiên, ít ra thì cũng là cẩu tinh đã tu luyện năm trăm năm.

Quả nhiên, vợ chồng ông Diệp đang cãi nhau trong bếp. Vì mẹ của Diệp Lệ Sa cho quá nhiều giấm vào món sườn chua ngọt.

"Có phải cô muốn tôi chết vì ăn chua không? Đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, chỉ cho một thìa giấm nhỏ thôi, thế mà lần nào cô cũng dốc cả lọ vào trong nồi, não cô là não chó hả?", Diệp Tài lớn tiếng mắng vợ mình.

Nhã Miết ngẩng đầu nhìn Diệp Tài, rất không hài lòng vì câu nói nhục mạ loài chó của ông ta. "Não chó thì sao chứ? Não chó mới là bộ não thông minh nhất trên thế giới. Bởi loài người phải dùng các thiết bị nào đó để phân tích một cách khoa học về cơ thể người, còn chúng tôi có thể nhận biết được tất cả những mùi vị mà không có bất kỳ loại máy móc nào làm được. Đồ ngu."

Diệp Lệ Sa phát hiện từ "đồ ngu" trong lời nói của Nhã Miết. Cũng giống như những lời nói "đồ lợn", "đồ chó" của nhiều người.

Diệp Tài sau khi nổi xung lên với vợ thì tức giận nói: "Tối nay tôi không ăn với mẹ con cô nữa! Không thể nuốt nổi! Ngay cả buổi cơm ngon miệng mà cũng không nấu nổi, ai lấy loại đàn bà như cô về thì thật là xui xẻo".

Chửi mắng xong, Diệp Tài đẩy cửa đi ra.

Khi ông đi ra thì Nhã Miết đang đứng chắn trước cửa, Diệp Tài đá nó một cái rồi gắt lên: "Tránh ra, đồ chó chết!".

"Đồ khốn!", Nhã Miết quay đầu chửi Diệp Tài một câu.

Diệp Lệ Sa vội vàng bế Nhã Miết lên, xoa xoa cái bụng vừa bị đá vào của nó, hỏi nó có đau không.

Nhã Miết thở dài nói: "Tuy chị cũng ngu ngốc nhưng chị vẫn còn thật lòng đối tốt với em. Cuộc đời khó có tri kỷ, nhưng chẳng lẽ lại không ai hiểu mình!".

Diệp Lệ Sa kinh ngạc: "Em cũng đọc cuốn sách nổi tiếng đó sao?".

"Bà nội chị ngày nào cũng đọc, trong nhà đâu đâu cũng thấy quyển này, nhân tình và nhân tính đẹp đẽ đến thế sao. Ngày nào em cũng đọc và hiểu những chữ ấy. Thực ra, đọc nó rất hay, ba trăm năm trước không có cổ nhân thì ba trăm năm sau làm gì có kẻ hậu sinh. Em thích câu ấy, ai đọc cũng có thể biết được điều đó."

Nhã Miết còn biết cả chữ Hán nữa. Trời ạ, nếu không sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ thì sao có thể biết được thế giới diệu kỳ như thế.

Bà Diệp nhìn chồng đẩy cửa đi ra, bà lau nước mắt, bày đồ ăn, ngồi đối diện với Diệp Lệ Sa trong một phòng ăn rộng lớn.

Đèn đơn bóng lạnh, rõ ràng là rất đìu hiu.

"Mẹ. Cho Nhã Miết cùng ngồi ăn nhé", Diệp Lệ Sa xin mẹ cho Nhã Miết ngồi lên bàn.

Cô đã biết trí tuệ cao siêu của Nhã Miết, còn có thể trò chuyện với cô bằng tiếng Hán, nên không thể coi nó là một chú chó và cho nó ăn cơm thừa như trước nữa.

Bà Diệp nhìn Nhã Miết, bà không ghét chó mà chỉ ghét đàn ông. Bởi thế bà gật đầu đồng ý.

Nhã Miết thay thế vị trí của Diệp Tài, được ngồi lên chiếc ghế cạnh bàn.

Không cần dạy bảo, Nhã Miết nhanh chóng nắm được những thói quen ăn cơm của con người. Không được cứ cúi gằm đầu xuống bát cơm, không được liếm bát sau khi ăn xong, phải học theo con người, ăn từng miếng một.

Nhã Miết phát hiện trên bàn cơm, rau ra rau, cơm ra cơm. Trộn lẫn rau và cơm vào nhau, nếu chó ăn thì gọi là cơm thừa, nếu người ăn thì gọi là cơm trộn.

Lúc ăn, tâm trạng của bà Diệp rất suy sụp.

Nhã Miết thường lịch sự chờ bà Diệp và Diệp Lệ Sa ăn đùi gà trước, sau đó chú mới ăn lòng gà.

Nhã Miết chưa bao giờ ăn buổi cơm nào ngon như thế. Điều này rất dễ hiểu, nó quen ăn cơm thừa rồi nên đối với nó bất kể món ăn nào mới cũng là cao lương mỹ vị.

Cho dù nó đã cố gắng kiềm chế bản thân là phải giữ phong thái, nhưng không ngăn nổi sự hấp dẫn của mùi thơm, nó bắt đầu ăn lấy ăn để.

Ngon quá! Nhã Miết hận rằng không thể ăn hết mâm cơm này.

Nhìn thấy Nhã Miết ăn ngon miệng như thế, bà Diệp bỗng rất cảm động.

Diệp Tài từ trước tới nay đều bới móc những sơ suất trong món ăn bà nấu, dường như những món ăn do bà nấu còn khó ăn hơn cả phân chó.

Nhưng Nhã Miết đã dùng hành động thực tế để nói với bà rằng: "Dù phân chó có ngon đến đâu thì cũng không thể sánh nổi với bữa ăn này."

"Sau này cứ để Nhã Miết cùng ngồi ăn cơm với mẹ con mình!", bà Diệp nói, bà cần có cảm giác được đòi hỏi này. Bà đã tìm được cảm giác đạt được thành tích nhờ Nhã Miết.

"Thực ra bà chủ nấu cơm rất ngon, nhưng món gà hôm nay hơi mặn", Nhã Miết ăn xong, vừa ợ no vừa nói. Diệp Lệ Sa đọc rõ những lời đó từ Thẻ đọc suy nghĩ.

"Mẹ, Nhã Miết nói món gà hôm nay hơi mặn, lần sau mẹ cho ít muối thôi nhé!", Diệp Lệ Sa đến nói với mẹ.

"Nhã Miết nói thức ăn mặn sao? Con phát bệnh rồi à? Hay là biết nói dối rồi hả?", bà Diệp sờ tay lên trán Diệp Lệ Sa rồi lại sờ lên trán mình.

Diệp Lệ Sa quay về phòng, không muốn nói sự thật cho mẹ biết.

Một đứa con đã bị mất niềm tin đối với cha mẹ thì sẽ thiếu đi cảm giác an toàn đối với thế giới này. Điều đó cuối cùng sẽ báo ứng lên chính cha mẹ - họ dần dần sẽ không được nghe con mình nói những lời thật lòng.

Nhã Miết là chú chó kén ăn, nó không ngừng có ý kiến về những món bà Diệp nấu, những lời nói của nó đều được thông qua Diệp Lệ Sa truyền đạt đến bà Diệp.

Bà Diệp là người nhã nhặn, ham học hỏi, luôn toàn tâm toàn ý mong có được sự ủng hộ của con gái. Bà khiêm tốn lắng nghe những ý kiến như món ăn mặn hay ngọt, cơm khô hay nhão...

Như thế, Nhã Miết đã trở thành chú chó có khẩu phúc nhất thế giới, vì nó hoàn toàn được ăn những món hợp khẩu vị. Chuối tiêu cũng không còn là món yêu thích nhất của nó nữa, nó còn thích cả vây cá mập, tổ yến.

Để đáp lại những món ăn ngon của bà Diệp, Nhã Miết quyết định giúp đỡ người thiếu phụ hằng ngày ngồi khóc một mình này.

"Có biết cha chị vì sao mà thay đổi tình cảm không? Vì nhân phẩm của cha chị không tốt, có cái nhìn lệch lạc về tiền bạc, cũng có những đồng tiền dơ bẩn. Có cần em giúp chị và mẹ dạy cho ông ta một trận không? Ông ta đã có bồ nhí ở bên ngoài, mẹ con chị có biết không? Ngày nào em cũng ngửi thấy mùi... ở trên người ông ta", Nhã Miết nghiến răng nghiến lợi nói.

Trước đây Diệp Lệ Sa cảm thấy Nhã Miết rất ngu ngốc, nó chỉ biết quẫy đuôi chạy đi.

Bây giờ cô lại cảm thấy, nếu Nhã Miết là đàn ông thì nhất định nó sẽ phong lưu anh tuấn, hào phóng tự do.

Diệp Lệ Sa cũng đoán rằng cha mình đã có người phụ nữ khác.

Cô hận người phụ nữ chưa gặp mặt đó, cô nghĩ: Là phụ nữ thì cần gì phải gây phiền hà cho người phụ nữ khác chứ, chúng ta đều vì tình yêu mà đau khổ trong chốn hồng trần…

Nhã Miết đến bên Diệp Lệ Sa, phát ra tiếng kêu ư ử như thường ngày.

"Em đứng ra xa một chút để chị có thể đọc được suy nghĩ của em. Nếu không thì chị sẽ không hiểu được em nói gì", Diệp Lệ Sa đẩy Nhã Miết ra một chút.

"Đồ ngốc, ngày nào em cũng giao tiếp với chị mà chị lại không hiểu em muốn nói gì, thế tại sao chị nói chuyện với em, em lại hiểu được chứ?", Nhã Miết nhìn cô chủ bằng ánh mắt coi thường, đúng là chú chó kiêu ngạo.

… Diệp Lệ Sa không nói được lời nào.

Một người một chó lại bàn bạc một hồi.

Diệp Lệ Sa cuối cùng cũng đọc được hết những gì Nhã Miết muốn nói, vô cùng kinh ngạc - hoá ra không phải chó chỉ có một cách cắn người một cái để trả thù thôi sao?

"Em thật sự quá thông minh, em có thể viết nên cuốn Cẩu tử binh pháp đấy", Diệp Lệ Sa chân thành nói.

"Thường thôi, thường thôi, cẩu giới đệ tam mà", là một chú chó, Nhã Miết cũng thích được nghe những lời tâng bốc.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Ai tàn nhẫn hơn?

Rốt cuộc là phải làm gì nhỉ? Diệp Lệ Sa không biết phải làm thế nào.

Cô nằm trên giường, trằn trọc mãi mà không ngủ được, đúng lúc này thì nhận được điện thoại của Bạch Tiêu.

"Không ngủ được sao? Cậu biết cha đã có bồ nhí rồi chứ gì? Không biết nên làm thế nào phải không?", Bạch Tiêu ở đầu dây bên kia, bằng giọng nhanh như gió nói ra tâm trạng của Diệp Lệ Sa.

"Sao cậu biết?", Diệp Lệ Sa rất tò mò.

"Tớ có Thẻ đọc suy nghĩ mà! Đồ ngốc! Tớ phát hiện ra Thẻ đọc suy nghĩ có thể sử dụng từ xa được, vừa rồi, tớ ấn vào nút trên đó, ở khoảng cách rất xa mà cũng có thể biết được cậu đang nghĩ gì", Bạch Tiêu có chút đắc ý.

Hai cô gái bắt đầu bàn bạc xem phải làm như thế nào.

Khiến họ phải ly hôn là con đường duy nhất.

Hơn nữa, còn phải khiến cha của Diệp Lệ Sa trắng tay khi ra đi.

Đây là đề xuất của Bạch Tiêu. Cô phát hiện, khi thế giới lại một lần nữa hiện lên trước mắt chúng ta với hình thù phức tạp thì điều chúng ta có thể làm được chính là trả về thế giới một tiêu chuẩn đánh giá đúng sai đơn giản nhất:

Phàm là những người hại người khác thì ắt sẽ bị báo ứng.

Phàm là những kẻ phản bội thì ắt sẽ gặp kẻ lừa dối.

Phàm là những người bỏ rơi người khác thì sẽ bị khinh bỉ.

Bất luận người đó là ai và có quan hệ với bạn như thế nào.

Điều chúng ta mong muốn chính là một nguyên tắc chuẩn mực về thế giới công bằng. Để cho tất cả con người được an phận với hạnh phúc của mình.

Đây vốn là điều không thể thực hiện được, nhưng Bạch Tiêu quyết định thử cách này.

Dưới ý kiến của Bạch Tiêu, Diệp Lệ Sa quyết định phải bàn bạc trước với mẹ một chút.

"Mẹ có cảm thấy cha có người phụ nữ khác ở bên ngoài rồi không?", Diệp Lệ Sa dè dặt hỏi.

Bà Diệp sững người một lát rồi sắc mặt đột nhiên thay đổi, trách mắng Diệp Lệ Sa: "Con nhỏ này, con thì hiểu chuyện gì chứ? Chuyện của người lớn, con xen vào làm gì?".

"Thực ra nếu mẹ không vui thì có thể ly hôn, nếu chúng ta có thể bắt được tận tay cha đang dan díu với người khác ở trên giường thì có thể chứng minh được ông ấy là người có lỗi, mẹ có thể được chia rất nhiều tài sản. Nếu hai người cùng đau khổ thì thà rằng chia tay, mỗi người một ngả cho thanh thản", Diệp Lệ Sa lạnh lùng nói.

Bà Diệp tưởng chừng như chưa từng quen biết con gái mình vậy, bà luôn cho rằng con gái sẽ không thể chấp nhận được chuyện cha mẹ ly hôn.

Nhưng hoá ra con gái mới là người hiểu vấn đề hôn nhân nhất: Chúng ta kết hôn vì tôi muốn sống cùng anh và vui vẻ vì điều đó. Nếu không còn niềm vui thì tôi sẽ không chung sống với anh nữa.

Bà Diệp gật đầu, đồng ý với ý kiến của Diệp Lệ Sa.

Theo sự hướng dẫn của Nhã Miết, Diệp Lệ Sa và bà Diệp đến khách sạn Màu Xanh, Bạch Tiêu đã ở đó từ sớm rồi.

"Ai đây?", bà Diệp chỉ vào Bạch Tiêu.

"Là trinh thám mà con mời đến", Diệp Lệ Sa bịa chuyện. Cô không có cách nào để nói cho mẹ biết rằng tất cả đều là thông tin mà chú chó Nhã Miết điều tra ra. Người lớn sẽ không tin trên thế giới này lại có nhiều chuyện thần kỳ và vô lý như thế, họ thà cho rằng tất cả những người có suy nghĩ thần kỳ đều bị thần kinh. Để tránh phiền phức, Bạch Tiêu phối hợp rất ăn ý trong vai trinh thám.

Bốn người, à không, ba người một chó đang đứng đợi thang máy ở đại sảnh của khách sạn.

Nhân viên phục vụ khách sạn cản đường Nhã Miết, không cho chú vào.

Nhã Miết nhún vai, khịt mũi, sau đó ngồi đợi ở cửa.

Diệp Lệ Sa nhìn thấy trước ngực nó viết: "Không cho vào thì thôi! Ta đây mới không thèm bước chân vào nơi nhơ bẩn này. Mình đánh mùi thấy họ đang đi vào phòng 309".

Diệp Lệ Sa kéo mẹ vào thang máy và lên tầng ba.

Nhìn thấy cửa phòng 309, Diệp Lệ Sa nói chắc như đinh đóng cột: "Họ đang ở trong đó".

Bà Diệp hít sâu một hơi, có chút lo sợ.

Thực sự sẽ bắt được quả tang. Thấy mẹ có vẻ do dự, Diệp Lệ Sa quả quyết rút tay ra, một chân đạp cửa.

Hai mẹ con đã nhìn thấy một cảnh tượng mà họ không hề muốn chứng kiến.

Sau vài giây xấu hổ, Diệp Lệ Sa kéo khăn quàng cổ ra để đảm bảo rằng máy ảnh treo trước ngực không bị vật nào che chắn.

Cô bắt đầu quay những thước phim cấp ba, thước phim đạo đức khi chính cha mình là diễn viên chính.

"Sao hai mẹ con lại đến đây?".

"Anh còn dám hỏi tôi sao? Tôi phải đánh chết đôi gian phu dâm phụ các người..."

Sau khi lời qua tiếng lại vài tiếng, mẹ của Diệp Lệ Sa đánh lộn với kẻ thứ ba đang trong bộ dạng khỏa thân đó.

Diệp Lệ Sa không muốn quay cảnh đánh lộn om sòm đó, sau khi tắt máy, cô cũng tham gia vào cuộc chiến.

Thực tế đã chứng minh, sự chiến đấu của thiếu nữ là mạnh mẽ hơn cả.

Diệp Lệ Sa ỷ thế mình còn vị thành niên, cô tháo chiếc giày cao gót ra nện vào tay phải người đàn bà kia....

Phải có nỗi căm hận như thế nào thì mới khiến một thiếu nữ ra tay như thế.

Bạch Tiêu đứng ở cửa, vô cùng khó chịu.

Cô không thấy Diệp Lệ Sa tàn nhẫn, cô chỉ có cảm giác khó chịu. Chỉ có một cô gái mà trong lòng rất hận, rất thất vọng về thế giới này thì mới ra tay không thương tiếc như thế.

Sự tàn nhẫn của chúng ta đều do thế giới này ép buộc.

Chúng ta chưa bao giờ thay đổi thế giới, chỉ có thế giới không ngừng thay đổi chúng ta.

Diệp Lệ Sa và mẹ tiên phong rút khỏi chiến trường. Bạch Tiêu im lặng nhìn người đàn bà bị đánh cho tơi tả đó, lòng thầm nói: Xin lỗi, ai bảo cô đi cướp chồng của người khác chứ! Cô đáng đời, đúng thế, cô thật đáng đời!

Nhã Miết ở cửa khách sạn đón họ quay lại.

Bởi có đoạn ghi hình này nên khi ly hôn, bà Diệp đã được hưởng số tài sản đáng kể.

Tối hôm ly hôn, bà muốn vứt bỏ luôn đoạn ghi hình đó.

Diệp Lệ Sa ngăn cản: "Mẹ cứ giữ lại đi, sau này nếu hết tiền chúng ta còn có thể tiếp tục làm khó cha và người đàn bà đó chứ."

Bà Diệp, không, phải gọi là bà Diệp của trước đây thấy rằng con gái mình đã trưởng thành quá sớm.

Con gái bà tàn nhẫn như thế đều là do cuộc sống tàn nhẫn bức ép.

Bạch Tiêu nhìn thấy sự kiên định và lạnh lùng trong mắt Diệp Lệ Sa, cô không biết rằng như thế có thể coi là Thẻ đọc suy nghĩ đã cứu vãn một gia đình hay không.

"Nhã Miết, ngoài việc bắt kẻ gian dâm ra, em có thể giúp gì được mẹ chị không?", Diệp Lệ Sa mở to mắt hỏi.

"Có, chị cứ nói đi, mặc dù em không phải là máy móc gì cả", Nhã Miết cũng rất vui mừng vì cảm giác được con người cần đến. Nó là một chú chó kiêu căng, bởi nó biết chữ, biết thay đổi vận mệnh!

"Em có thể giúp mẹ chị tìm một người chồng mới không? Chị cảm thấy bà rất khổ sở, bà đã lãng phí nửa cuộc đời vì cha chị, không biết dư vị của hạnh phúc là như thế nào. Nửa đời sau, nhất định bà phải sống thật hạnh phúc", là người con, Diệp Lệ Sa chắc chắn là rất quan tâm đến chuyện này.

Điều này đối với Nhã Miết mà nói thì không thành vấn đề. Vì nó có thể phân tích các loại mùi trên cơ thể con người. Khi hai người yêu nhau thì mùi của họ nhanh chóng hoà hợp.

Thực ra, không chỉ mình Nhã Miết, rất nhiều chú chó khác đều có khả năng ấy.

Những người nuôi chó trong nhà sẽ biết, lần đầu tiên khi chú chó nhìn thấy bất kỳ người lạ nào thì đầu tiên sẽ đánh mùi để biết được người đó có thích nó không!

Vì khi con người thích sự vật trước mắt thì sẽ phả ra thứ mùi đặc biệt.

Nếu hai người cùng vui vẻ thì thứ mùi đặc biệt có thể kết hợp làm một.

Nhã Miết chạy vòng quay bà Diệp, nó ngửi thấy mùi của sự yếu đuối, lương thiện trên người bà.

Đối với thứ mùi này, phải tìm một người phát ra mùi của sự bảo vệ che chở thì mới có thể kết hợp được.

Rất nhiều người nhiệt tình giới thiệu đối tượng xem mặt cho bà Diệp.

Lần đầu, bà đi xem mặt ông chủ của một xí nghiệp. Nhã Miết nói với Diệp Lệ Sa: Người này chỉ có mùi của sự kiêu căng, tự mãn và chẳng có tài cán gì.

Lần thứ hai, bà xem mặt một giáo sư giảng dạy trong trường đại học. Nhã Miết lại nhắc nhở Diệp Lệ Sa: Người này có mùi vị độc ác.

Lần thứ ba, bà xem mặt một kỹ sư thiết kế gia dụng. Nhã Miết nói: Khắp cơ thể của người đàn ông này là mùi của sự tham lam tiền bạc, nhưng bà Diệp lại không có tiền, họ không thể hoà hợp được.

Mỗi lần bà Diệp đi xem mặt. Diệp Lệ Sa cũng dắt theo Nhã Miết đến quán cà phê ngoài nhà hàng và ngồi đợi.

Nhã Miết ngồi phủ phục trên nền, đầu ghé sát một gốc cây. Không ai biết rằng Nhã Miết đang thực thi nhiệm vụ. Nó đang đánh hơi xem nhiễm sắc thể tình yêu của hai có hợp nhau không.

Nếu không hợp, Diệp Lệ Sa sẽ lập tức xông vào quấy rối. Chiêu quấy rối của cô chính là giả vờ điên khùng. Chân trần chạy vào, ôm lấy chân mẹ rồi kêu gào khóc lóc: “Mẹ, cổ phiếu lại giảm, chúng ta đã trắng tay rồi! Chủ nợ đã đến nhà đòi tiền rồi!”.

Chiêu này quả là hữu dụng, có không ít người sợ khiếp vía mà rút lui.

Hạnh phúc trăm năm được một chú chó quyết định.

Theo chỉ bảo của Nhã Miết, cuối cùng bà Diệp cũng lấy Tiến sĩ Macri.

Phương pháp nghiên cứu của ông ta chính là phiên dịch ngôn ngữ các loài động vật.

Nhưng ông ta chưa bao giờ dịch đúng những gì Nhã Miết nói.

Vì Nhã Miết tiếp xúc với con người quá nhiều nên cũng biết nói dối.

Không lâu sau, Nhã Miết trở thành “văn phòng mai mối”.

Bạn có muốn biết người yêu có thực lòng yêu bạn không? Hãy đến với “văn phòng mai mối” để Nhã Miết ngửi xem, nó sẽ biết được suy nghĩ của bạn!

Bạn có muốn biết chồng tương lai của mình ở đâu không? Hãy đến với văn phòng mai mối để Nhã Miết ngửi xem, nó sẽ chỉ ra con đường tìm kiếm cho bạn.

Nhã Miết đã trở thành ông mai thành công nhất thế giới.

Những người yêu nhau từ đây đi ra sẽ được hạnh phúc cả đời. Họ ở bên nhau hạnh phúc đến già, tình cảm luôn như thuở ban đầu, bởi họ thật sự tìm được người mình yêu thương nhất trong cuộc đời.

Để những người yêu nhau trên toàn thế giới được chung sống, đây là việc tốt duy nhất mà Thẻ đọc suy nghĩ làm được và do chính chú chó lai Nhã Miết hoàn thành.

Nhưng Nhã Miết lại không phát hiện được người yêu thực sự của Bạch Tiêu ở đâu. Có lẽ về tình yêu, tấm rèm cuộc đời của cô ấy chỉ được vén lên một chút. Nhưng điều này thì có liên quan gì chứ? Bởi cô đã biết khoan dung, thông hiểu, lượng thứ và vận mệnh sẽ ban cho chúng ta một chút duyên phận thần bí nhỏ nhoi mà không ai có thể kháng cự.

Đến một ngày, tình yêu của Bạch Tiêu sẽ có lời giải đáp. Chúng ta vẫn còn trẻ và đều phải tin rằng: tất cả những nỗ lực đều vì thứ tình yêu ấm áp, sẽ luôn có một vị thần tình yêu để chúng ta thật sự được yêu thương, chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phần kết

Những tấm Thẻ đọc suy nghĩ đều đã được dùng hết.

Bạch Tiêu thất vọng. Cô như nhận thức được một chút về thế giới này, lại như hoàn toàn không hiểu gì về nó.

Mỗi một người, nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng nếu quan sát thật kỹ suy nghĩ của người đó thì đều làm ta vô cùng ngạc nhiên.

Ai cũng giống như diễn viên còn cuộc sống thì như một sân khấu.

Mọi sự việc đều có nhiều mặt, lật mặt B lại thì không nhất thiết đó là mặt A, cũng có thể là mặt S hoặc N nào đó.

Cô băn khoăn không biết phải đối mặt với thế giới này như thế nào.

Vì chân tướng chỉ có một, nhưng chân tướng mãi mãi không hiển hiện hoàn toàn trước mắt chúng ta.

Chỉ có một điều duy nhất có thể khiến chúng ta thản nhiên và vui mừng, chính là đối mặt với nội tâm của mình.

Thản nhiên đối mặt với chính mình, tiếp thu cả những điều không hoàn mỹ của thế giới, chấp nhận những giọt nước mắt, chính là bước đầu tiên để chúng ta trở nên kiên cường.

Còn về bước thứ hai, Bạch Tiêu cũng không thể tìm được đáp án, cô vẫn đang tiếp tục tìm kiếm.

Không vội vàng, ung dung bước trên đường đời, chúng ta có rất nhiều thời gian và rất nhiều tâm trạng cần trải qua để có thể dần dần lĩnh hội những bài học kinh nghiệm và từng bước trưởng thành.

Cuộc đời chính là sơn cùng thuỷ tận ngờ hết lối, liễu rũ hoa cười lại gặp làng[1].

[1] Ý nói tìm được lối thoát trong hoàn cảnh khốn khó.

Bạn thân yêu xin đừng sợ hãi, cho dù nhìn thấy việc trước mắt không tốt đẹp như thế nào, cho dù thế giới khác xa với những gì chúng ta tưởng tượng thì hãy dũng cảm bước lên phía trước, nhất định sẽ đi đến ngày hoa xuân nở rộ.

Lại là một đêm cô đơn, Bạch Tiêu không ngủ được.

Trong giây phút gọi điện thoại, bỗng cô cảm thấy mình bị một luồng điện bắn trúng, trong lòng như có một sợi dây kéo cô đi về phía trước.

Đi qua dãy cầu thang dài, những góc rẽ tối tăm, những con đường lát đá rợp bóng anh đào, cuối cùng cô cũng đến trước một căn nhà ngói đỏ.

Bạch Tiêu dụi dụi mắt rồi mở cửa. Trời ơi! Cô đã nhìn thấy: Cô bạn cùng phòng – Phí Nhan, bạn trai cũ – Phạm Sam, tên cướp mười tám tuổi – Đơn Hải Kinh, em bé bị bỏng nặng – Dương Di Châu, Quách Liên Hoa – cô gái đã cướp bạn trai của cô, bệnh nhân tâm thần mười tám tuổi – Tiêu Tiếu, thầy giáo ngoại ngữ hai mươi tuổi – Liêu Thanh Tùng, Diệp Lệ Sa đáng thương và ông mối thành công nhất thế giới – chú chó lai Nhã Miết.

Họ đều ở trong căn phòng đó, vui vẻ điềm tĩnh.

Một người máy vừa giống dê, vừa giống ngựa đi đến, nói với Bạch Tiêu: "Chào bạn! Tôi là nhân viên tiếp đón khách mà những nhà khoa học ở đây đã nghiên cứu ra. Hoan nghênh bạn đến với Sở Nghiên cứu Phân tích tâm lý con người, Phòng Thực nghiệm Tổ B của trường Đại học A chúng tôi! Nhiệt liệt hoan nghênh!".

Tràng vỗ tay như pháo rền phát ra từ trong cơ thể của người máy đó.

Bạch Tiêu bịt tay và hét lên: "Ồn qúa, ồn quá đi!".

"Sao thế?", là một giọng nói của một anh chàng.

Bạch Tiêu ngẩng đầu nhìn anh chàng vô cùng anh tuấn đang đứng trước mặt mình. Khuôn mặt anh ta đẹp như tranh vẽ, khí chất nghiêm nghị, lạnh lùng; nụ cười toả sáng; trong mắt có ánh hào quang dịu dàng, sáng suốt; mặc y phục màu trắng. Trong chốc lát, anh ta đã khiến Bạch Tiêu như vừa hứng chịu một đòn chí mạng. Cô chưa bao giờ gặp anh chàng nào đẹp trai đến thế.

Chàng trai ấn vào nút ở mũi người máy, nói: "Đừng làm ồn nữa, đi pha cho cô ấy một tách cà phê đi".

Tiếng vỗ tay bỗng dưng ngừng bặt.

“Tuân lệnh giáo sư Dương Chân Lý!”, người máy nghe lời đi ra.

Bạch Tiêu nhìn anh chàng đẹp trai ấy, trái tim thổn thức, hoá ra anh ấy chính là Giáo sư Dương Chân Lý.

“Đừng trố mắt lên nhìn tôi như thế, rất có thể tôi cũng chỉ là một người máy thôi đấy”, Giáo sư Dương cười nói.

Bạch Tiêu đỏ mặt, cúi đầu.

“Đừng quên tôi là người phát minh ra Thẻ đọc suy nghĩ, bạn đang nghĩ gì, tôi đều biết cả”, Giáo sư Dương cười rồi vò vò đầu Bạch Tiêu.

Cô nghi hoặc hỏi: “Chẳng phải ở đây đều là những người bị tôi sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ để tìm hiểu đó sao? Sao tôi lại đến đây?”.

Giáo sư Dương nói: “Bạn đến đây là do Thượng đế muốn gặp bạn tôi. Ha ha. Buồn cười quá. Bạn quên rồi sao? Bạn cũng là người sử dụng Thẻ đọc suy nghĩ, nhưng từ trước tới giờ bạn không đọc được suy nghĩ của mình. Đến đây, đến phòng thực nghiệm của bọn tôi, để mười người các bạn ở cùng nhau, mỗi giây, mỗi phút đều có thể đọc được suy nghĩ của nhau, để xem thế giới của chúng ta có vì thế mà thay đổi không nhé!”.

Cánh cửa dần khép lại.

Chín người và một chú chó bị nhốt trong một nơi nghiên cứu như một căn phòng bí mật rồi sẽ xảy ra những gì? Đây là bí mật, lần sau tôi sẽ kể cho bạn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Thẻ Đọc Tâm* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.